

บทนำ

รตปีเอ็มดับเบิลยูเปิดประทุนสีขาวราคาแพงแล่นไปตามถนนสายชลบุรี-กรุงเทพฯ โดยมีนิลนาทซึ่งเป็นคนรักของพลอยบุษย์ทำหน้าที่เป็นสารภี

พลอยบุษย์เป็นบุตรสาวของนักธุรกิจชื่อดัง เพทาย วงศ์นวนนางที่เพิ่งเสียชีวิตไปด้วยอาการหัวใจวายเฉียบพลัน และครอบครัวของเธอเพิ่งจัดพิธีศพบิดาเสร็จสิ้นไปเมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา

ครอบครัวที่เคยประกอบไปด้วยบิดาผู้เป็นนักธุรกิจกว้างขวางในวงการอัญมณี เพलगเพชรพี่ชายคนโตซึ่งเชี่ยวชาญด้านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ในขณะที่เธอเป็นลูกสาวคนรอง และยังมีแพรวทัทธิมและพรวามุกน้องนุชคนสุดท้อง กระทั่งสิ้นบุญบิดา พวกเธอจึงเหลือกันเพียงสี่คนพี่น้องเท่านั้น

วันนี้เธอต้องเดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯ เพราะเข้าวันรุ่งขึ้นจะเป็นวันเปิดพินัยกรรมของบิดา ดังนั้นหลังเลิกงานเธอจึงขอร้องให้นิลนาทคนรักที่คบหากันมานานกว่าสองปีช่วยขับรถให้ และเมื่อเข้าเขตจังหวัดสมุทรปราการ เธอจะแวะส่งนิลนาทที่บ้านของเขาร่วมกับถือโอกาสแวะเยี่ยมเยียนมารดาคนรักในคราวเดียวกัน ก่อนจะขับรถเข้าสู่กรุงเทพฯ ตามลำพัง

“กว่าจะถึงสมุทรปราการก็คงเกือบค่ำแล้ว พลอยนอนค้างที่บ้านของผวก่อนดีไหม แล้วพรุ่งนี้เราค่อยไปบ้านพลอยกัน” นิลนาทเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไม่ดีกว่าค่ะ พลอยกลับบ้านเลยดีกว่า พลอยคิดถึงพี่เพชรกับน้องๆ จะแย่แล้ว” เจ้าของผิวสีน้ำผึ้งเอ่ยปฏิเสธเบาๆ

“เฮ้อ...เวลาพลอยอยู่กับพี่ๆ น้องๆ ที่ไร ผมตกกระป๋องทุกทีเลยสิน่า” คนขี้หน้าใจถอนหายใจแรง

หญิงสาวที่ถูกต่อว่าไม่เถียง ใช้ความเจ็บแสบแทนการยอมรับอย่างจ้านน

“แต่ถึงยังไงก็ต้องแวะหาคุณแม่ของผมสักครั้งนะครับ ท่านบ่นคิดถึงพลอยบ่อยกว่าบ่นคิดถึงผมซะอีกรู้ไหม” นิลนาทเอ่ยกับคนรัก

“ค่ะ” หญิงสาวรับปากง่ายๆ เพราะเธอก็ให้ความเคารพมารดาของนิลนาทไม่ต่างจากญาติผู้ใหญ่ของตนเช่นกัน

นาถฤดีมารดาของเขาคือเป็นผู้ใหญ่ที่น่ารักและน่าเคารพมากคนหนึ่ง ท่านเอ็นดูเธอมาโดยตลอด เวลาสองปีที่เธอคบหาดูใจกับนิลนาท มารดาของเขอาทรเธอประหนึ่งเป็นบุตรสาวอีกคนของท่าน เธอจึงรู้สึกรักและเคารพท่านไม่ต่างกับมารดาของตน ยิ่งได้อยู่ใกล้ท่านเธอยิ่งคิดถึงมารดาที่ล่องลับไปแล้ว ดังนั้นเมื่อถึงบ้านคนรัก เธอจึงไม่ลืมที่จะลงไปทักทายนาถฤดีด้วยความคิดถึง

เกือบสามชั่วโมงในการเดินทางออกจากที่ทำงานในจังหวัดชลบุรี ทำให้กว่าจะถึงบ้านของนิลนาทก็เป็นเวลาสองทุ่มเศษ แต่ก็ถือว่ายังไม่ตึกเกินไปนัก เมื่อมารดาของคนรักเชิญชวนให้เธออยู่ร่วมรับประทานอาหารด้วยกัน พลอยบุษย์จึงไม่ปฏิเสธน้ำใจของท่าน แม้ว่าพี่ชายกับน้องทั้งสองจะโทธ ตามเธอหลายรอบแล้วก็ตาม ทำให้กว่าหญิงสาวจะเดินทางกลับถึงบ้านวงศ์นวนางก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว

พลอยบุษย์ขับรถเข้าบ้านทันทีที่ประตูอัลลอยเปิดออกโดยอัตโนมัติ

ภายในบ้านมีเพียงแสงจากโคมไฟสนามที่ยังส่องสว่างทำให้เห็นครุหาสน์ วงศ์นวนนางสวยเด่นอยู่ท่ามกลางแมกไม้ นานาพันธุ์ที่ปลูกรายล้อม ตัวตึกไว้จนดูร่มรื่น เธอจอดรถต่อท้ายรถคันสวยของพี่ชาย ก่อนจะเงยหน้ามองหน้าต่างห้องนอนของคนเป็นพี่ที่มีดสนิที่ซึ่งอยู่ทางปีกซ้ายของบ้าน

“ป้านี่ทุกคนคงนอนกันหมดแล้วแน่ๆ เลย” เธอเอ่ยเบาๆ หลังจากหลุบตามองเวลาบนนาฬิกาข้อมือ “มีหวังพรุ่งนี้เข้าได้โดนพี่เพชรบนแน่เชียว” พลอยบุษย์สรุป ก่อนจะก้าวลงจากรถพร้อมกับพิมพ์ข้อความส่งถึงคนรักให้ทราบว่าเขาเดินทางถึงบ้านแล้วอย่างปลอดภัย

พลอยบุษย์ชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวผ่านสระว่ายน้ำทรงสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่หน้าบ้านเข้าไปข้างในทันทีที่ความทรงจำวัยเยาว์ผุดขึ้นมา เธอผลัดถอนหายใจเอือกใหญ่ขณะยื่นมองน้ำที่กระเพื่อมเป็นระลอก และรำลึกถึงภาพอดีตเมื่อครั้งที่เพลิงเพชรกำลังสอนพรามุกน้อยนุชคนสุดท้ายว่ายนํ้า ส่วนเธอนั่งตักบิดามองแพรวทับทิมกระโจนลงสระ เรียกเสียงหัวเราะจากผู้เป็นพ่อ...มันเป็นความทรงจำที่เธอไม่มีวันลืม

ดวงตาคู่สวยหม่นลงเมื่อนึกถึงภาพใบหน้าซีดเซียวของบิดาในวันที่ท่านสิ้นลมหายใจ บิดาจากพวกเธอไปโดยไม่มีใครทันได้ดูใจของท่านแม้แต่คนเดียว รวมทั้งแพรวทับทิมซึ่งเป็นคนแรกที่เข้าไปพบท่านนอนสิ้นลมหายใจอยู่ในห้อง

“ทำไมถึงกลับบ้านดึกนักคะคุณพลอย”

เสียงนมเชื้อมทำให้เธอตื่นจากภวังค์ พลอยบุษย์หันไปส่งยิ้มพร้อมกับยกมือไหว้ทักความเคารพหญิงสูงวัย ก่อนจะเข้าไปประคองและพาท่านเดินกลับเข้าไปในบ้าน

“พลอยอยู่คู่กับคุณแม่ของนาทเขานานไปนิดนะคะนม พี่เพชรกับน้องๆ นอนกันหมดแล้วไซ้ไหมคะ”

“เพิ่งขึ้นไปกันเมื่อตอนสี่ทุ่มได้ละมังคะ” นมเชื้อมตอบก่อนจะ

หันไปสั่งนุ้ยให้ดูแลปิดบ้านให้เรียบร้อย

“แล้วทำไมผมยังไม่นอนล่ะคะ ดึกขนาดนี้แล้ว ให้นุ้ยอยู่รอเปิดประตูให้พลอยคนเดียวก็พอค่ะ” พลอยบุษย์ประคองนมเชื่อมเดินตรงไปทางห้องนอนของท่านด้วยกิริยาอ่อนโยน

“นมจะนอนหลับได้ยังไงคะถ้าคุณพลอยยังไม่ถึงบ้าน ถึงไม่มานั่งรอคุณตรงนี้ นมก็เป็นห่วงจนนอนไม่หลับอยู่ดีนั่นแหละค่ะ” หญิงสูงวัยตอบอย่างทึ่งลึก ตั้งแต่สิ้นบุญอาทิติยามารดาของคุณหนูทั้งสี่ นางก็เป็นคนดูแลคุณหนูมาโดยตลอด จึงรักและห่วงใยทุกคนดุจเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง

“พลอยเลยทำให้ผมลำบากอีกแล้ว” เธอเอ่ยอย่างรู้สึกผิดที่เป็นต้นเหตุให้คนแก่ต้องรอ

“พูดอะไรอย่างนั้นคะ คุณพลอยไปนอนเถอะค่ะ ดึกแล้ว เดี่ยวพรุ่งนี้หน้าตาจะไม่สดใสชะเปล่าๆ แล้วจะสวยสู้คุณท๊อบทิมกับคุณมุก เธอไม่ได้ล่ะคะ”

หญิงสูงวัยมองคุณหนูที่เธอเลี้ยงมาแต่เล็กพลางเฝ้าด้วยความรู้สึกเอ็นดู ในสายตานาง สามสาวหน้าตาสะสวยไม่ต่างกัน เรียกว่าสวยคนละแบบก็ไม่ผิดนัก พลอยบุษย์สวยคมอย่างสาวไทย นิสัยอ่อนหวานเรียบร้อยน่ารัก แต่ก็น่าเป็นห่วงในเรื่องความซื่อของหญิงสาว ซึ่งอาจทำให้พลอยบุษย์ตามเล่ห์เหลี่ยมใครเขาไม่ทันนัก

“พลอยยอมแพ้น้องแต่โดยดีเลยคะนม...ขอบคุณนะคะนมที่อยู่รอพลอยจนดึกแบบนี้”

“ไปนอนเถอะค่ะ พรุ่งนี้คุณพลอยต้องตื่นแต่เช้า เห็นคุณเพชรเธอบอกกับคุณหนูทั้งสองว่าคุณทนายเธอจะมาตอนเจ็ดโมงครึ่งนะคะ”

“คะนม ราตรีสวัสดิ์นะคะ” เธอกล่าวแล้วเตะริมฝีปากลงบนแก้มเหียวย่นของแม่มนมสูงวัย ก่อนจะดึงประตูห้องนอนของท่านปิด แล้วเดินกลับห้องของตนเพื่อพักผ่อน

เช้าวันรุ่งขึ้นเป็นวันเปิดพินัยกรรม พลอยบุษย์จมอยู่กับ
ภวังค์ความคิดของตัวเอง โดยมีแพรทิมที่นั่งคนี่สามนั่งพลิก
แมกกาซีนในมือดูผ่านๆ อยู่ข้างกาย กระทั่งเพลงเพชรพี่ชายคนโตเดิน
เข้ามาในห้องรับแขก เธอจึงหลุดออกจากโลกส่วนตัวและหันไปมองพี่ชาย
ที่นั่งลงข้างพราวมุกน้องนุชสุดท้องบนโซฟาตัวยาว ขณะที่พราวมุกก็อิง
ศีรษะลงบนบ่าคนเป็นพี่ซึ่งยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา น้องสาวคนเล็กถาม
พี่ชายเสียงเครือ

“ทนายจะมาก็โมงคะพี่เพชร”

เพลงเพชรยังไม่ทันได้ตอบ ธนา...ทนายความร่างหนาของบิดา
ก็โผล่เข้ามาในห้องรับแขกและเอ่ยขึ้นอย่างเกรงใจ

“สวัสดิ์ครับคุณๆ ต้องขอโทษนะครับที่ทำให้ต้องรอ”

ทุกคนหันไปยกมือไหว้ทำความเคารพหนาโดยพร้อมเพรียง เพลง-
เพชรเอ่ยเชิญธนาพลาจร้องเรียกนมเชื่อกที่เดินตามหลังทนายให้เข้ามาฟัง
การอ่านพินัยกรรมพร้อมๆ กัน นมเชื่อกเป็นคนเก่าคนแก่ของครอบครัว
ที่เลี้ยงดูพวกเธอทุกคนมาตั้งแต่สมัยอาทิตยาผู้เป็นมารดายังมีชีวิตอยู่
กระทั่งท่านจากไปในตอนที่พวกเธอยังเรียนอยู่ในระดับประถม จึงมีเพียง
นมเชื่อกเท่านั้นที่คอยเอาใจใส่ดูแลพวกเธอแทนบิดา

“เชิญครับนมเชื่อก ตอนนี้นมก็เปรียบเสมือนญาติผู้ใหญ่คนสุดท้าย
ของพวกเราแล้ว”

พลอยบุษย์ทอดสายตาอ่อนโยนมองแม่แก้วหิ้วหีบพิเศษที่ยกมือ
เช็ดน้ำตาด้วยความซาบซึ้งใจในประโยคของเพลงเพชร ก่อนจะเดินไปนั่ง
ลงบนโซฟาเดี่ยวตรงข้ามธนาซึ่งกำลังวางกระเป๋าเอกสารลงบนโต๊ะ

ธนาดึงแฟ้มออกมาถือไว้นิ่งๆ พลาจกวาดสายตามองพวกเธอ
ซ้ำๆ

พลอยบุษย์สังเกตเห็นท่าทางอึดอัดของธนาที่ค่อยๆ ฝ่อลงม
หายใจออกก่อนจะเปิดพินัยกรรม

“คือ...ผมอยากจะบอกคุณๆ ว่า คุณท่านไม่มีทรัพย์สินอะไรเหลืออยู่เลยนะครับ เอ่อ...รวมทั้งบ้านหลังนี้ก็ยังคงจำนองอยู่สามสิบล้านบาท”

“สามสิบล้าน!” สี่พี่น้องพูดขึ้นเสียงดังอย่างพร้อมเพรียง

“ครับ สามสิบล้าน และเวลานี้เจ้าสัวบุญชัยซึ่งเป็นเจ้านี่ของพวกคุณก็ฝากสัญญาการกู้เงินซึ่งคุณท่านลงลายมือไว้เป็นหลักฐานมาให้พวกคุณทุกคนดูด้วยนะครับ และที่เร่งด่วนที่สุดก็คือบ้านหลังนี้กำลังจะหมดสัญญาในอีกสามเดือนข้างหน้า ถ้าพวกคุณไม่นำเงินไปไถ่ถอน เจ้าสัวบุญชัยก็จะยึดบ้านหลังนี้ ส่วนนี้เป็นสำเนาเอกสารการกู้ยืมที่เจ้าสัวบุญชัยฝากมาให้พวกคุณครับ” ธนาหิบบัญญาฉบับดังกล่าวออกมาเย็นให้เพลิงเพชรทันทีที่เอ่ยจบ

ประโยคดังกล่าวทำให้พลอยบุษย์ใจหาย ก่อนหัวใจจะเต้นผิดจังหวะขณะจ้องมองทนายที่กำลังถอนหายใจคล้ายโล่งอกทันทีที่เอ่ยประโยคสะเทือนใจของเธอออกมา พี่น้องของเธอแต่ละคนก็มีอาการไม่ต่างกัน ทุกคนมีสีหน้าตื่นตระหนกตกใจกับประโยคที่ได้ยินไม่แพ้กัน

“แล้วร้านจิ๋วเอลรีของเราล่ะครับ” เพลิงเพชรเอ่ยถามพลางกวาดสายตาไปตามตัวอักษรในเอกสารการกู้เงินของบิดา

พลอยบุษย์มองทนายวัยกลางคนซึ่งยังไม่ตอบคำถามของเพลิงเพชรในทันที แต่กลับนำเอกสารยืนยันการเป็นหนี้่อีกหลายรายการออกมาวางก่อนจะเอ่ย

“ผมเสียใจด้วยครับ คุณท่านถูกยึดร้านไปก่อนที่จะเสียได้ไม่กี่วัน และทั้งหมดนี้ก็เป็นเอกสารการกู้เงินจากเจ้าสัวบุญชัยที่มีร้านจิ๋วเอลรีเป็นหลักทรัพย์ค้ำประกัน”

ข้อมูลที่ได้รับทราบจากทนายวัยกลางคนทำให้ทุกคนได้แต่ตะลึงงัน เพราะไม่คิดว่าบิดาจะมีหนี้สินมากมายกระทั่งแทบไม่เหลือสมบัติสักชิ้นแบบนี้

พลอยบุษย์ลุกขึ้นเดินไปหยิบเอกสารบนโต๊ะขึ้นมาตรวจสอบ

อยู่ครู่ใหญ่ด้วยความรู้สึกหนักอึ้งในหัวใจ เธอถอนหายใจยาวระบายน ความกดดันจากปัญหาที่ได้รับรู้ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตาพี่ชายและน้องสาวอีกสองคนด้วยความรู้สึกเหมือนคนใกล้จะหมดแรง ทั้งห้องคงจะเงียบสงัดถ้าไม่มีเสียงสะท้อนของพรารวมุกที่ยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง

“ไม่จริง เป็นไปไม่ได้...เป็นไปไม่ได้ใช่ไหมคะพี่เพชร” พรารวมุกหันไปถามพี่ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ ด้วยเสียงสั่นเครือ แต่การที่พี่ชายไม่ตอบอะไรแล้วโอบร่างหล่อนไปกอดไว้อย่างปลอบประโลมนั้นก็ทำให้พรารวมุกยิ่งร้องไห้สะอึกสะอื้น

พลอยบุษย์ได้แต่ยกมือขึ้นปาดน้ำตา มองเปลینگเพชรโอบร่างสะเทือนด้วยแรงสะท้อนของน้องไว้พร้อมกับลูบหลังเบาๆ อย่างปลอบประโลม ทั้งที่ดวงตามคู่นั้นเหม่อลอยคล้ายตกอยู่ในภวังค์ความคิดของตน

“เอกสารเงินกู้ถูกต้องมั้ยพลอย”

เสียงของเปลینگเพชรทำให้เธอลดเอกสารฉบับนั้นลงพร้อมกับพยักหน้าเล็กน้อย ไม่ต้องเอ่ยคำใดทุกคนก็เข้าใจตรงกัน เธอรู้สึกเหมือนโลกกำลังจะถล่ม แผ่นดินกำลังจะทลายในวินาทีต่อจากนี้

“ทำไมคุณพ่อถึงเป็นหนี้ขนาดนี้นะ และคุณพ่อก็ไม่เคยแย้มพรายอะไรให้พวกเราเลย” แพรทัททิมเปรยขึ้นลอยๆ เหมือนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“เอ่อ...ทุกท่านก็คงพอจะทราบแล้วใช่ไหมครับ ว่าคุณท่านเลี้ยงดูแม่ลูกคู่หนึ่งเอาไว้” ธนากระอักกระอ่วนใจไม่อยากเอ่ยถึงสองแม่ลูกคู่นั้นเท่าไรนัก ถึงทุกคนจะทราบเรื่องดังกล่าวกันแล้วก็ตาม ในเมื่อเพทายไม่เคยปิดบังเรื่องนี้กับบุตรธิดาของท่าน

ทุกคนเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นหนี้ของบิดาถึงขั้นสิ้นเนื้อประดาตัวเช่นนี้จากทนาย ซึ่งก็ได้แต่จำยอมเปิดเผยเรื่องของเพทายให้พวกเขาทราบอย่างไม่เต็มใจเท่าไร เพราะตั้งแต่มารดาของ

พวกเขาจากโลกนี้ไป เพทายก็ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนใดอีกเลย กระทั่งท่านได้พบกับแม่เลี้ยงจากเมืองเหนืออย่างฝ่ายคำ ก่อนจะพา หล่อนมาแนะนำให้ทุกคนในครอบครัวได้รู้จัก และไม่เคยมีลูกคนไหน ขัดขวางความสุขของบิดา

“คุณฝ่ายคำเป็นคนพาคุณท่านไปเล่นการพนัน บินไปตามกาสิโน จนท่านเริ่มติด ซึ่งแรกๆ ก็ได้บ้างเสียบ้าง แต่ช่วงหลังๆ มีแต่เสีย และยิ่งเสีย ท่านก็ยิ่งทุ่ม หวังจะได้คืน จน...ต้องเสียร้านจิวเอลรีไปนะครับ”

บรรยากาศเต็มไปด้วยความตึงเครียด ทุกคนนั่งฟังการอธิบาย ของธนา พร้อมกับผลัดกันซักถามรายละเอียดข้อข้องใจต่างๆ ซึ่งธนา ก็พยายามตอบคำถามของทุกคนเป็นข้อๆ ทำให้พวกเขาดตกอยู่ในภาวะ เจียบบั่น ต่างคนต่างจมอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเองจนกระทั่งธนา ลากลับไปแล้ว พรามุกเป็นคนแรกที่ปล่อยโฮออกมา พร้อมทั้งกอด พี่ชายไว้

“พี่เพชร...ไม่จริงใช่ไหมคะ เราจะไม่เหลืออะไรเลยแม้กระทั่งบ้าน เหมอคะ ฮือ...”

เพลงเพชรลูบหลังน้องสาวเบาๆ ในขณะที่ใบหน้าคมเข้มมีแวว เครียดอย่างชัดเจน

“พี่เพชร...เราจะทำยังไงกันต่อไปดีคะ เราจะต้องเสียบ้านหลังนี้ ไปจริงๆ หรือคะ ถ้าเราไม่มีเงินไปใช้หนี้ อีกไม่เกินสามเดือนเจ้าสัว บุญชัยจะต้องยึดบ้านของพวกเราแน่ๆ ค่ะ” พลอยบุษย์ถามด้วยเสียง สิ้นเครือเพราะสะเทือนใจ ดวงตายังคงแดงก่ำจากการร้องไห้

“พี่ไม่รู้ว่าจะทุกคนจะคิดเหมือนพี่หรือเปล่า พี่อยากได้บ้านหลังนี้ไว้ พี่จะลองสู้ดูนะ พี่คิดว่าบ้านนี้เป็นสมบัติของเราทุกคน มันเป็นเหมือน รังของนก ที่แม่นกจะโอบยบินไปแห่งไหนไหน แต่ก็จะมีนกกลับรังของมันเสมอ มันจะเป็นที่รวมความรักและความอบอุ่นของเราสี่พี่น้องไว้ตลอดไป” เพลงเพชรเอ่ยเสียงสั่นและชบครามแน่น

พลอยบุษย์สบตาน้องสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ ด้วยความสะเทือนใจ เมื่อแพรวทับทิมไผ่เข้ากอดเธอที่กำลังสะอื้นให้ไม่ต่างกัน สองพี่น้องจึงกอดกันร้องไห้ด้วยความเสียใจ

“ทับทิมก็คิดเหมือนพี่เพชรค่ะ และจะทำทุกอย่างเพื่อหาเงินมาช่วยพี่เถื่อนบ้านหลังนี้ให้ได้” แพรวทับทิมพูดกับพี่ชายด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด

“มุกก็จะช่วยด้วยอีกแรง” พรามุกเงยหน้าขึ้นบอกพี่ชายพร้อมชนหน้าลงบนบ่าแข็งแรงแง้งอีกครั้ง

“เราจะช่วยกันรักษารังเกิดที่เราเติบโตมาด้วยกันไว้ให้ได้ บ้านหลังนี้เป็นมรดกชิ้นสุดท้ายที่ผูกพันพวกเราไว้ เพราะไม่ว่าเราจะแยกย้ายกันไปทำอะไรที่ไหน แต่เราจะต้องกลับมาเจอกันในวันครบรอบวันตายของคุณพ่อ พลอยคิดอย่างนี้จะคะพี่เพชร” พลอยบุษย์ปาดน้ำตาบนแก้มตนเอง

“พี่ชอบใจน้องๆ ทุกคนนะ แต่พี่ก็ไม่ต้องการให้น้องๆ ต้องลำบากไปดั้นร่น กระเสือกกระสน น้องเป็นผู้หญิงมีอันตรายรอบด้าน พี่จะเร่งส่งงานของพี่ที่ทำอยู่ไปที่บริษัทซอฟต์แวร์ที่ต่างประเทศ ถ้าโชคดีเราก็คงจะปลดหนี้ได้ทัน แต่ระหว่างนี้พี่ก็จะหางานพิเศษทำ เพื่อรวบรวมเงินให้ได้มากที่สุด ถึงแม้จะเป็นความหวังที่รางเลือน แต่พี่ก็ไม่ท้อหรอกนะ” เพลิงเพชรกล้ำกลืนความเสียใจกระทั่งไม่สามารถปกปิดความทุกข์ใจที่กำลังแสดงผ่านทางสีหน้าไว้ได้ เงินสามสิบล้านภายในเวลาสามเดือน ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลยสำหรับทุกคน

“เราทุกคนก็จะช่วยพี่คะ พี่เพชรไม่ต้องเป็นห่วง คนเราถ้าเข้าตาจนก็ต้องสู้ยิบตา” แพรวทับทิม น้องสาวที่ใจแข็งที่สุดในบรรดาสามสาวเอ่ยขึ้น

“พี่จะไม่ยอมแพ้ทั้งที่ยังไม่ได้ต่อสู้ พี่จะทำทุกอย่างเพื่อเอาชนะโชคชะตา ซึ่งในที่สุดเราอาจจะชนะก็ได้” เพลิงเพชรเอ่ยเหมือนจะให้

กำลังใจตนเองและน้องๆ

“เราทุกคนต้องช่วยกันค่ะ ถึงพวกเราจะเป็นผู้หญิง แต่พวกเรา ก็มีสมอง มีสองมือ มีความเป็น ‘วงศ์นวลนาง’ เท่าๆ กัน ไข่ใหม่หูก ไข่ใหม่ ฟีฟลอย เราต้องไม่ยอมแพ้!” ดวงตาแพรวทับทิมเป็นประกายแสดงออก ถึงความเข้มแข็ง จนพลอยบุษย์รู้สึกอึดสู้ไปด้วย ขณะที่พรามุกก็รีบ ลูกขึ้นและเดินมานั่งข้างเธอกับแพรวทับทิม พวกเธอก็กอดกันแน่นแทน คำสัญญาว่าจะรวมพลังกันสู้ แม่น้ำตาจะนองไบน้ แต่พวกเธอก็ยกมือ ขึ้นวางประสานแท็กทีมกัน

New City Tower

ตัวอักษรภาษาอังกฤษที่ทำจากโลหะสีเงินวาวแสดงชื่อเรียกของ ตึกใหญ่ดีไซน์เก๋ทันสมัยที่สุดของโซล ซึ่งตั้งอยู่ในย่านธุรกิจอย่างคังนัม รายล้อมไปด้วยตึกน้อยใหญ่อีกหลายตึกที่คนต่างชาติอาจไม่รู้จักรั ไม่เหมือน Coex Mall สถานที่รวบรวมความบันเทิงหลากหลายรูปแบบ ที่นอกจากจะเป็นชอปปิงมอลล์ขนาดใหญ่แล้ว ภายในยังมีศูนย์ประชุม สัมมนา ศูนย์แสดงสินค้าสำหรับจัดงานทั่วไปจนถึงงานใหญ่ๆ ระดับ ประเทศที่เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักท่องเที่ยว แต่สำหรับนักธุรกิจวงการ อสังหาริมทรัพย์แล้ว คงไม่มีใครไม่รู้จักรั New City Tower ของ ฮัน แฉยอน เจ้าของวงการคนปัจจุบันอย่างแน่นอน

ฮัน แฉยอน นักธุรกิจหนุ่มชื่อดังที่มีความสูงไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อย แปดสิบเซนติเมตร มีบุคลิกเสียบขรึมและสีหน้าเย็นชา กำลังเป็นที่สนใจ ของสื่อและเป็นทวิปากขีวจารณ์กันอย่างกว้างขวาง เพราะสำหรับ คนทั่วไป เขาคือผู้ขายสมบูนร์แบบที่ใครๆ ต่างก็อิจฉา วยุ่นยุคใหม่ ยกให้เขาเป็นไอคอลลไม่ต่างจากซูเปอร์สตาร์เกาหลีหลายคน ด้วยไบน้หา ที่หล่อเหลา กับความพริ้งพริ้วสมบูนร์แบบ ทั้งฐานะ ชื่อเสียงเงินทอง ก่อนที่เขาจะถูกภรรยาฟ้องหย่าเมื่อสามเดือนก่อนจนกลายเป็นที่

วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างหนาหู ว่าอะไรคือเหตุผลที่แท้จริงของการฟ้องร้องในครั้งนี้กันแน่

ทำไม ลี จินเฮ ภรรยาที่แต่งงานอยู่กินกับเขามานานกว่าห้าปีจึงลุกขึ้นมาประกาศฟ้องหย่าสามีผู้เพียบพร้อม จนกลายเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ ทว่าชายหนุ่มกลับไม่เคยออกมาโต้ตอบหรือแก้ข่าวใดๆ ทั้งสิ้นปล่อยให้ความสงสัยคาใจทุกคนอยู่เช่นนั้นจนกลายเป็นที่ครหา บ้างก็ว่าเขาเป็นเกย์ บ้างก็ว่าเขาบกพร่องทางเพศจนภรรยาทนไม่ได้ แต่ก็ไม่สามารถทำให้แจฮยอนออกมาแถลงข่าวได้เลยสักครั้ง

“แจฮยอน อันนียองฮาเซโยะ” ผู้ได้บังคับบัญชาทักทายพร้อมโค้งตัวทำให้เจ้าของใบหน้าขมึ้มต้องทักทายตอบเช่นกัน

“อันนียองฮาเซโยะ” เขาเอ่ยและก้มศีรษะเล็กน้อย

“คุณเฮซองบอกผมว่าคุณจะเดินทางไปเมืองไทยพรุ่งนี้อย่างนั้นหรือครับ” คิม จุน เอ่ยถามเจ้านายหนุ่มด้วยน้ำเสียงเกรงใจ เพราะเรื่องดังกล่าวเขาแอบทราบมาจาก ซอ เฮซอง เพื่อนสนิทของคนเป็นนาย

“ใช่ ผมเบื่อเรื่องของจินเฮเต็มที ผมจะไปทำงานที่เมืองไทยสักพัก ส่วนทางนี้คงต้องฝากให้พวกคุณช่วยกันดูแลแล้วละ” เขายังก่น้ำพร้อมกับกล่าวฝากฝังงานกับลูกน้อง

“ถ้าคุณไม่รังเกียจ หากคุณไปถึงเมืองไทยแล้ว ลูกชายของผมคงช่วยอำนวยความสะดวกให้คุณได้บ้าง เขายินดีจะรับใช้คุณนะครับแจฮยอน” คิม จุน ยื่นนามบัตรบุตรีชายที่ทำงานอยู่ในประเทศไทยให้นายจ้างอย่างนอบน้อม

“ขอบคุณมากเลขาฯ คิม แล้วผมจะติดต่อเขาแน่นอน”

เขากล่าวก่อนหย่อนกระดาษใบเล็กลงกระเป๋เสื้อ จากนั้นก็หมุนตัวผลักประตูและเดินเข้าไปในห้องทำงาน แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ปลดปล่อยความรู้สึกเบื่อหน่ายเมื่ออยู่ลำพัง นึกถึงอดีตอย่างไม่อาจห้าม

เขานึกถึงใบหน้าหวานใสของหญิงสาวที่คอยดูแลปรนนิบัติมารดาของเขาอย่างใกล้ชิด เอาใจใส่ท่านเป็นอย่างดี ในขณะที่ดวงตาสีอ่อนนัยของหล่อนมักเหมยงมองเขาเสมอ ถึงแม้เขาจะไม่เคยรักหล่อน แต่ก็เอ็นดูจินเฮอย่างน้องสาวมาโดยตลอด ประกอบกับที่มารดาของเขา รักใคร่ในตัวหล่อนมากถึงขนาดเอ่ยปากขอร้องหล่อนให้แต่งงานกับเขาทันทีที่ฝ่ายนั้นจบการศึกษา เขาจึงไม่อาจขัดความประสงค์ของมารดาที่กำลังเจ็บป่วยใกล้สิ้นลมในเวลานั้นได้ จึงตอบตกลงแต่งงานกับ ลี จินเฮ

“อ้อ เลขาฯ คิม คุณอย่าลืมให้นายปาร์คจัดการเรื่องของจินเฮ ให้ผมด้วยละ หวังว่ากลับจากเมืองไทยคราวนี้ผมจะไม่ต้องกลับมาทนเห็นหน้าหล่อนให้รักสลายตาอีกหรอกนะ อีกอย่าง...เวลาที่ผมไม่อยู่ คุณช่วยลากเจ้าเฮซองเข้าบริษัทมั่งละ ให้อ๋หมอนั่นมันควรเข้ามาช่วยดูแลงานแทนผมบ้าง” เขาสั่งและฝากข้อความไปถึงเพื่อนสนิทผ่านอินเทอร์เน็ตคอมพิวเตอร์ภายในห้อง ก่อนจะลงมือทำงานที่คั่งค้างอยู่ และปิดเรื่องของอดีตภรรยาออกไปจากความคิดทันที

สำหรับ ฮัน แจฮยอน ไม่มีสิ่งใดสำคัญสำหรับเขาเท่ากับงานอีกแล้ว หลายปีที่ผ่านมาเขาทุ่มเทให้โครงการหลายโครงการในย่านคังนัม ซึ่งถือเป็นแหล่งเศรษฐกิจสำคัญอีกแห่งของเกาหลี ย่านคังนัมคือย่านธุรกิจถิ่นไฮโซและแหล่งท่องเที่ยวยามค่ำคืนที่ขึ้นชื่อเรื่องราคาและรสนิยมที่สูงส่งของบรรดาลูกค้าที่แวะเวียนกันมาจับจ่ายซื้อของและใช้บริการ

ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ภายใต้การดูแลของแจฮยอนเป็นที่ต้องการของเหล่าซูเปอร์สตาร์จำนวนมาก ทำให้ธุรกิจของเขาได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง เวลาทั้งหมดของเขาจึงหมดไปกับโครงการหลายสิบโครงการทั้งในประเทศและต่างประเทศ อย่างเช่นประเทศไทย ที่เขาก็ไม่พลาดเข้าไปลงทุน ร่วมกับเพื่อนนักธุรกิจชาวไทย โดยมีหุ้นเกือบ

เครื่องหนึ่งในบริษัทเดอะซิตีทาวเวอร์ ที่เขาเป็นที่ปรึกษาหรือจะเรียกว่าเป็นผู้บริหารตัวจริงก็ได้

เพราะเป็นคนจริงจัง ตั้งใจ และใช้ชีวิตอย่างมีระเบียบ ทำให้เขามีเพื่อนค่อนข้างน้อย ชีวิตของเขาผูกติดอยู่กับที่ทำงานและเอกสารกองโต แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่เขาพอใจและมีความสุขกับมันมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นก่อนแต่งงานกับจินเฮหรือแม้แต่แต่งงานกับหล่อนแล้วก็ตาม และนี่คงเป็นสาเหตุที่ทำให้ภรรยาหมดความอดทนก็เป็นได้

สมาธิของเขาหมดลงทันทีที่ได้ยินเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือของตนเอง เบอร์โทรศัพท์หน้าจอทำให้ความหงุดหงิดฉายผ่านแววตาออกมาอย่างชัดเจน ชายหนุ่มระบายลมหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายอีกครั้ง ก่อนจะรับโทรศัพท์

“มีอะไรอีกฮะจินเฮ” เขาถามด้วยน้ำเสียงกระด้าง

“ทำไมคะ หย่ากันแล้วฉันจะโทร. หาคุณบ้างไม่ได้เลยหรือไงอีเคน” ลี จินเฮ กระซ้อดืดตสามีเบาๆ

“คุณน่าจะรู้ว่างานผมยุ่งมากแค่ไหน ผมไม่มีเวลามาคูยเรื่องไร้สาระกับคุณอีกหรอกนะจินเฮ”

“โธ่! เคนนี่...คุณอย่าใจร้ายใจดำกับฉันนักละ ตั้งแต่เราแต่งงานกันมา คุณก็ไม่เคยมีเวลาให้ฉันเลยสักครั้ง ซึ่งฉันก็ก้มหน้าก้มตาอมรับทุกอย่างโดยไม่เอ่ยปากให้คุณขัดเคือง คุณไม่รู้หรือว่าฉันเหงาและว่าเหว่สักแค่ไหน” จินเฮคร่ำครวญ

“ผมรู้ว่าคุณเหงาแค่ไหน ไม่อย่างนั้นคุณคงไม่สวมเขาให้ผมอย่างนั้นหรอกจินเฮ แล้วที่คุณยังมาคร่ำครวญกับผมอยู่แบบนี้ก็คงเพราะคิดถึงเงินของผมสินะ” เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

“เฮ้อ...ฉันเกลียดคุณที่รู้ทันฉันจริงๆ นะเคนนี่ แต่คุณก็เป็นคนเดียวที่รู้ใจฉันมากที่สุด” หล่อนตอบกลับมามีน้ำเสียงระงุ่น

“เรียกว่าผมรู้จักสันดานคุณดีจะดีกว่ามั้งจินเฮ คราวที่แล้วผม

เพิ่งให้ คิม จุน โอนเงินไปให้คุณสิบล้านวอน คุณยังมีหน้ามาขอเงินผมอีกอย่างนั้นหรือ ในเมื่อเราหย่ากันไปแล้วแบบนี้ซะจิ้นเฮ”

“ถ้าคุณไม่ให้ ฉันคงต้องเอาคิลิของฉันกับจุนโฮไปขายให้พวกนักข่าวละมั้ง ฉันคิดว่ามันคงทำเงินให้ฉันได้หลายล้านวอนทีเดียว คุณว่าไหม”

“คุณนี่มัน!...คุณไรร้างอายขนาดนั้นเชียวนะ ลี จินเฮ คุณต่างหากที่ต้องอับอายถ้าคิลิประยำนันหลุดออกไป ไม่ใช่ผม พังให้ตีนะ จินเฮ คุณไม่มีทางได้เงินจากผมอีกแม้แต่วอนเดียว” เขาตวาดเสียงดังลั่นก่อนจะวางสายอย่างเกรี้ยวกราด และตัดการติดต่อจากหล่อนทุกทาง ลี จินเฮ ทำให้เขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ให้เย็นลงได้ สมภาในการทำงานจบสิ้นเพราะผู้หญิงไรร้างอายคนนั้น

แจฮยอนก้าวออกจากห้องทำงานแล้วหยุดส่งลูกน้องคนสนิทคนหนึ่งด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น

“เลขาฯ คิม บ่ายนี้ผมคงจะไม่เข้าบริษัทแล้วนะ ถ้ามีอะไรสำคัญ คุณติดต่อเฮซองแทนก็แล้วกัน หมอนั่นสมควรกลับมาทำหน้าที่ของมันได้แล้ว”

“คุณจะไปไหนหรือครับ” คิม จุน เงยหน้าขึ้นมองเจ้านายหนุ่มอย่างสงสัย แจฮยอนไม่เคยทำงานก่อนห้าโมงเย็นเลยสักครั้ง แล้ววันนี้เกิดอะไรขึ้นกับเจ้านายของเขาทั้งนั้น

“ผมจะไปเมืองไทยตอนนี้เลย อ้อ...ฝากบอกทนายปาร์คให้จัดการเรื่องของจินเฮด่วนด้วยละ ผู้หญิงคนนี้ทำให้ผมหงุดหงิดจนทนยืนอยู่บนแผ่นดินเดียวกับหล่อนไม่ได้อีกแม้แต่วันทีเดียว” เขาตอบด้วยน้ำเสียงเครียด ก่อนจะเดินจากไปอย่างรวดเร็วราวพายุ

รถสปอร์ตเปิดประทุนสีชาวลั่นออกจากตึกทรงทันสมัย
ไปตามถนนที่คาลาล้าไปด้วยรถสัญชาติเกาหลีที่เล่นกันอย่างขวักไขว่

ก่อนจะบางตาลงเมื่อเข้าเขตชานเมือง ถนนซึ่งขนาบด้วยต้นแปะก๊วย และต้นไม้ที่กำลังเปลี่ยนสีทอดยาวลัดเลี้ยวสูงต่ำไปตามภูมิประเทศ

กระแทกรถแล่นถึงบ้านหลังใหญ่สีขาวไว้รั้วกัน ซึ่งตั้งอยู่กลางสนามโล่งที่โอบล้อมไปด้วยแมกไม้หลากชนิดและติดทะเลสาบ จึงชะลอและจอดลง

แจซียอนก้าวลงจากรถพร้อมกับเร่งฝีเท้าเดินตรงเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว ผ่านร่างท้วมของแม่บ้านวัยกลางคนที่รีบโค้งตัวทักทาย นายจ้างชะงักฝีเท้าและหันไปออกคำสั่งห้ามไม่ให้ต้อนรับภรรยาเก่าของเขาที่บ้านหลังนี้อ่างเด็ดขาด จากนั้นจึงก้าวเร็วๆ ขึ้นบันไดดีไซน์เก๋ที่สร้างโค้งเป็นรูปก้นหอยไปสู่ชั้นบนของบ้าน

ประตูห้องแรกทางด้านขวามือถูกผู้เป็นเจ้าของห้องเปิดออก เขาเดินเข้าไปคว้ากระเป๋าเดินทางใบใหญ่ออกมา แล้วรวบเสื้อผ้าที่แขวนอยู่ในตู้จำนวนหนึ่งโยนลงไปโดยไม่จัดให้เป็นระเบียบ เมื่อเสร็จจึงคว้ากระเป๋าเอกสารทรงเหลี่ยมมาจัดการเตรียมทุกอย่างสำหรับการเดินทางอย่างรวดเร็ว แล้วจึงโทร. สั่งเลขาฯ ในเวลาเดียวกันกับที่กำลังยกกระเป๋าเดินทางลงไปตามบันไดโค้งวน หลังจบการสนทนาก็ตัดสายและปิดเครื่อง เก็บมันใส่กระเป๋าพร้อมกับก้าวตรงไปยังรถสปอร์ตคันสวย จัดการวางสัมภาระไว้ในรถ แล้วขับรถตรงไปยังสนามบินทันที

1

จุดเปลี่ยน

เดอะซิตีทาวเวอร์เป็นบริษัทอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ในวงการอสังหาริมทรัพย์เมืองไทย มี ฮัน แจฮยอน นักธุรกิจชื่อดังที่ชาวเกาหลีใต้รู้จักกันดี หรือที่หุ้นส่วนคนไทยรู้จักกันในนามเคนนี่เป็นผู้บริหารและโครงการพิทยาศรีสอร์ทคอนโดทาวน์ ก็เป็นอีกหนึ่งโครงการของเดอะซิตีทาวเวอร์ ซึ่งมี นิลนาท พงศ์พฤกษ์ อดีตคนรักของพลอยบุษย์เป็นผู้จัดการโครงการฯ ขณะที่ตัวเธอมีตำแหน่งเป็นเลขานุการของเขา เมื่อต้องเลิกรักกันชนิดที่ต้องเรียกว่าจบกันอย่างไม่สวยสักเท่าไร ทำให้ฝ่ายหญิงต้องผินทหน้าทำงานร่วมกับเขาต่อด้วยความจำใจ เธอจึงไม่ค่อยมีความสุขกับการทำงานนัก ซึ่งหากไม่ต้องตกอยู่ในสภาวะเลือกไม่ได้แล้วละก็ เธอคงเลือกที่จะลาออกไปนานแล้ว ไม่มีทางที่เธอจะยอมทนมองหน้าผู้ชายอย่างนิลนาทอีกแม้แต่วันทีเดียว

พลอยบุษย์สวมเสื้อผ้าแบรนต์เนมสีดำซึ่งทำให้เธอดูซบลงกว่าปกติ ถึงแม้จะผ่านงานศพมานานแล้ว แต่หญิงสาวกลับยังพอใจที่จะสวมชุดดำอยู่เสมอ แววดาเศร้าของเธอแสดงให้เห็นถึงความทุกข์ใจ เธอเดินเหมือนไร้เรี่ยวแรงขณะเดินผ่านเพื่อนร่วมงานหลายต่อหลายคน ที่พยายามส่งสายตาเป็นกำลังใจให้ กระทั่งถึงโต๊ะทำงานจึงทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้พร้อมกับถอนหายใจเบาๆ ระบายความอัดอั้นที่แสนหนักอึ้ง

ภายในใจ

ปัญหาส่วนตัวครั้งนี้เธอรู้ดีว่าคงไม่มีใครสามารถช่วยเธอได้
หนี้สินจำนวนมหาศาลที่พวกเธอพี่น้องต้องแบกรับมันมากเกินไปเกินความ
สามารถของทุกคน บางทีพวกเธออาจจะไม่สามารถรักษาสम्บัติที่พ่อ
สร้างไว้ให้ได้ เมื่อสิ้นบุญบิดา ร้านจิเวลรีของครอบครัวก็ถูกเจ้าสัว
บุญชัยยึดไป เหลือเพียงมรดกชิ้นสุดท้ายซึ่งเป็นรังเกิด

แต่บ้านหลังนี้ก็ยังติดจำนองอยู่กับเจ้าสัวบุญชัยอีกเช่นกัน ด้วย
ยอดเงินจำนวนสามสิบล้านบาท ทำให้พวกเธอต้องรีบหาเงินต้นพร้อม
ดอกเบี้ยไปชำระให้เจ้าหนี้ภายในสามเดือนเพื่อไถ่บ้านหลังนี้คืนเพราะ
มันเป็นสมบัติอันมีคุณค่าทางจิตใจของทุกคน ถึงแม้ว่ามันจะเป็นภาระ
อันหนักอึ้งสักแค่ไหนก็ตาม แต่ทุกคนก็พร้อมที่จะพยายามหาทางรักษามัน
ไว้อย่างสุดความสามารถ

เสียงเพลงรอสายทำนองเศร้ากระซกพลอยบุษย์ออกจากวงค์
แห่งความทุกข์ หญิงสาวใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำบริเวณหางตา ก่อนจะหยิบ
อุปกรณ์สื่อสารขึ้นมาดูเลขหมายเรียกเข้า ชื่อของแม่อดีตคนรักที่ไซว์อยู่
บนหน้าจอมือถือบีบคั้นหัวใจเธอเหลือเกิน

“สวัสดีค่ะคุณแม่” หญิงสาวเอ่ยทักทายพลางพยายามบังคับ
เสียงไม่ให้สั่น

“หนูพลอยเป็นยังไงบ้างลูก แม่เพิ่งได้ข่าวเรื่องบ้านของหนูจาก
คุณสาวิกา แม่เป็นห่วงหนูมากนะลูก” นางฤดีกล่าวอย่างอาทรด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยน

ชื่อสาวิกาทำให้หัวใจเธอกระตุก แต่ต้องพยายามบังคับเสียง
ให้เป็นปกติ ทั้งที่ความจริงเธอกำลังรู้สึกแยจนไม่อยากจะพูดอะไรอีกแล้ว
ไม่ว่าจะเป็นปัญหาของครอบครัวหรือเรื่องของหัวใจ

“ขอบพระคุณค่ะคุณแม่ หนูไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณแม่ไม่ต้องเป็น
ห่วงนะค่ะ ถึงบ้านของหนูกำลังมีปัญหานิดหน่อย แต่พวกเราจัดการ

มันได้แน่ๆ ค่ะ”

“ให้แม่ช่วยไหมลูก แม่มีทองอยู่ห้าสิบบาท หนูเอาไปขายใช้หนี้ก่อนได้เลยนะจ๊ะ ถือชะว่าแม่ให้หนูเป็นของหมั้นก็ได้นะลูก” มารดา นิลนาทเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น

“คุณแม่! หนูรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ แต่หนูต้องขอบพระคุณคุณแม่มากนะค่ะที่เมตตาหนูเสมอ”

น้ำตาที่พยายามสะกดกลั้นไว้ไหลทะลักนองแถมด้วยความ ซาบซึ้งใจในความรักและความเมตตาที่นาถฤดีมอบให้เธอ แต่ถ้าท่าน ทราบว่าบุตรชายของท่านตัดสายสัมพันธ์ฉันคนรักกับเธอไปตั้งแต่ สองเดือนก่อนแล้ว ท่านจะยังให้ความเมตตาเธออีกหรือไม่

“หนูพลอยไม่ต้องเกรงใจแม่นะลูก อีกหน่อยเราก็เป็นครอบครัว เดียวกันแล้ว ข้าวของพวกนั้นมันก็เป็นแค่สมบัตินอกกาย อยู่กับแม่ แม่ก็ไม่ได้ใช้ให้มันเกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา สู้ยกให้หนูเอาไปใช้หนี้เขา คง จะมีประโยชน์ชะกว่า ตานาทก็คงไม่ขัดอยู่แล้ว หนูพลอยรับไว้เถอะ นะจ๊ะ” นาถฤดีเอ่ยอย่างไม่ลังเล

“หนูรับไว้ไม่ได้จริงๆ ค่ะคุณแม่ พวกหนูขอลองสู้ด้วยตัวเองก่อน นะค่ะ เราต้องชำระหนี้พวกนั้นได้แน่ๆ ค่ะคุณแม่” เธอรีบปฏิเสธอย่าง หนักแน่น

“เฮ้อ...ถ้าอย่างนั้นแม่ก็คงต้องตามใจหนู แต่ถ้าเมื่อไหร่หนูต้องการ ใช้เงินจำนวนนี้ละก็ บอกแม่เลยนะลูก ไม่ต้องเกรงใจ แม่เต็มใจยกให้หนู จริงๆ” นาถฤดีถอนหายใจแรง ก่อนยอมรับการตัดสินใจของหญิงสาว

พลอยบุษย์เริ่มเปลี่ยนบทสนทนาและชักชวนนาถฤดีพูดคุยเรื่อง สัพเพเหระที่ไม่เกี่ยวกับนิลนาทอยู่ครู่ใหญ่จึงวางสาย แล้วถอนหายใจ ระบายความอัดอั้นพร้อมกับหวนคิดถึงเรื่องราวความรักระหว่างเธอกับ นิลนาทขึ้นมาอีกครั้งอย่างเศร้าใจ กระทั่งคิดไปถึงสาเหตุที่ทำให้เขา แยกทางกับเธอ

“เป็นยังงี้บ้างพลอย ทำทางเธอดูแย่จังเลยนะ” มัทนาเอ่ยถามอย่างห่วงใยเมื่อเดินมาหยุดยืนข้างโต๊ะเพื่อนสาวและเห็นอาการเหม่อลอยของอีกฝ่าย เธอกับพลอยบุษย์เป็นเพื่อนร่วมงานที่สนิทกันมาก และตอนนี้พวกเธอก็กลายเป็นรูมเมต หลังจากที่เป็นเพื่อนพี่ชายคนโตๆ ของตัวเองไปเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน หลังจากที่เขาประกาศขายตั้งแต่สองเดือนก่อน พลอยบุษย์ตั้งใจจะรวบรวมเงินและนำไปช่วยพี่ชายไถ่บ้านวงศ์นวนางคืนจากเจ้าสัวบุญชัย

“พลอยกลัวใจเหลือเกินมัท” แค่คิดถึงปัญหาที่แสนหนักอึ้ง น้ำตาของเธอก็เอ่อคลอขึ้นมาอย่างง่ายดาย ความเครียดจากปัญหาที่รุมเร้าทำให้เธอกลายเป็นคนเจ้าน้ำตาและหมกมุ่นอยู่กับความทุกข์ที่กัดกินใจ

“โอ้! พลอย...พลอยยังมีพี่ชายกับน้องๆ ที่รักพลอยคอยช่วยคิด แล้วพลอยก็มีมัทอีกทั้งคน มีอะไรเราจะค่อยๆ ปรีกษากันนะพลอย เลิกร้องไห้เถอะ ปัญหาทุกอย่างต้องมีทางออก พวกเราจะช่วยกันคิดนะ” มัทนาโอบไหล่เพื่อนพร้อมกับปลอบอย่างเห็นใจในความทุกข์ของพลอยบุษย์

“เงินจำนวนมากขนาดนั้น พลอยยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเราจะหา มันมาจากไหนได้ทัน เงินที่เราพยายามรวบรวมมาจะพอใช้หนี้เจ้าสัวบุญชัยหรือเปล่าก็ยังไม่รู้เลยนะมัท” เธอระบายความในใจออกมา เพราะเหลือเวลาอีกเพียงเดือนเดียวเท่านั้นก็จะครบกำหนดผ่อนผันที่เจ้าสัวบุญชัยกำหนดให้พวกเธอนำเงินไปไถ่บ้านคืน

“ต้องพอสิจะพลอย พวกเธอพี่น้องทำงานดีๆ กันทุกคน พี่เพชรเป็นถึงโปรแกรมนเมอร์มีอวสานดับตันๆ ของวงการ ทับทิมก็มีรายได้จากวงการบันเทิงไม่ใช่น้อย ไหนจะมุกกับพลอยอีกล่ะ...มองโลกในแง่ดีหน่อยสิเพื่อน มัทเชื่อว่าพวกเธอทุกคนต้องทำได้แน่ๆ” มัทนาส่งยิ้มให้กำลังใจเพื่อน

“ชอบใจนะมัท...ชอบใจที่ไม่ทิ้งพลอย”

พลอยบุษย์รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ เพราะมีเพียงมัทนาเท่านั้นที่ยังอยู่เคียงข้างกันเสมอ จนบางที่เธอนึกอยากขอบคุณปัญหาที่เกิดขึ้นที่ทำให้รู้ว่าใครบ้างที่จริงใจและพร้อมจะยืนเคียงข้างแม้ในวันที่เธอไม่เหลือสิ่งใดเลยก็ตาม มัทนาไม่เคยทอดทิ้งเธอในยามทุกข์ ไม่เหมือนคนที่พร่ำบอกกันเสมอว่ารักตลอดสองปีที่ผ่านมาอย่างนิลนาทอดีตคนรักซึ่งเพิ่งเลิกรากันไปหลังจากที่เธอนำปัญหาเรื่องนี้ขึ้นของครอบครัวไปปรึกษาเขา

ปัญหานี้สินจำนวนมหาศาลที่เธอต้องแบกรับทำให้นิลนาทค่อยๆ ดีตัวออกหากเธอ ก่อนจะเปิดเอกสารภาพกับเธอว่าเขากำลังคบหาอยู่กับนางแบบสาว...สาวิกา กังสดาล น้องสาวเพียงคนเดียวของปราบดา กังสดาล ผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งผู้ชายคนนั้นเคยบอกกับเธอว่าหล่อนไม่เคยอยู่ในสายตาเขาแม้แต่บ่อย นิลนาททำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นคนโง่ที่หลงลมปากผู้ชายห่วยๆ อย่างเขาอยู่นาน เขาหลอกเธอให้จมปลักอยู่กับความรักที่เป็นเพียงภาพมายา กระทั่งเกือบจะสายเกินไป เธอจึงเพิ่งจะรู้สึกตัว

“ก็เราเป็นเพื่อนกันนี่จะพลอย เพื่อนก็ต้องไม่ทิ้งเพื่อนสิ” มัทนาส่งยิ้มจริงใจให้เพื่อนสาวอีกครั้งพร้อมกับยื่นผ้าเช็ดหน้าของตัวเองให้เพื่อนซับน้ำตา

พลอยบุษย์มองเพื่อนด้วยแววตาซาบซึ้งใจ พลังเอื้อมมือรับผ้าเช็ดหน้าจากมัทนามาซับน้ำตา พร้อมกับยิ้มขอบคุณอีกครั้ง ก่อนจะแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตัวเอง

เลขาฯ สาวรวบรวมสมรรถนะที่คอยจะกระเจิดกระเจิงไปกับความทุกข์ในใจให้กลับมาจดจ่ออยู่กับกองเอกสารบนโต๊ะทำงานอีกครั้ง แม้ว่าจะค่อนข้างยากสำหรับเธอสักแค่ไหนก็ตาม นอกจากปัญหานี้สินที่แสนหนักอึ้งแล้ว ยังมีปัญหาหัวใจที่รุมเร้าจนเธอแทบทนรับไม่ไหว แต่พลอย-

บุษยก็ยังต้องทำหน้าที่ของเธอไม่ให้ขาดตกบกพร่อง เพราะไม่อยากเพิ่มปัญหาเรื่องงานให้ตัวเองอีก

“เป็นยังไงบ้างจะพลอย ฉันได้ข่าวว่าเธอกำลังมีปัญหาเรื่องเงิน อยู่ไม่ใช่เหรอ ให้ฉันช่วยเอาไหม” ศันสนีย์วางมือทั้งคู่ลงบนโต๊ะทำงาน ของเลขาฯ สาว พร้อมกับโน้มตัวไปข้างหน้าและส่งยิ้มเย้ยให้อดีตคนรัก ของนิลนาทอย่างสะใจ

“คุณมีปัญหาหรือคะ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นและส่งสายตาดูถูกไปยังเจ้าของคำพูด พร้อมกับกระตุกรอยยิ้มสมเพชที่มุมปาก สบตาเชือดเฉือนกับศันสนีย์ ประชาสัมพันธ์โครงการคู่อริของเธอชนิดตาต่อตา ฟันต่อฟันอย่างไม่ยอมกัน เพราะถึงเธอจะกำลังกลุ้มใจสักแค่ไหน แต่เชื่อว่าเธอจะยอม ปลอยให้ใครมาเหยียบย่ำซ้ำเติมกันได้ง่าย ๆ

“ฮิ...ไม่เหลืออะไรแล้ว ยังจะทำเป็นอวดเก่งอีกนะจะพลอย ฉัน ได้ข่าวว่าเธอขายรถไชนี่แทนครอบครัวไปแล้วด้วยนิ ไ้เราหรือก็ อุตสาหหวังดี จะมาบอกว่าอยากช่วยอนุเคราะห์ให้ติดรถเรามาทำงาน ด้วยกัน ทำคุณบูชาโทษ โปรดสัตว์ได้บาปแท้ๆ เลยศันสนีย์เอ๊ย”

สำหรับศันสนีย์แล้วพลอยบุษยคือคู่แข่งที่เธอไม่เคยเอาชนะ ได้ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตา ชาติตระกูล หรือว่าจะเป็นความรู้การศึกษา ผู้หญิงคนนี้อยู่เหนือเธอจนน่าหมั่นไส้ ตั้งแต่พลอยบุษยเข้ามาทำงาน ที่นี้ คนที่เคยเป็นที่หนึ่งอย่างเธอต้องตกเป็นรองทันที เธอจึงเกลียดชังหน้า ผู้หญิงคนนี้ เมื่อมีโอกาสดได้อยู่เหนือกว่าพลอยบุษยแม้เพียงเล็กน้อย คนอย่างศันสนีย์ก็ไม่ยอมปล่อยโอกาสที่จะได้เยาะหยันหญิงสาวให้ผ่าน เลยไปอย่างเด็ดขาด

“ฉันคงไม่รบกวนคุณหรอกค่ะคุณศันสนีย์ เพราะตั้งแต่เกิดมา ฉันยังไม่เคยนั่งรถญี่ปุ่นราคาถูๆ อย่างรถของคุณเลยสักครั้ง ถึงตอนนี้ ฉันจะไม่มีรถใช้เองก็ตาม แต่คุณเชื่อไหมคะ...ว่าคนอย่าง พลอยบุษย

วงศ์นวนาง แคกระดิกนิ้วเท่านั้นก็มีคนพร้อมจะเป็นสารที่ขับรทหรูราคาแพงมารับมาส่งฉันทำงานอยู่แล้วละค่ะ แต่บังเอิญฉันอยากลองเดินด้วยสองขาของตัวเองดูบ้าง เกิดมายังไม่เคยมีโอกาสได้ทำตัวติดดินเหมือนคนอื่นเขา คราวนี้ฉันก็ถือว่าตัวเองโชคดีที่มีโอกาสลงไปยืนดินดูบ้าง จะได้ว่าว่าคุณเคยรู้สึกยังไง จริงไหมคะคุณคันสนีย์” เธอไม่ลังเลจะเอ่ยคำเชือดเฉือนให้อีกฝ่ายเจ็บ ก่อนที่หล่อนจะฉวยโอกาสเปิดศึกน้ำลายกับเธอ

“แก!”

คันสนีย์กำหมัดแน่นข่มกลั้นความโกรธเกรี้ยว พลังมองพลอยบุษย์อย่างเอาเรื่อง

“ฉันจะคอยดูน้ำหน้าคุณหนูตักยกอย่างเธอว่าจะทนไปได้สักกี่น้ำ หึงนักก็หึงให้ได้ตลอดนะยะ ไม่ใช่ดีแต่ปาก พอลำบากเข้าหน่อยซื้อคร้านจะกลืนน้ำลายตัวเอง แต่ฮี้...ฉันก็อยากจะรู้ว่าผู้ชายสถิติดีที่ไหนจะยอมเอาเงินไปถมทะเลใช้หนี้ให้ครอบครัวของเธอ ขนาดคุณนิลนาทยังไม่เล่นด้วยเลยไม่ใช่หรอ” หล่อนยิ้มเยาะเย้ยพลอยบุษย์อย่างสะใจ

“เชื่อไหมคะว่าเป็นเรื่องเดียวที่ทำให้ฉันชอบคุณปัญหาคูอย่าง ที่ठाโถมเข้ามาในชีวิตของตัวเอง เพราะมันทำให้ฉันพิเศษซากขยะน่ารังเกียจออกไปจากชีวิตตัวเองได้ก่อนที่มันจะสายเกินไป พุดไปเถอะคะฉันไม่เสียใจกับผู้ชายห่วยๆ พรรคั้นน่หรวก เพราะฉัน...”

แม้จะรู้สึกเจ็บปวดกับประโยคสุดท้ายของคันสนีย์แค่ไหน แต่เธอก็ยังเหยียดยิ้มและเงยหน้าขึ้นสบตาฝ่ายตรงข้ามได้อย่างไม่สะทกสะท้านพร้อมกับเน้นย้ำประโยคสุดท้ายอย่างชัดเจน

“ไม่ใช่คุณ!”

เธอเพิ่งรู้เรื่องราวความสัมพันธ์ของคันสนีย์กับนิลนาทมาเมื่อไม่นานมานี้เอง แต่ก่อนเธอรู้สึกแปลกใจทุกครั้งที่ต้องต่อปากต่อคำกับ

คันสนีย์ ไม่เข้าใจว่าประชาสัมพันธ์สาวเกลียดชังเธอด้วยเหตุผลอะไร กระทั่งระยะหลังเธอจึงเริ่มรู้ว่าคันสนีย์เคยคบหากับนิลนาทมาก่อนที่เธอจะมาทำงานที่นี่ แต่นั่นไม่ใช่ความผิดของเธอ เพราะทั้งคู่เลิกรักกันก่อนแล้ว เธอจึงไม่เคยเก็บความริษยาของคันสนีย์มาใส่ใจ

“ปากดีนั้นกะพลอยบุษย์ ฉันจะคอยดูว่าเธอจะเก่งไปได้สักกี่น้ำ”

ทันทีที่กล่าวจบประชาสัมพันธ์สาวก็หมุนตัวหันหลังและเดินจากไป

พลอยบุษย์ถอนหายใจแรงอย่างเห็นอายน่ายกับทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ถ้าทำได้เธอก็อยากจะหนีไปให้พ้นจากสภาพน่าอึดอัดแบบนี้ ไม่ว่าจะเป็นสายตาสมเพชเวทนาของเพื่อนร่วมงานบางคน สายตาสะใจระคนเหยียดหยามของคันสนีย์และบรรดาเพื่อนๆ ของหล่อน หรือแม้แต่สายตาของคนเคยรักกันอย่างนิลนาทก็ตาม แต่เธอก็ไม่มีสิทธิ์ทำตามที่ใจปรารถนา ในเมื่อภาระหนี้สินยั้งค้ำคอจนเธอไม่สามารถทำงานที่ให้ค่าตอบแทนสูงอย่างที่นี้ไปได้

“อดทนไว้พลอยบุษย์ ถึงตอนนั้นเธอจะจนตรอกแค่ไหน แต่เธอก็ยังคงเป็นพลอย ไม่ใช่ก้อนกรวดไร้ค่า จำไว้ให้ขึ้นใจสิ จะไปสนใจทำไมกับแค่ลมปากคน” เธอเตือนตัวเองเบาๆ รวบรวมสมาธิที่ถูกคันสนีย์ทำลายอีกครั้ง พร้อมกับบิดเรื่องราวของนิลนาทที่ยังตามรบกวนความคิดเธออยู่ไม่ให้น้อยออกไปจากใจ และลงมือทำงานกองโตบนโต๊ะอีกหน แต่ดูเหมือนมารของพลอยบุษย์ยังไม่หมด เพราะเมื่อเธอจับปากกาขีดเขียนลงบนแผ่นกระดาษได้ไม่กี่ตัวอักษร เพื่อนร่วมงานร่างท้วมก็บรีเข้ามา ยืนข้างโต๊ะทำงานตัวใหญ่ของเธอ

“นี่พลอย เธอได้ข่าวคุณเคนนี่ไหม ฉันรู้มาว่าพุงนี้เขาจะเดินทางมาเมืองไทยนะ ถ้าเราจะไปรอต้อนรับเขาอย่างที่บ้านเราต้อนรับดารากาฬจะได้ไหมอะพลอย” ขึ้นจิตทำตาวิบวับเพื่อฝัน พลังทำเสียงเล็กเสียงน้อย

“โอ้! ชื่น...คุณเคนนี่เขาจะได้มองเราด้วยหางตาปะไร ดีไม่ดีอาจถูกดึงออกจากงานด้วยซ้ำ เพราะเอาเวลางานไปทำเรื่องไร้สาระแบบนี้” พลอยบุษย์ส่ายหน้าเบาๆ กับท่าทางของเพื่อนร่วมงานตัวกลม

“ก็เหม...เขาออกจะหล่อแถมยังเป็นเจ้านายของพวกเรานี่ ฉันตื่นเต้นจริงๆ นะจะพลอย แค่คิดว่าอาจได้เจอคุณเคนนี่ตัวเป็นๆ สักครั้งแบบนี้” ชื่นจิตยังคงทำท่าเพื่อถึงใบหน้าหล่อเหลาของแจสยอนหรือเคนนี่ของหล่อนไม่เลิก

“อืม...คงมีโอกาสสักวันนั่นแหละ ฉันว่าเขาน่าจะมาเยี่ยมชมโครงการฯ ที่นี่เหมือนกันนะ ไม่น่าเขาอาจจะมาตกหลุมรักฉัน ให้ชื่นช่วยรักษาแผลใจของเขาเหมือนในซีรีส์เรื่องคิมซัมซุนก็ได้ล่ะ ก็เขาเพิ่งเลิกกับภรรยาไปไม่ใช่หรอ เหมือนที่พระเอกในซีรีส์เรื่องนี้ถูกคนรักทิ้งแล้วได้เจอกับนางเอกตัวอวบๆ เหมือนชื่นไง” ท่าทางปลาลบปลืมออกนอกหน้าของชื่นจิตพอจะทำให้เธอรู้สึกคลายทุกข์ลงบ้าง

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงนะพลอย ฉันจะแก้ผ้าร่ำก้านเจ้าที่บริษัทเราเลยละ ผู้ชายอะไรก็ไม่ว่า สมบูรณ์แบบไปซะทุกอย่างจริงๆ” ชื่นจิตยิ้มจนตาปิด

“เหมชื่น...ในโลกนี้ไม่มีใครสมบูรณ์แบบหรอกจ้ะ ถ้าคุณเคนนี่เขาสมบูรณ์แบบจริง ทำไมภรรยาของเขาถึงออกมาฟ้องหย่าแบบนี้ล่ะ ไม่นั่นะ เขาอาจมีปัญหาบกพร่อง...อืม...เสื่อมสมรรถภาพทางเพศก็ได้ล่ะ” เธอกระเช้าเพื่อนสาวเล่นๆ

“บ้าเหอพลอย! แต่จะว่าไป...ต่อให้คุณเคนนี่เขาเป็นโรคนั้นจริงๆ ฉันว่าสาวๆ ก็คงเต็มใจช่วยกันรักษานั่นแหละ เธอไม่สนบ้างหรอ” ชื่นจิตทำหน้าทะเล้น

“ไม่ละ ฉันเซ็ดผู้ขายนะ” เธอส่ายหน้าและปฏิเสธเสียงแข็งทันที ก่อนจะก้มหน้าก้มตาทำงานของตนเองต่อ “ฉันว่าเธอรีบกลับไปทีโตะของตัวเองก่อนเจ้านายเราจะเข้ามาเจอดีกว่านะชื่น ฉันไม่อยากรู้อะไร

เพราะเธอนะ”

“งั้นตอนกลางวันเราค่อยเมาท์กันใหม่ละพลอย ฉันดีใจที่ทำให้เธอยิ้มได้บ้าง ถึงจะโดนเจ้านายดุก็คุ้มแล้วละ” ชื่นจิตยิ้มให้เพื่อนสาวที่เงยหน้าขึ้นจากกองเอกสารและสบตากับเธออย่างขี้ใจ

“ขอบใจนะจะขึ้น” พลอยบุษย์กล่าวอย่างซาบซึ้ง

พลอยบุษย์ก้มหน้าก้มตาทำงานของตนต่ออย่างตั้งใจ ทำให้เธอสามารถสะสมงานที่ค้างค้างของตัวเองเสร็จได้ทันเวลาพักรับประทานอาหารเที่ยงพอดี ร่วงเปรี้ยวลุกขึ้นจัดแต่งเครื่องแต่งกายเตรียมตัวจะออกไปรับประทานอาหารกลางวัน ทว่ายังไม่ทันจะได้เดินออกจากโต๊ะทำงานของตนเอง นิลนาทก็ก้าวเข้ามาหยุดยืนมองเธอนิ่งๆ ที่หน้าโต๊ะทำงาน

“พักเที่ยงแล้วไปกินข้าวกับผมไหมพลอย” น้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนเดิมของเขาทำให้เธอต้องเงยหน้าขึ้นสบตาคม

“อย่าดีกว่าค่ะ ฉันไม่อยากให้คนอื่นเข้าใจผิดคิดว่าคุณกลับมาขอคืนดีด้วย” เธอตอบอย่างหมางเมินพรางคว่ำกระเป๋าสะพายใบโตขึ้นคล่องไหล่

“เราเป็นเพื่อนกันได้ไม่ใช่เหรอพลอย ถึงจะเลิกกันแล้วแต่ผมก็ยังรู้สึกดีๆ กับคุณเหมือนเดิมจริงๆ นะ” แวตอาวรณ์ทอดมองใบหน้าสวยเนียนของอดีตคนรักอย่างเสียดาย

“ขอบคุณค่ะ แต่เก็บความรู้สึกของคุณไว้มอบให้คนอื่นเถอะนะคะ ฉันบอกตามตรงว่าไม่ต้องการ” เธอตอบเสียงเข้มพรางเขินหน้าขึ้นอย่างถือดี ถึงแม้ใจเธอจะยังเจ็บปวดกับน้ำเสียงอ่อนโยนของเขาสักแค่ไหน แต่พลอยบุษย์ก็พยายามสะกดกลั้นไว้ไม่แสดงให้อีกฝ่ายเห็นวาลึกๆ เธอก็ยังอาวรณ์เขาอยู่ไม่น้อย

“คุณยังโกรธผมอยู่เหรอพลอย ผมเสียใจกับเรื่องของเราแล้ว ก็เรื่องของครอบครัวคุณจริงๆ นะ แต่ผมก็มีภาระที่จะต้องดูแลคุณแม่

ของผมเหมือนกัน ผมจำเป็นต้องเลือกวิกกีเพราะเธอช่วยเรื่องค่าใช้จ่ายในการรักษาแม่ของผมได้ คุณเข้าใจผมบ้างนะพลอย” เพราะบริเวณนี้มีเพียงเขากับเธอเท่านั้น นิลนาทจึงสามารถพูดทุกอย่างได้ตามตรง

พลอยบุษย์เห็นว่าเป็นข้อดีเพียงข้อเดียวของอดีตคนรักที่เธอยังยอมรับได้ สองเดือนก่อนหลังจากที่เธอนำเรื่องพินัยกรรมไปปรึกษาเขา ทันทีที่ทราบเรื่องราวภาระหนี้สินจำนวนมากของครอบครัวซึ่งเธอกำลังเผชิญอยู่ นิลนาทก็เลือกที่จะประกาศกับเธออย่างกล้าหาญว่าเขากำลังตัดสินใจจะคบหากับสาวิกา น้องสาวประธานบริษัทแทนการเป็นคนรักของเธอ

เมื่อก่อน พลอยบุษย์ วงศ์นวนาง คงมีภาษีดีกว่า สาวิกา กังสดาล ผู้จัดการหนุ่มคนนี้ถึงเลือกที่จะเอาใจเธอกระทั่งเธอยอมตกลงเป็นแฟนกับเขา ต่างจากในเวลานี้ที่เธอไม่มีอะไรเทียบสาวิกาได้ เขาจึงหันไปหานางแบบสาวซึ่งยังคงอวอร์ดอดีตคนรักของเธออยู่ หรือไม่สาวิกาก็ต้องการแก้แค้นเธอด้วยการแย่งนิลนาทไปเพื่อความสะใจก็เป็นไปได้

สำหรับพลอยบุษย์ การกระทำของนิลนาทอาจจะทำให้รู้สึกเสียใจ แต่ก็ถือว่าเป็นโชคดีของเธอเช่นกันที่ได้รู้ธาตุแท้ของเขาก่อนที่จะหลวมตัวตกลงไปในหลุมเสนหาที่เขาขุดล่อด้วยคำพูดหวานหูและท่าทางเอาใจใส่

“ฉันไม่โกรธคุณหรอกค่ะคุณนิลนาท ฉันแค่รู้สึกเสียเวลาและเสียความรู้สึกนิดหน่อยที่เคยมองคุณผิดไป ตอนนี้ฉันตาสว่างแล้วและคุณก็ไม่มีคามหมายอะไรสำหรับชีวิตของฉัน เราควรต่างคนต่างอยู่เป็นแค่เจ้านายกับลูกน้องเท่านั้นจะดีกว่านะค่ะ ฉันขอตัวค่ะ” พลอยบุษย์ตอบด้วยน้ำเสียงถือดีพลางเช็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย แล้วเดินจากมาด้วยฝีเท้าที่มั่นคง ไม่โยยนิลนาทที่มองตามเธออย่างอวอร์ด

ทุกวินาทีในชีวิตของพลอยบุษย์ยังคงดำเนินต่อไปอย่างเป็นปกติ

หลังจากกลับจากพักรับประทานอาหารเที่ยงพร้อมชินจิตและมัทนา เธอก็ทำหน้าที่ของตัวเองต่อภายใต้การเฝ้ามองของนิลนาท แต่เธอไม่คิดจะสนใจผู้ชายคนนี้อีกแล้ว

พลอยบุษย์เหลือบตามองนาฬิกาข้อมือเรือนหินชนิดหนึ่ง ก่อนจะเริ่มลงมือเก็บเอกสารบนโต๊ะเข้าแฟ้มอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อนร่วมงานต่างทยอยกันออกไปจากออฟฟิศ เหลือเธอที่ยังต้องเร่งเคลียร์งานเอกสารให้เสร็จก่อนจึงจะกลับได้ กระเป๋าสะพายถูกหยิบขึ้นคล่องไหลเตรียมตัวจะกลับห้องพักของตนเอง ซึ่งเปลี่ยนจากคอนโดฯ หูราคาแพงไม่ไกลจากสำนักงานแห่งนี้เท่าใดนัก มาเป็นอพาร์ทเมนต์ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสำนักงานเท่าไร แค่ว่าเดินได้เหงื่อซึ่มๆ เท่านั้น

นิลนาทหลักประตูห้องทำงานออกมาทันเห็นหญิงสาวคว้ากระเป๋าขึ้นสะพายไหล่ จึงรีบอาสา

“ให้พี่ไปส่งนะพลอย”

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะ ฉันกลับพร้อมมัทนาได้ ส่วนคุณควรรีบไปรายงานตัวกับคุณสาววิภาดีกว่า อย่ามาเสียเวลากับฉันเลยค่ะ” กล่าวจบเธอก็เตรียมเดินจากไปทันที แต่นิลนาทคว้าข้อมือเธอรั้งไว้ พลอยบุษย์จึงต้องหันกลับมาส่งสายตาดูใส่อดีตคนรักอย่างไม่พอใจ

“ให้ผมไปส่งคุณกับมัทเถอะนะพลอย อย่าทำแบบนี้เลย” นิลนาทมองใบหน้าอดีตคนรักอย่างจ้องอน

“ปล่อยมือฉันนิลนาท คุณกำลังทำให้ฉันยิ่งเกลียดคุณและเห็นถึงความโง่ของตัวเองในอดีตมากขึ้น” เธอพยายามสะบัดมือออกจากมือหยาบของเขา

“โอ๊ะ...ขอโทษทีที่มาขัดจังหวะ”

เสียงแหลมๆ ของคันสนีย์ทำให้นิลนาทยอมปล่อยข้อมือของพลอยบุษย์ พลอยบุษย์มองชายหนุ่มอย่างไม่พอใจก่อนจะเหิดหน้าขึ้นสบตาประสาธัมพันธ์สาว

“ทำไมคะ ถ่านไฟเก่ากำลังจะคุหรือไง คุณนาถถึงได้ดูอารมณ์เธอขนาดนั้นอีพลอย” ศันสนีย์ยิ้มเยาะหยันและมองพลอยบุษย์ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าด้วยสายตาดูถูก

“ฉันไม่รู้หรอกนะว่าตอนที่เธอขอลิเกกับเธอแล้วมาคบกับฉันนะ นิลนาถเธอทำท่าอารมณ์เธอเหมือนที่ทำกับฉันตอนนี้อ้อเปล่า เธอถึงได้ดูเหมือนจะอิจฉาตร้อนฉันไม่เลิกแบบนี้ แล้วฉันคิดว่าคนที่อยากให้อ่านไฟเก่าคงไม่ใช่ฉันหรอก น่าจะเป็นเธอมากกว่า เพราะดูเธอจะคอยวนเวียนตามเฝ้าเธอไม่เลิกเลยนี่ จริงไหมจะศันสนีย์” พลอยบุษย์ยิ้มเย้ยอย่างรู้ทัน

“เลิกพูดบ้าง แบบนั้นได้แล้วศันสนีย์ ตอนนี้ผมกับพลอยเป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้น” นิลนาถเอ็ดประสาธัมภ์สาวเสียงขุน

“แต่ดูคุณไม่ได้อยากเป็นแค่เพื่อนกับหล่อนเลยนี่คะนาถ หรือยังติดใจลีลาที่หล่อนเคยปรนเปรอเลยยังตัดใจไม่ขาดกันแน่คะ” ศันสนีย์เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันพรางมองทั้งคู่ด้วยสายตาดูถูก

“จะมากินไปแล้วนะศันสนีย์!” พลอยบุษย์ตวาดอย่างเกรี้ยวกราด มองประสาธัมภ์สาวอย่างเอาเรื่อง “ถ้าเธอเป็นคนใจง่ายก็อย่ามาเหมารว่าคนอย่างฉันจะยอมปล่อยตัวให้เธอเหมือนที่เธอทำ แล้วไอ้ท่าทางอวดดีอวดเก่งของเขานั่นก็คงเป็นเพราะฉันไม่ยอมมีอะไรกับเขาเหมือนกับเธอไง เขาถึงไม่เคยอวดดีเธอ เธอถึงได้เดินพละนอญในไพรชยาแบบนี้ล่ะ”

“เกินไปแล้วนะพลอยบุษย์” ศันสนีย์พุ่งเข้าไปใส่พลอยบุษย์ด้วยความโกรธ แต่นิลนาถคว้าตัวเธอไว้เสียก่อน

นิลนาถรั้งตัวของประสาธัมภ์สาวพรางสั่งด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด “หยุดเดี๋ยวนี้ละศัน คุณควรกลับไปได้แล้วถ้าไม่อยากเดือดร้อน”

“คุณเข้าใจมัน...” ศันสนีย์หันกลับมาสบตานิลนาถด้วยความเข้าใจ แล้วชำเลืองมองพลอยบุษย์อย่างเกลียดชัง “ฝากไว้ก่อนเถอะ

พลอยบุษย์ ฉันไม่ยอมแพ้เธอตลอดไปแน่” หล่อนประกาศก่อนจะสะบัดตัวออกจากวงแขนของนิลนาท และเหลือบมองพลอยบุษย์อย่างอาฆาตอีกครั้งจึงยอมจากไป

“กรุณาเลิกยุ่งกับฉันซะที่คุณนิลนาท คุณคือหายนะสำหรับชีวิตฉันจริงๆ ให้ตายสิ” พลอยบุษย์ประกาศอย่างหงุดหงิดก่อนจะเดินตามคันสนีย้อออกไปอีกคน

ประสาสัมพันธสาวไม่ยอมเลิกราวีพลอยบุษย์ง่าย ๆ เพราะก่อนที่เธอจะมีเรื่องกับพลอยบุษย์ เธอได้แอบถ่ายคลิปที่นิลนาทแสดงท่าทีอาวรณในตัวอดีตคนรักเก็บไว้ในโทรศัพท์มือถือแบบทัชโฟนของตัวเอง แน่หนอนว่าเธอไม่มีทางเก็บมันไว้ดูคนเดียวแน่

คราวนี้นั่งเลขาฯ ไฮโซตกยากนั้นได้ลำบากกว่าเดิมแน่ถ้าสาวิกาเห็นคลิปนี้ รับรองว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ยอมปล่อยให้คนรักของตัวเองใกล้ชิดอดีตคนรักอย่างพลอยบุษย์ต่อไปอย่างเด็ดขาด บางทีนังพลอยบุษย์อาจถูกปลดจากตำแหน่งอย่างไม่ทันตั้งตัวหรือแม้กระทั่งถูกไล่ออกไปเลยก็เป็นได้

“คุณวิกกีเหวอะ คันมีคลิปเด็ดของคุณนิลนาทกับนังพลอยบุษย์อยากให้คุณดูคะ” คันสนียีโทรศัพท์หาสาวิกาทันทีที่ที่นั่งอยู่บนรถของตัวเอง ข้อความภาพถูกส่งให้คนปลายสาย ก่อนคันสนียีจะวางโทรศัพท์ราคาแพงลงบนเบาะข้างตัว

“คราวนี้แกล่ลำบากนังพลอยบุษย์” หล่อนกล่าวอย่างมั่นใจ

พลอยบุษย์ก้าวออกจากลิฟต์อย่างหงุดหงิดกับเหตุการณ์ ที่เกิดได้ไม่จบไม่สิ้น ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงลาออกจากบริษัทนี้ไปแล้ว แต่เวลานี้ต่างกับในอดีต เธอไม่สามารถทำอะไรตามใจตัวเองได้เหมือนเก่า ภาระที่แบกไว้บนไหล่ทั้งสองข้างทำให้เธอไม่มีสิทธิ์เลือกแม้ว่าจะ

เพื่อน่ายแค่ไหนก็ตาม

“เป็นอะไรไปพลอย หน้าองลงมาเลย” มัทนาลุกจากเก้าอี้ตรงมุม
โถงทางเดินทันทีที่เห็นพลอยบุษย์ก้าวออกจากลิฟต์

“อ้าวมัท...พลอยนึกว่ากลับไปก่อนแล้วชะอีก” คนถูกทักถามพลาง
ระบายลมหายใจแรง ก่อนจะก้าวเรื่อย ๆ ออกจากบริษัทพร้อมกับมัทนา

“มัทลงมาซื้อกาแฟกินแล้วก็เลยนั่งรอพลอยไง แล้วตกลงเป็น
อะไร ใครทำให้หนูหงุดหงิดอีกล่ะ ถึงได้หน้าองลงมาแบบนี้ละ” มัทนาตอบ
แล้วถามเรื่องที่คาใจ

“เพื่ออิตานิลนาทนะสิ คอยรูนวากับพลอยไม่เลิก แล้วยังมี
ยายคันสนี่อีกนะมัท พลอยจะต้องทำยังไงถึงจะพ้นจากสองคนนั้น
ไปได้สักที” เธอบ่นให้เพื่อนฟังด้วยความหงุดหงิด

“ทำไงได้ล่ะ อิตานิลนาทเขาเป็นหัวหน้างานโดยตรงของพลอย
ส่วนยายคันสนี่เขาก็เป็นกระบอกเสียงของบริษัท เอ้อ...แค่คิดก็เหนื่อย
แทนพลอยแล้วละ” มัทนาารู้สึกเห็นใจเพื่อนมาก แต่ก็ไม่รู้จะช่วยหาทาง
ออกให้เรื่องนี้ได้อย่างไรเหมือนกัน

“สงสัยพลอยคงต้องหางานใหม่จริงๆ จังๆ แล้วละมัท พลอยเบื่อ
ไม่อยากเจอปัญหาแบบนี้อีก แค่เรื่องที่บ้านก็ปวดหัวพออยู่แล้ว”

“ค่อยๆ คิดเถอะพลอย ที่นี้ให้เงินเดือนดีจะตายไป เรื่องอะไร
เราต้องเป็นฝ่ายหนีคนพวกนั้นล่ะ เราไม่ผิดสักหน่อย” มัทนากล่าวอย่าง
ไม่เห็นด้วยกับความคิดของเพื่อนเท่าไรนัก

“ก็เพราะอย่างนี้นะสิ พลอยถึงยังทนอยู่แบบนี้ ทุกสิ้นเดือนพลอย
ก็ต้องใช้เงินเยอะแยะด้วยสิ ขึ้นไปทำงานที่อื่นแล้วได้เงินเดือนน้อยกว่า
มีหวังพลอยผอมหัวโตเหลือแต่กระดูกแน่ๆ เลย” คนกลัวผอมโอดครวญ

“หึๆ หนูเช็กซีแบบพลอยนี่นะจะผอมหัวโต มัทคิดสภาพไม่ออก
เลยอะ” มัทนามองเพื่อนรักยิ้มๆ

“พลอยนี่นะเช็กซี มัทเข้าข้างเพื่อนมากไปแล้วละ ถ้าเป็นทับทิม

ละก็ว่าไปอย่าง รายนั้นเขาสวยเซ็กซี่ชื่อย่าบอกใครเลยที่เดียว” เธออดนึกถึงแพรวทับทิมน้องสาวด้วยความคิดถึงไม่ได้

“พอกันนั้นแหละ ทั้งพลอย ทับทิมแล้วก็มุกนะ หุ่นดีกันทั้งบ้านเลย ยิ่งพี่เพชรด้วยนะ คนอะไรหล่อกระซกใจชะมัด” มัทนาทำท่าเพื่อฝันยามคิดถึงเพลิงเพชรพี่ชายของพลอยบุษย์

“นั่นแน่ จับได้แล้ว ที่แท้ก็แอบปลื้มพี่เพชรของพลอยนี่เอง มีนาถึงคอยคะยั้นคะยอให้พลอยกลับบ้านอยู่บ่อยๆ อยากรจะตามพลอยกลับไปหาพี่เพชรด้วยใช่ไหมล่ะ” เธอกระเช้าเพื่อนยิ้มๆ

“รู้ทันอยู่เรื่อยเชียว แต่นับจากพรุ่งนี้ไปมัทจะเปลี่ยนใจจากพี่เพชรของพลอยแล้วนะ” มัทนาอมยิ้ม ทำท่ามีลับลมคมใน

“หืม...มัทจะนอกใจพี่ชายพลอยอย่างนั้นหรอ บอกมานะว่าไปแอบชอบใครที่ไหนอยู่” พลอยบุษย์ชะงักเท่าและหันไปแสวงทำหน้าที่ชิงชังถามเพื่อนสาวอย่างจริงจัง

“จะมีใครที่ไหน ก็คุณแจอยอนของเราน่ะสิจะพลอย พรุ่งนี้เขาจะมาถึงเมืองไทยแล้วรู้ไหม” มัทนาทำตาหลอมมองท้องฟ้าอย่างเคลิ้มฝัน

“นี่มัทก็เป็นไปกับเขาด้วยเหมือนกันหรอเนี่ย” พลอยบุษย์ทำหน้าที่มองเพื่อนอย่างระอา

“ก็มัทไม่ได้คุ้นเคยกับคนหล่อๆ มาตั้งแต่เกิดอย่างพลอยนี่ จะได้ไม่ตื่นเต้นไปกับรูปร่างหน้าตาของคุณเคนนี่ ผู้ชายอะไรไม่รู้ หน้าตาชวนให้คิดถึงแต่เตียงนอนจริงจริง”

“บ้า...แค่เห็นรูปเขาก็เอามาให้ได้ขนาดนี้ เธอเนี่ยมันจริงๆ เลย มัทนา แล้วถ้าคิดถึงเตียงนอนนักก็รีบขึ้นห้องได้แล้วละ อาบน้ำแล้วก็นอนซะเลย จะได้เก็บผู้ชายไปฝันต่อ แม่นักเพื่อเจ้า” พลอยบุษย์แกล้งว่าด้วยความมั่นใจ และเร่งฝีเท้าเดินนำหน้าเพื่อนสาวเข้าอพาร์ทเมนต์ไป

“รอฉันด้วยสิพลอย” มัทนาตะโกนไล่หลังเพื่อนพร้อมกับรีบก้าวเท้าเดินตามไปติดๆ

ห้องพักภายในอพาร์ทเมนต์ไม่ได้กว้างขวางมากนักแต่ก็ไม่ถึงกับคับแคบจนทนไม่ได้ ห้องโถงถูกแบ่งสัดส่วนพื้นที่ใช้สอยอย่างลงตัว ดูเป็นระเบียบเรียบร้อยน่าอยู่พอสมควร แต่รับรองว่าถ้าแพร่ทับทิม น้องสาวของเธอมาเห็นสภาพห้องที่เธออยู่ตอนนี้จะได้ร้องยี้แน่ๆ ใครจะเชื่อว่าคนในครอบครัวเธอจะตกอับได้ถึงขนาดนี้

เฮ้อ...ชีวิตมันไม่มีอะไรแน่นอนจริงๆ ทำใจเสียเถอะพลอยบุษย์ เธอยังโชคดีที่ยังมีที่ให้ซุกหัวนอนสบายๆ ดีกว่าคนอื่นอีกนับแสน

“อืมพลอย คินนี่เธอไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะ ฉันกำลังหาข้อมูลเกี่ยวกับคนทำงานกลางคืนนะ เลยขอให้ยายขึ้นเขาพาไปในต์คลับของญาติเขาที่พญาคีนี่” มัทนาวางกระเป๋ารถของตัวเธอลงบนโต๊ะข้างห้องน้ำแล้วจึงหันมาบอกพลอยบุษย์ทันทีที่นึกได้ เธอกำลังหาข้อมูลเขียนนวนิยายซึ่งเป็นงานอดิเรกของตัวเอง และเรื่องนี้เธอต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพได้แสงไฟยามราตรี จึงขอร้องให้ขึ้นจิตพาทัวร์ออสก้าไนต์คลับ

“มัทไปกับขึ้นสองคนเถอะ พลอยกำลังเก็บตังค์นะมัท ไม่อยากไปไหน ออกไปทีก็ต้องใช้เงินทั้งนั้น” พลอยบุษย์รีบปฏิเสธ เพราะไม่อยากใช้เงินสิ้นเปลืองไปกับการเที่ยวเตร่

“โอ้! พลอย ยายขึ้นเขาจัดการทุกอย่างเองหมด เขาบอกว่าเป็นไนต์คลับของญาติเขา ไม่เสียตังค์สักบาทหรอกน่า” มัทนารีบพูดรัว

“ไม่ละ ฉันเกรงใจเขา เรื่องอะไรจะไปกินไปเที่ยวฟรีๆ” เธอยังปฏิเสธอย่างไม่ลังเล

“พลอยจำ มัทรู้ว่าพลอยเที่ยวจนไม่อยากเที่ยวแล้ว แต่ว่าเห็นใจคนไม่เคยเข้าไนต์คลับสักครั้งอย่างมัทบ้างได้ไหม นะพลอยนะ ไปเป็นเพื่อนมัทหน่อย มัทอยากรู้ว่าข้างในมันเป็นยังไง นานๆ ที่จะมีคนใจดีพาเพื่อนไปเที่ยวฟรีสักหนะพลอยนะ” มัทนาขอร้องเพื่อนด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

“มัทก็มีขึ้นไปด้วยแล้วไง ไม่จำเป็นต้องให้พลอยไปด้วยก็ได้”
พลอยบุษย์ปรายตาค้อนเพื่อนสาว

“ก็มัทอยากให้พลอยไปด้วยนี่ เผื่อมัทนึกอะไรไม่ออกตอนเขียนจะได้ถามพลอยได้ไง ขึ้นมันไม่ได้อยู่ใกล้มัทตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเหมือนพลอยนี่ นะพลอยนะ...ไปเป็นเพื่อนมัทหน่อยนะ” มัทนาส่งสายตาวิงวอนเพื่อน

“ไม่เอา พลอยไม่ออกไปนี่” เธอยังส่ายหน้าตอบปฏิเสธอยู่ดี

“ฮึ...คนใจดำ ไม่เห็นแก่คนไม่เคยเที่ยวบ้างเลย ไซ้สิ ก็มัทมันไม่สำคัญกับพลอยนี่ ช่วยเพื่อนแค่นี้ก็ได้” มัทนาหน้าจ้ำพลางทำท่าย่อยใจต่อว่าเพื่อน ก่อนจะคว้าผ้าเช็ดตัวเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ ทิ้งให้พลอยบุษย์ยืนมองตาปริบๆ

“เฮ้ย! มัท...งอนจริงๆ เหรอ พลอยขอโทษ พลอยไปด้วยก็ได้ อย่าโกรธพลอยเลยนะ” คนถูกงอนปริ้เข้าไปยืนจนขีดประตูห้องน้ำพร้อมกับร้องตะโกนเสียงอ่อย “มัทจ๋า พลอยง้อแล้วนะ เลิกโกรธพลอยได้แล้ว พลอยไปด้วยก็ได้”

“ห้ามผิดคำพูดนะ ไม่อย่างนั้นเราโกรธจริงๆ ด้วย” มัทนาตะโกนตอบกลับมา

“อืม...สัญญา” พลอยบุษย์ถอนหายใจเบาๆ พร้อมกับถอยหลังไปนั่งลงบนเตียงนอน มองประตูห้องอาบน้ำด้วยความเหนื่อยใจ “เฮ้อ...พี่ว่าทับทิมเอาแต่ใจตัวเองแล้ว ยังไม่ได้ครึ่งของมัทนาเลยละมั้งเนี่ย” เธอบ่นเบาๆ เมื่อเปรียบเทียบกับนิสัยของมัทนา กับน้องสาว

ออสก้าไนต์คลับ

กิติพจน์ พรหมบุตร หรือ คิม จุนโฮ ชื่อในภาษาเกาหลีที่บิดา คิม จุน เป็นผู้ตั้งให้ คือหนุ่มตี๋อินเตอร์ลูกครึ่งไทย-เกาหลี เจ้าของสถานบันเทิงขนาดใหญ่บนถนนสายพัทยาเหนือ ออสก้าไนต์คลับของเขา

เปิดให้บริการนักท่องเที่ยวซึ่งเน้นเฉพาะชาวต่างชาติภายใต้คอนเซปต์
‘คิดถึงเราเมื่อคุณเหงา’

ออสก้าไนต์คลับถูกแบ่งออกเป็นสองโซน โซนฝั่งซ้ายสำหรับ
นักท่องเที่ยวที่ต้องการบรรยากาศแบบเบาๆ ดื่มเหล้าเคล้าเสียงเพลง นั่งคุย
กับเพื่อนฝูง โดยจะมีการแสดงโชว์หลายรูปแบบที่ไม่ใช่เช็กชีโชว์ ส่วน
โซนฝั่งขวาจะถูกกั้นไว้ด้วยกระจกเก็บเสียง สำหรับรองรับนักท่องเที่ยวที่
ต้องการปรับทุกข์หาเพื่อนคุย ซึ่งทางไนต์คลับมีบริการจัดหาสาว ๆ ที่
ได้รับการอบรมเป็นอย่างดีไว้ต้อนรับลูกค้า แต่ห้ามการบริการทางเพศ
อย่างเด็ดขาด

“อาปา...อันนียองฮาเซโยะ” กิติพจน์ทักทายบิดาทางโทรศัพท์
ทันทีที่ปิดประตูห้องทำงานของตัวเองเพื่อตัดเสียงรบกวนจากภายนอก

“สวัสดีไอ้ลูกชาย” คิม จุน ทักทายและพูดกับบุตรชายด้วย
ภาษาไทยอย่างสนิทมม

“อาปาสบายดีนะครับ ผมขอโทษที่พักนี้ไม่ค่อยมีเวลาไปเยี่ยม
อาปาที่นั่นเลย” กิติพจน์รีบออกตัว

“พ่อสบายดี ไม่ต้องเป็นห่วง แม่ของลูกก็สบายดีเช่นกันโซ่ใหม่”
คนเป็นพ่อสอบถามถึงอดีตภรรยา

“แม่สบายดีครับ ยังบ่นถึงอาปาอยู่เลยว่าจะไม่คิดจะแวะมาเที่ยว
เมืองไทยบ้าง” เขาตอบด้วยรอยยิ้มยามคิดถึงมารดา

“งานมันเยอะซะจนพ่อไม่มีเวลาจะไปไหนเลยจริงๆ ฝากบอกแม่
ของลูกให้ดูแลสุขภาพด้วยละ ไว้พ่อเคลียร์งานได้เมื่อไหร่จะบินไปเยี่ยม”
คิม จุน กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ครับอาปา วันนี้อาปาโทร. หาผมแต่เช้าเลยนะครับ ปกติเวลา
ทำงานอย่างนี้อาปาจะยุ่งจนไม่มีเวลาคิดถึงใคร มีอะไรสำคัญต้องการ
คุยกับผมหรือเปล่าครับนี่” คนเป็นลูกอดถามด้วยความเป็นห่วงไม่ได้

“พ่อนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้โทร. บอกลูกเรื่องคุณเคนนี่ นึกได้เลย

รับโทร. มาเสียก่อน พ่อไม่ได้รับกวนเวลาของลูกใช้ไหมออสก้า” ออสก้า หรือ คิม จุนโฮ คือชื่อที่เขาตั้งให้บุตรชาย เพราะกิตติพจน์ที่เป็นชื่อไทย เรียกยากเกินไปสำหรับเขา

“ไม่เลยครับอาปา ว่าแต่เรื่องของคุณเคนนี่มันเรื่องอะไรเหรอครับ”

“คุณเคนนี่เขาเดินทางไปประเทศไทยตั้งแต่ตอนเย็นแล้วละ พ่ออยากขอรับรองให้ลูกช่วยดูแลคุณเคนนี่แทนพ่อด้วย ถึงเขาจะพูดภาษาไทยคล่องแต่ก็ไม่เชี่ยวชาญ พ่ออยากให้ลูกช่วยอำนวยความสะดวกให้เจ้านายพ่อที่ได้ไหม” คิม จุน ถามลูกอย่างเกรงใจเล็กน้อย

“ได้สิครับ อาปาไม่ต้องเป็นห่วง เอาไว้พ่ungsี้ผมจะติดต่อกับคุณเคนนี่เอง ถ้าเขาเต็มใจให้ผมรับรอง ผมจะดูแลอำนวยความสะดวกตอนเขาอยู่ประเทศไทยให้เองครับ” กิตติพจน์รับปาก เพราะไม่เห็นว่าเป็นเรื่องเหลือบ่ากว่าแรงแต่ประการใด

“พ่อขอปรึกษาลูกมากออสก้า แล้ววันหลังพ่อจะโทร. มาคุยด้วยไหม” คิม จุน กล่าวกับลูกชาย

“ครับอาปา” กิตติพจน์กล่าวก่อนจะวางสายพร้อมกับนึกถึงเจ้าของชื่อเคนนี่ขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

เจ้าของกิจการอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ในเกาหลีใต้และหุ้นส่วนคนสำคัญของบริษัทเดอะซิติ์ทาวเวอร์ซึ่งขณะนี้กำลังมีข่าวฉาวเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของคนในวงสังคมบ้านเกิด เมื่อภรรยาที่อยู่กินกันมาหลายปีลุกขึ้นมาประกาศฟ้องหย่าสามีผู้เพียบพร้อม ทำให้วงการไฮโซเมืองโซลฮือฮาซึ่งสร้างความกดดันให้ชายหนุ่ม ไม่ว่าจะถูกชักถามสักกี่ประโยค เขาก็เอาแต่ปิดปากเงียบ ไม่ปริปากเปิดเผยเรื่องราวเกี่ยวกับอดีตภรรยาแม้แต่ประโยคเดียว ฮัน แจฮยอน ยอมถูกตราบาปและเลือกทางออกด้วยการเดินทางสู่ประเทศไทย

2

ที่เกิดเหตุ

ห้องชุดสุดหรูกลางใจเมืองที่พรั่งพร้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกกลายเป็นที่พักและสำนักงานชั่วคราวของนักธุรกิจหนุ่มซึ่งเต็มใจจะแลกหนี้ความวุ่นวายในสังคมบ้านเกิดมาค้นหาความสบายใจในสังคมที่ขึ้นชื่อว่ามีแต่รอยยิ้มและความจริงใจอย่างประเทศไทย แจสyson ไม่ได้รู้สึกเดือดร้อนเมื่อต้องทำงานผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อส่งงานลูกน้องที่อยู่ไกลกันคนละประเทศเลยแม้แต่ความเจริญของเทคโนโลยีทำให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์ง่ายขึ้นและสะดวกสบาย แม้จะไม่ได้อยู่ใกล้กัน แต่ก็ไม่ได้ไกลกันอย่างที่ควรจะเป็น

“ทางนั้นเป็นยังไงบ้างเลขาฯ คิม จินเฮไปวุ่นวายอะไรที่บริษัทของเราอีกหรือเปล่า”

ร่างสูงทอดตัวนอนสบายๆ อยู่บนโซฟากว้าง วางเท้าบนโต๊ะกลาง พลงคุยกับลูกน้องผ่านอินเทอร์เน็ต

“เมื่อสองชั่วโมงก่อนเธอมาอาละวาดอยู่ครู่ใหญ่ครับ แต่ทนายปาร์กจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วครับคุณแจสyson” คิม จุน ตอบด้วยท่าทางสำรวม รู้สึกเห็นใจผู้เป็นเจ้านาย

“คุณบอกให้เขาจัดการขั้นเด็ดขาดได้เลย ถ้าจำเป็นต้องฟ้องร้องก็จัดการได้ทันที ผมเบื่อเรื่องพวกนี้เต็มก๊ลีน” เขาสั่งเสียงเข้มอย่าง

ระอาใจในพฤติกรรมของอดีตภรรยา

“คุณแจสยอนไม่ต้องเป็นห่วงครับ ทนายปาร์คกำลังหาทางจัดการเรื่องทางนี้อยู่ คุณอยู่เมืองไทยก็พักผ่อนบ้างนะครับ หลายปีมานี้คุณไม่มีเวลาได้พักผ่อนจริงๆ จังๆ เลย ถือว่าคราวนี้เป็นโอกาสดีให้คุณได้หยุดพักหาความสำคัญให้ตัวเองบ้าง” คิม จุน แนะนำอย่างห่วงใยเจ้านายหนุ่ม

“ขอบคุณมากคุณคิมที่เป็นห่วงผม ผมเองก็ตั้งใจจะมาพักผ่อนอยู่แล้ว คุณไม่ต้องเป็นห่วงว่าผมจะมาลุยงานทางนี้หรอก ผมก็ว่าพรุ่งนี้จะเดินทางไปพบลูกชายคุณที่พัทยาอยู่เหมือนกัน เพื่อนๆ ที่มาเที่ยวเก็บไปพูดกันนัยๆ ว่าเป็นสวรรค์แห่งราตรี ออสก้าคงช่วยแนะนำผมได้บ้าง คุณว่าไหม” เขาพูดยิ้มๆ หยอกล้อคนสนิท เพราะคนต่างชาติต่างพากันรำลือถึงสถานบันเทิงและแหล่งค้าบริการทางเพศที่เปิดกันอย่างคับคั่งในพัทยา

“หึๆ ผมหวังว่าคุณคงจะไม่ตกหลุมมนตร์เสน่ห์แห่งเมืองสวรรค์ยามราตรีแห่งนั้นหรอกนะแจสยอน อย่าลืมนะว่างานทางนี้ยังรอคุณอยู่ล่ะ” คิม จุน หัวเราะเบาๆ กับท่าทางสบายๆ ของเจ้านาย นานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่ได้เห็นชายหนุ่มที่เอาแต่คร่ำเคร่งอยู่กับงานกองโตสบายใจ

“ผมก็หวังว่าอย่างนั้นเหมือนกัน ตอนนี้สิ่งที่ผมกลัวที่สุดก็คงเป็นเรื่องตกสวรรค์ เพราะกว่าจะรู้ตัวว่าคนที่อยู่ด้วยไม่ใช่นางฟ้าอย่างที่คิดไว้ก็เมื่อห่อหุ้มแปลงร่างเป็นนางปีศาจเหมือนอย่างที่จินเฮกับผมนั่นแหละคุณคิม” เขายิ้มเยาะตัวเองเมื่อคิดถึงอดีตภรรยาด้วยความอดสูใจ

“คุณควรจะลืมเรื่องของคุณจินเฮไปให้หมดซะ ผมอยากให้คุณปล่อยใจไปกับการพักผ่อนที่เมืองไทย ผมหวังว่าออสก้าและเมืองไทยจะสามารถช่วยให้คุณลืมเรื่องของผู้หญิงร้ายกาจคนนั้นได้สักที” คิม จุน เอ่ยกับเจ้านายอีกครั้ง

“เอาไว้พรุ่งนี้ผมจะขอรับรองให้ลูกชายคุณพาย่าราตรีเมืองสวรรค์

แห่งนี้ หวังว่ามันจะทำให้ผมลืมปีศาจ ลี จินเฮ ได้จริงๆ” เขาจบเรื่องของอดีตภรรยาลงแค่นั้นก่อนจะเปลี่ยนเรื่องคุย “เจ้าเอชของมันเข้าไปดูแลบริษัทงั้นหรือเปล่า ไฉ่หมอนั่นมันไม่ยอมรับโทรศัพท์ผมเลย”

“วันนี้คุณเอชของเข้ามาเป็นประธานการประชุมผู้ถือหุ้นแทนคุณแจฮยอนเองเลยครับ” คิม จุน รายงานคนเป็นนาย

“อืม...ผมนี่ว่ามันจะเบี่ยงงานปล่อยให้คุณทำแทนคนเดียวซะอีก” เขาถอนหายใจอย่างระอาเมื่อคิดถึงหุ้นส่วนซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของตนเองก่อนจะเปลี่ยนไปคุยเรื่องสัพเพเหระครู่หนึ่งแล้ววางสาย และตัดสินใจจะออกไปเดินสำรวจการใช้ชีวิตของคนไทยในเมืองหลวงสักพัก

ชุดลำลองสีส้มสะอาดตาทำให้ ฮัน แจฮยอน ไม่เหลือมาดนักธุรกิจผู้เคร่งขรึม เวลานี้เขาเป็นแค่หนุ่มบุคลิกดีท่าทางสุภาพ ซึ่งมีรูปร่างแข็งแรงกำยำ และโดดเด่นดึงดูดสายตาสาวๆ พอสมควรเลยทีเดียว

ห้างสรรพสินค้าดังใจกลางกรุงเทพฯ คลาคล่ำไปด้วยหนุ่มสาวชาวไทยไม่ต่างจากห้างฯ ใหญ่กลางกรุงโซลหลายแห่งที่เขาคุ้นเคย ต่างกันแค่การใช้ชีวิตประจำวันของคนทั้งสองประเทศที่แตกต่างกันไปตามวัฒนธรรม ความจริงเขาน่าจะชอบคุณจินเฮที่สร้างปัญหาไว้ให้เขาเพราะไม่อย่างนั้นเขาคงไม่มีโอกาสแวะเวียนมาเยี่ยมชมชีวิตหลากหลายสีสันของชาวเมืองแห่งรอยยิ้มนี้เป็นแน่ ชีวิตส่วนใหญ่ที่เต็มไปด้วยงานและกองเอกสารทำให้เขาไม่มีแม้แต่เวลาส่วนตัวเหมือนเช่นคนอื่นๆ เขาเพิ่งเข้าใจว่าบางครั้งวิกฤติในชีวิตก็สร้างโอกาสใหม่ๆ ให้แก่ชีวิตได้เช่นเดียวกัน

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ”

แจฮยอนโอบเอวเล็กของหญิงสาวไว้โดยอัตโนมัติ ทันทีที่เธอเสมาปะทะแผ่นอกของเขาเพราะถูกวัยรุ่นคนหนึ่งวิ่งมาชนเข้าโดยบังเอิญเมื่อเธอเริ่มตั้งหลักได้เขาจึงค่อยๆ ปล่อยมือ

“ไม่เป็นไรครับ เด็กคนนั้นคงรีบมากไปหน่อยเลยไม่ได้ระวังคุณไม่เป็นอะไรใช่ไหม” เขาสำรวจเท้าที่สวมรองเท้าส้นแหลมสูงอย่าง

เป็นห่วงเพราะกลัวว่าหล่อนจะทำให้แผลงขึ้นมา

“ค่ะ ฉันไม่เป็นอะไร ต้องขอบคุณมากนะคะที่อุตส่าห์ช่วยฉันไว้”

สาวิกาไปรยยิ้มหวานหวานเสน่ห์ใส่หนุ่มหล่อผู้มีน้ำใจทันที แม่
สำเนียงภาษาไทยของเขาจะฟังออกว่าไม่ใช่คนไทย แต่ก็เรียกได้ว่า
ชัดเจนฟังเข้าใจง่ายกว่าชาวต่างชาติบางกลุ่มที่เดินทางเข้ามาอาศัยอยู่
ในแผ่นดินไทยเสียอีก

อิม...จะเข้าไปหน้าตาเขาดูคunningๆ แฮะ

“คุณไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวเลยแล้วกัน” เขาเอ่ย
พร้อมเตรียมเดินจากไป ไม่สนใจรอยยิ้มหวานเสน่ห์ของหล่อน สายตา
ของผู้หญิงคนนี้ทำให้เขานึกถึง ลี จินเฮ ซึ่ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“เดี๋ยวลีคะ ฉันยังไม่มีโอกาสได้ตอบแทนน้ำใจของคุณเลย”
เธอพยายามจะยื้อเวลาเพราะหวังจะได้รู้จักเขา

“ไม่จำเป็นหรอกครับ แค่นี้เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเอง ผมขอตัว”
เขาปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยพร้อมกับก้าวออกมาอย่างรวดเร็ว แววดาแสดง
ความรู้สึกชัดเจนของหล่อนทำให้เขาไม่อยากจะเสียเวลาอยู่ตรงนั้นอีก
แม้แต่วินาทีเดียว

สาวิกาเฝ้าริมฝีปากอย่างขัดใจที่สะพานที่เธอลงทุนทอดให้เขา
ถูกเมือนอย่างไม่ไยดี ถึงจะรู้สึกเสียดายเล็กน้อยที่ไม่รู้จักแม่แต่ชื่อเขา
ทว่าใบหน้าคunตานั่นตรึงใจเธอเหลือเกิน น่าแปลกที่รู้สึกคล้ายเคยพบ
เขาที่ไหนสักแห่ง แต่เธอกลับจำไม่ได้ว่าเขาคือใคร สาวิการะบายลมหายใจ
เบาๆ พยายามสลัดภาพใบหน้านั้นออกจากความคิด พลังมองคน
ที่เดินไปจนเกือบล้นสายตา ก่อนจะกลับหลังหันและเดินไปในทิศทาง
เดิมที่ตั้งใจต่อไป

แจซยอนใช้เวลาหมดไปกับการเดินสำรวจวิถีชีวิตในเมืองหลวง
ของไทย ซึ่งคนส่วนใหญ่มีวิถีชีวิตไม่ต่างจากผู้คนที่นี่อาศัยอยู่ในเมือง
หลวงของทุกประเทศ ชีวิตประจำวันที่ต้องเร่งรีบแข่งกับเวลา และความ

หนาแน่นของรถบนท้องถนน สิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคที่ครบครันสามารถตอบสนองความต้องการของคนเมืองได้เป็นอย่างดี เขานึกฆ่าตัวเองที่แม้แต่ยามพักผ่อนก็ยังอดที่จะนึกวาดโครงการใหม่ๆ ขึ้นมาในใจไม่ได้ จนต้องรีบเบรกความคิดด้วยการล้วงกระเป๋าหยิบโทรศัพท์มือถือและนามบัตรที่ได้รับจาก คิม จุน ออกมาโทร. หากิติพจน์ทันที

“สวัสดีครับ ผม ฮัน แจฮยอน ผมได้เบอร์โทรของคุณมาจาก คิม จุน ไม่ทราบว่าคุณโอเคส่งกล่องของขวัญของเขาหรือเปล่าครับ” เขาถามปลายสายด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“ใช่ครับ ผมออกแล้ว ผมเองก็กำลังคิดว่าจะโทร. ไปหาคุณเอง ดีนหรือเปล่า พอบอกผมว่าคุณอยู่ที่เมืองไทย” กิติพจน์เอ่ย

“ครับ ตอนนี้ผมอยู่ที่กรุงเทพฯ แต่กำลังคิดว่าจะไปหาคุณที่พญาตอเลิศใหม่ ผมไม่แน่ใจว่าคุณจะสะดวกช่วยเป็นไกด์ให้ผมได้หรือเปล่าครับ” เขาถามกลับไปด้วยน้ำเสียงเกรงใจเล็กน้อย

“ได้เลยครับ ถ้าคุณไม่รังเกียจผมยินดีพาคุณท่องราตรีเมืองพญาเองเลย” กิติพจน์ตอบกลับไปทันทีด้วยน้ำเสียงยินดี เขาถือว่าตนเองไม่ใช่ลูกจ้างของนิวซิตีทาวเวอร์จึงไม่จำเป็นต้องระวังคำพูดยามพูดกับประธานบริษัทคนดังอย่าง ฮัน แจฮยอน

“โอเคครับ ถ้าอย่างนั้นคืนนี้ผมจะโทร. ติดต่อกับคุณอีกครั้ง เต็มผมหาวิธีเดินทางไปที่พญาก่อน แล้วจะติดต่อไปใหม่ ยังไงผมก็ต้องขอบคุณคุณล่วงหน้าด้วยนะออกแล้ว”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับคุณแจฮยอน ระหว่างที่คุณอยู่ที่นี้รับรองว่าผมจะดูแลคุณอย่างดี ไม่ให้เสียชื่อไปถึงอาปาของผมได้โดยเด็ดขาด” กิติพจน์กล่าวกลั้วหัวเราะ

“หึๆ ถ้าอย่างนั้นเราเจอกันคืนนี้นะครับออกแล้ว”

“แล้วพบกันครับคุณแจฮยอน”

หลังวางสายจากกิตติพนธ์ เขาก็โทร. หาปราบดา หุ่นส่วนธุรกิจ
ที่อยู่ในเมืองไทย เขาต้องการรถไฟใต้ดินทางสักคัน และปราบดาคงหา
ให้เขาได้อย่างแน่นอน

“สวัสดีปราบ ผมเคนนี่นะครับ”

“สวัสดีครับคุณเคนนี่ แต่ถึงคุณไม่บอกผมก็จำเสียงของคุณได้
ผมนึกว่าคุณจะโทร. หาผมตั้งแต่เมื่อวานเสียอีกนะครับ” ปราบดาเอ่ย
อย่างยินดีที่อีกฝ่ายติดต่อมาเสียที

“หึๆ เจ้าเฮของคงโทร. มารายงานคุณสินะว่าผมมาเมืองไทย
แต่มาคราวนี้ผมตั้งใจจะมาพักผ่อนเลยไม่ได้โทร. หาคุณตั้งแต่แรก”

“ถ้าอย่างนั้นที่คุณโทร. มาวันนี้ก็แสดงว่ามีเรื่องให้ผมรับใช้สิ
นะครับ บอกผมมาได้เลยนะครับว่าคุณต้องการให้ผมรับใช้เรื่องอะไร
ไม่ต้องเกรงใจ” ปราบดาเอ่ยอย่างรู้ใจเพื่อน

“ผมอยากให้คุณช่วยหารถให้ผมใช้สักคัน” แจสยอนบอก
ความต้องการของตนและคุยกับปราบดาอีกไม่กี่ประโยคจึงวางสาย
และมุ่งหน้ากลับคอนโดฯ ของตนเองเพื่อจัดการเก็บข้าวของเตรียมตัว
เดินทางต่อทันทีที่ได้รับรถจากเพื่อน

สิบห้านาทีก่อนสามทุ่ม

“เร็วๆ สิพลอย เดี่ยวยายขึ้นมารอ” มัทนาเร่งเพื่อนสาวที่กำลัง
กรีดอายไลน์เนอร์อยู่หน้ากระจก

“เห่อจริงๆ นะมัท พลอยเชื่อแล้วละว่ามัทอยากไปมากจริงๆ”
พลอยบุษย์บ่นเบาๆ โดยไม่หยุดมือ

“เชื่อเถอะ แล้วก็แต่งตัวเร็วๆ ไม่ต้องสวยมากหรอก แค่นี้ก็ไม่มี
ใครเด่นเกินหน้าพลอยแล้วละ” มัทนานั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงและมอง
เพื่อนอย่างชื่นชม คินนี่พลอยบุษย์สวยมากจริงๆ

“พลอยก็แต่งตามปกตินะมัท ไม่ได้อยากจะสวยเป็นพิเศษหรือ

อยากกลบรัศมีใครสักหน่อย มัทซี่เห่เองต่างหาก” หล่อนแก้มองกระเช้าเพื่อนสาวที่นั่งมองตาไม่กะพริบซึ่งก็ได้ผล เพื่อนสาวซี่เห่ของเธอรีบลุกขึ้นจากเตียงนอนราวถูกเข็มแหลมทิ่มตำกัน

“ตาย...ปากเธอเย็นนั้น ถึงมัทจะสวยไม่เท่าพลอย แต่ก็ไม่ได้ซี่เห่นะขอบอก 32-24-36 อย่างมัทไม่มีทางเป็นสาวซี่เห่หรอก” มัทนาค้อนเพื่อน

“หึๆ จ้า มัทนาคนสวย พลอยแค่อ่อนละ เอ้าเสร็จแล้ว ไปกันเถอะ” คนสวยกว่าอมยิ้มพร้อมกับวางอายุไลเนอรีนมือลงบนโต๊ะ ก่อนจะคว้ากระเป๋าสะพายคล้องบ่า แล้วหยิบรองเท้าส้นสูงจากชั้นวางรองเท้ามาถือไว้

มัทนารีบลุกขึ้นยืนพร้อมกับคว้ากระเป๋าสะพายและรองเท้าส้นเตี้ยของตนจากชั้นวางรองเท้า สองสาวจัดแจงล็อกประตูห้องเรียบร้อยแล้วจึงลงไปในโรงโขนสำหรับรับรองแขกของอพาร์ตเมนต์ รอขึ้นจิตที่กำลังออกจากบ้านตรงมารับพวกเธอไปเที่ยวไนต์คลับที่ญาติหล่อนเป็นเจ้าของ แต่ไม่ก่นาที่ขึ้นจิตก็เลยวอดญี่ปุ่นคันเล็กเข้ามาจอดเทียบที่บ้านไต่ทางขึ้น

“ดีใจจังที่พลอยไปกับเราด้วย ชื่อนี้กว่าพลอยจะไม่ยอมไปด้วยกันซะแล้วสิ” ชื่นจิตยิ้มจนตาปิดให้พลอยบุษย์ผ่านกระจกมองหลังเมื่อเพื่อนทั้งสองขึ้นมานั่งบนรถ มัทน่านั่งข้างๆ เธอ ส่วนพลอยบุษย์นั่งที่เบาะหลัง

“ตอนแรกก็ตั้งใจจะไม่ไปหรอกขึ้น พลอยเกรงใจไม่อยากเป็นภาระให้เพื่อน ช่วงนี้พลอยต้องประหยัดรัดเข็มขัดทุกอย่างเลยไม่อยากเที่ยว” เธออมรับเต็มปากเต็มคำ

“ไม่เป็นภาระหรอกน่า เราเพื่อนกันนะ ทำอย่างกับว่าตอนพลอยมีแล้วไม่ได้เลี้ยงข้าวพวกเราบ่อยๆ อย่างนั้นแหละที่สำคัญวันนี้พวกเราไม่ต้องจ่ายเงินกันสักหน่อย นานๆ พี่กู้งจะยอมให้ชื่นพาเพื่อนไปเที่ยว

ที่คลับปรีส์ที่ พวกเราก็ก็น่าจะไปเล่นให้เต็มที่เลยสิ” ซีนิจิตหัวเราะร่าเรีง พลางเลีย้ยรอกออกจากอพาร์ตเมนต์ที่เพื่อนเช่าอยู่

“พี่กึ่งของซีนี่ผู้หญิงหรือจ๊ะ เป็นเจ้าของไนต์คลับด้วยหรือ” พลอยบุษย์แสดงความสงสัย

“ผู้ชายจ้ะ พี่กึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของซีน พ่อของพี่กึ่งเขาเป็นคน เกาหลีนะ แต่หย่ากับป้าไ้ไปนานแล้วละ ซีนี่มันก็แค่ญาติจั้นๆ ของเขา นะ” ซีนิจิตเล่าอย่างไม่เห็นว่าความจนกว่าของตัวเองเป็นเรื่องน่ารังเกียจ แต่ประการใด

“แล้วพี่กึ่งของซีนี่เขาจะไม่คิดว่าเราไปเบียดเบียนเขาหรือหรือจ๊ะ” พลอยบุษย์เริ่มลังเลเพราะรู้สึกไม่สบายใจ

“ไม่หรือจ๊ะ พี่กึ่งเขารักซีนี่เหมือนน้องเลยนะ ถึงเขาจะรวยกว่า แต่ก็ไม่ถือเนื้อถือตัวหรือ ป้าไ้กับพี่กึ่งเขาใจดี แต่ก็ไม่ค่อยยอมให้ซีนี่ พาเพื่อนไปเที่ยวที่คลับก็เพราะเป็นห่วงนะ เขาบอกว่าเป็นสาวเป็นนาง ไม่ควรไปไหนที่อโคจรแบบนั้น” ซีนิจิตพูดถึงญาติทั้งสองอย่างมีความสุข

“แต่ก็จริงอย่างที่พี่เขาพูดนะ พยายามักท่องเที่ยวยะจะ ตายไป ซีนี่ทะเล่อทะล่าไปเดินสู่มสู่มห่าเดี่ยวพวกนักเที่ยวจะเข้าใจผิด คิดว่าเราเป็นผู้หญิงอีกจำพวกไปก็ไ้” มัทนาแสดงความเห็นบ้าง

“ใช่ ปกติคลับของพี่กึ่งก็ไม่อนุญาตให้นักท่องเที่ยวชาวไทยเข้านะ จะรับแต่คนต่างชาติ แต่ก็มีบ้าง...พวกเสียกระเป๋านักๆ นะ” ซีนิจิต สนับสนุน

“เป็นคลับประเภทไหนหรือ อะโกโก้หรือเปล่า” พลอยบุษย์ เริ่มวิตกกกับสถานที่ที่เพื่อนจะพาไปเที่ยวเสียแล้วสิ

“ไม่ใช่อย่างที่เธอคิดหรือร่นาพลอย ถึงที่นี่จะมีพนักงานสาวๆ นักร้องสวยๆ สาวนั่งตริกก็น่าตาแจ่มจรัสคอยต้อนรับเป็นเพื่อนพูดคุย หรือให้คำปรึกษากับแขกที่ส่วนใหญ่เป็นพวกอกหักรักคุดตืดเมินหรือ ไม่ก็พอม่ายเพิงหย่าเมีย เพิงถูกแฟนทิ้งซ้ำรักชะส่วนใหญ่ แต่ออสก้า

ไนต์คลับของพี่กุงก็ห้ามเรื่องขายเซ็กซ์โดยเด็ดขาด พี่ชายของฉันเขาแอนติเรื่องนี้มาก พนักงานทุกคนของที่นี่ห้ามออกไปข้างนอกกับแขกโดยเด็ดขาด” ซีนิจิตรบรรยายเพราะไม่อยากให้เพื่อนเข้าใจผิด

“แสดงว่าคนส่วนใหญ่ที่ไปเที่ยวที่นี่ก็เป็นผู้ชายนะสิ แล้วเราจะไปทำไมละ” พลอยบุษย์เริ่มไม่เห็นด้วยกับการไปเที่ยวในคำคืนนี้เสียแล้ว

“ก็ขายมัทเขาอยากไปเปิดหูเปิดตานะสิ เราไปในฐานะน้องเจ้าของไนต์คลับ ไม่ได้ไปในฐานะนักท่องเที่ยวเสียหน่อย” ซีนิจิตรบอก

“แต่ว่ามัน...” พลอยบุษย์ยังพยายามจะหาเหตุผลชวนเพื่อนกลับแต่ติดที่มัทนาเรียบเอยดักคอไว้ก่อน

“ไหนสัญญากันแล้วไงพลอย” คนอยากเที่ยวหั่นค้อนเพื่อนสาว

“ก็...พลอยไม่รู้ที่มัทจะชวนมาเที่ยวไนต์คลับแบบนี้” พลอยบุษย์ทำหน้าจ้ำจี้

“เอาเถอะนำพลอย เข้าไปดูสักหนกไม่เห็นจะเป็นไรเลย เราไม่ได้เข้าไปทำเรื่องเสียหายสักหน่อยนี่ จริงไหม” ซีนิจิตรสรุปแบบมดมีอกไม่ให้เพื่อนปฏิเสธได้อีก เมื่อเธอเลี้ยวรถเข้าจอดในลานปูนของไนต์คลับดังกล่าว

ถึงจะรู้สึกตะขิดตะขวงใจเล็กน้อย แต่พลอยบุษย์ก็ไม่สามารถขัดเพื่อนได้ เธอไม่รู้สักนิดว่าไนต์คลับที่มีมัทนาพูดถึงจะเป็นสถานที่ที่ต้องห้ามสำหรับผู้หญิงที่เป็นกุลสตรีเช่นเธอ เพราะปกติการเที่ยวผับเที่ยวบาร์ยามคำคืนก็ไม่ใช่ว่าเธอจะทำอยู่แล้ว จะมีบ้างก็ต่อเมื่อมีทับทิมหรือเพลิงเพชรไปด้วยเท่านั้น นี่ถ้าพี่ชายรู้ว่าเธอริ่อกันเที่ยวไนต์คลับประเภทนี้จะกี่ มีหวังได้โดนดุจนูชาแน่ๆ

พลอยบุษย์เดินแบบอิดออดตามเพื่อนทั้งสองโดยมีซีนิจิตรเป็นแกนนำ ในขณะที่มัทนาคอยหันมาส่งสายตาคมขู่ใส่เป็นระยะๆ พร้อมกับจุดแขนเธอให้เดินตามเข้าไปด้านใน การ์ดเฝ้าหน้าประตูดูเหมือนจะจำซีนิจิตรได้จึงยอมปล่อยให้พวกเธอเดินผ่านเข้าไปโดยง่าย พลอยบุษย์

แขนงหน้าขึ้นมองป้ายไฟกะพริบแวบวับด้วยความรู้สึกแปลกๆ

สามสาวเดินผ่านนักเที่ยวราตรีที่ล้วนแล้วแต่เป็นชาวต่างชาติ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชายแทบทั้งนั้น จะมีผู้หญิงบ้างแต่ก็ดูบางตา บรรยากาศ อึมครึมเพราะแสงไฟสลัว กลิ่นบุหรี่ และเสียงสนทนาหลากหลายภาษาที่ฟัง ไม่ได้ใจความทำให้พลอยบุษย์ยิ่งรู้สึกอึดอัด ภาพพนักงานสาวสวยหุ่น สะอาดสะอ้านแต่งกายด้วยชุดวาบหวมโชว์เนื้อหนังมังสาจนน่าหวาดเสียว ยิ่งทำให้กุลสตรีไทยอย่างคุณหนูพลอยบุษย์รู้สึกประหม่าเข้าไปใหญ่ นักร้องสาวบนเวทีโยกย้ายด้วยท่าทางยั่ววนยิ่งทำให้เธอใจสั่น

สายตาดูหลายคู่เริ่มทอดมองมาที่หญิงสาวที่สวยที่สุดในกลุ่ม เหมือนพวกเขาได้พบเจอสิ่งแปลกปลอมที่น่าค้นหา นักเที่ยวบางราย ผิวกาย ขยับตา ส่งยิ้มเจ้าชู้และมองพลอยบุษย์ตาขาว บางรายก็ยก แก้วเหล้าขึ้นพร้อมส่งยิ้มไมตรีที่เธอไม่นึกปรารถนา พลอยบุษย์รีบ ก้มหน้าก้มตาเดินตามเพื่อนสาวไปอย่างรวดเร็ว

เธอยอมรับว่าภายนอกของเธออาจจะดูเหมือนคนมั่นใจในตัวเอง แต่จริงๆ แล้วเธอค่อนข้างตื้นเขินกลัวกับสภาวะที่ตัวเองไม่มั่นใจว่าจะรับมือ ได้ เธอเดินผ่านเหล่าจิ้งจอกราตรีที่เหมือนจะเฝ้ารอจังหวะตะครุบตัวเธอ ซึ่งเปรียบเสมือนลูกแกะตัวเล็กที่หลงฝูงมาอยู่ผิดที่ผิดทาง

“เดินดีๆ ลีพลอย ทำไม่ต้องเบียดมีทขนาดนั้นด้วยแล้ว” มัทนา กระซิบดูเพื่อนที่กำลังเดินเบียดข้างตัวเธอ

“มันเป็นคนชวนพลอยมาเองนะ ห้ามบ่นใดๆ ทั้งสิ้น เข้าใจไหม” คุณถูกดุเถียงกลับด้วยน้ำเสียงเข้มไม่แพ้กัน

“เฮ้อ...จะกลัวอะไรนักหนาอีพลอย ทำอย่างกับว่าเมื่อก่อนเธอ ไม่เคยเที่ยวไนต์คลับอย่างนั้นแหละ” มัทนาปรายตาค้อนเพื่อนสาว

“ก็พลอยไม่เคยเที่ยวไนต์คลับจำพวกนี้นี่มีท ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนเขา จะมาเที่ยวในที่แบบนี้กันซะ” พลอยบุษย์เถียงอย่างไม่ยอมแพ้

“ก็พวกเราไง ไม่เอาনা เราแค่มาเที่ยวในฐานะเพื่อนน้องสาว

เจ้าของสถานที่ ไม่ได้มาสมัครทำงานอย่างว่าสักหน่อย ทำท่าตื่นอยู่ได้ พลอย” มัทนากล่าวอย่างระอาใจ

“เลิกเถียงกันได้แล้วจะ นั่นพี่กึ่งเดินมานานแล้ว” ชื่นจิตหันไปบอกเพื่อนพร้อมกับพยักพยิดไปทางพี่ชายของเธอที่กำลังเดินยิ้มตรงมาหา

พลอยบุษย์เงยหน้าขึ้นมองลูกผู้พี่ของชื่นจิตด้วยสายตาพิจารณา เขามีรูปร่างสูงโปร่งและสวมเสื้อผ้าแนวซูเปอร์สตาร์เกาหลี ซึ่งเหมาะกับบุคลิกและใบหน้าหล่อแบบดีอินเตอร์ของเขา ไม่เหมือนคนไทยบางคนที่แต่งตัวตามแฟชั่นโดยไม่สนใจว่าจะเหมาะกับรูปร่างหน้าตาหรือไม่ เว้นเสียแต่สีสันทันและรูปแบบเสื้อผ้าที่เขาใส่มันดูแพงจนจำเกินชายไปชนิดหนึ่งในความคิดของเธอ

“นี่กันว่าเราจะมาแต่หัวค่ำอะอีก แบบนี้กันว่าจะกลับกันก็ดึกนะสิยายจัมโบ้” กิติพจน์ พรหมบุตร หรือพี่กึ่งของชื่นจิตเอ่ยทักทายน้องสาวอย่างสนิทสนม

“แหมพี่กึ่ง เรียกว่าชื่นก็ได้ เขาไม่ได้อ้วนมากสักหน่อย เดี่ยวเพื่อนๆ ล้อกันตายพอดี” ชื่นจิตแสร้งทำหน้าจ๋ม แบะปากใส่ญาติผู้พี่

“หึๆ เพื่อนเราซื้ออะไรกันบ้างละ ไม่คิดจะแนะนำให้พี่รู้จักบ้างหรือไง” กิติพจน์หัวเราะขันกับท่าทางของญาติผู้น้องแล้วจึงเปลี่ยนไปให้ความสนใจสองสาวที่ติดตามชื่นจิตมา

“คนนี่ชื่อมัทนา ส่วนนั้นพลอยบุษย์คะพี่กึ่ง” ชื่นจิตเอ่ยแนะนำเพื่อนให้พี่ชายรู้จักทีละคน

กิติพจน์รับไหว้มัทนาก่อนจะเบือนสายตาไปทางหญิงสาวอีกคน ชายหนุ่มชะงักเมื่อสายตาสะดุดกับใบหน้าเรียวได้รูปของหญิงสาวผิวสีน้ำตาลนวลเนียน รูปร่างเจ้าหล่อนมองแค่ปราดเดียวก็รู้ว่าดีแค่ไหน เครื่องหน้าทุกชิ้นงดงามทำให้หล่อนดูดีโดยไม่ต้องพึ่งมิดชิดเลยจริงๆ

สวย...ผู้หญิงคนนี้สวยอย่างสาวไทยโดยแท้...กิติพจน์บอกตัวเอง

ในใจ พลังกวาดสายตาพิจารณาหญิงสาวอีกครั้งอย่างตั้งใจ

“แหม...นี่เพื่อนชิ้นนะคะพี่ก๊วง ไม่ใช่คนมาสมัครงาน ไม่ต้องสำรวจ
จริงจางขนาดนั้นก็ได้” ชื่นจิตแซวพี่ชายพร้อมยิ้มจนตาปิด

“ขอโทษครับ ผมต้องขอโทษจริงๆ ที่เสียมารยาทมองคุณอย่าง
สำรวจขนาดนั้น” เจ้าของไนต์คลับรีบเอ่ยเมื่อถูกน้องสาวทัก ถึงแม้จะ
ยังไม่ทันได้คิดเหมือนอย่างที่น้องสาวพูดก็ตามที่

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเข้าใจ” พลอยบุษย์ยิ้มน้อยๆ ไม่ใส่ใจเรื่องเล็กน้อย
นั้น

“วันนี้แขกเยอะดีนะอะพี่ก๊วง นักท่องเที่ยวนั่งกันเต็มทุกโต๊ะเลยนี่”
ชื่นจิตกวาดสายตามองไปรอบๆ ไนต์คลับ

“วันนี้มีโชว์ นักท่องเที่ยวเลยเยอะเป็นพิเศษ แล้วนี่ก็เป็นเหตุผล
ที่พี่ยอมให้เราพาเพื่อนมาดูได้ไง” กิตติพนธ์ตอบยิ้มๆ

“โชว์อะไรพี่ก๊วง จำบ๊ะหรือเปล่า หรือว่าเต้นรูดเสาสะ” ชื่นจิต
ทำตาโตเท่าไข่ห่านและรีบถามเสียงใส

“ประสาธแล้วยายชื่น ไนต์คลับฉันไม่โลว์คลาสขนาดนั้นหรอกน่า
คืนนี้มีโชว์ศิลปะไทยๆ อย่างนาฏศิลป์ไทยให้นักท่องเที่ยวชมต่างหาก
เล่า” กิตติพนธ์สั่นศีรษะเบาๆ

“อ้ออ้อ...เข้าใจได้ตายละ พนักงานของพี่แต่ละคนแต่งตัว
ปิดหน้าปิดหลังแค่คืบขนาดนั้น แต่ดันจัดโชว์การแสดงนาฏศิลป์ไทย
คิดได้นะคะคุณพี่” ชื่นจิตประชดพร้อมค้อนพี่ชาย

“ถ้าฉันรู้ว่าแกจะพูดมากขนาดนี้ ฉันไม่อนุญาตให้แกมาแ
ยายจัมโบ้เลย” คนเป็นพี่กล่าวเบาๆ

“พี่ก๊วง ร้านพี่มีพนักงานทำอาชีพอย่างว่าด้วยหรือเปล่า พวกที่นั่ง
คุยกับแขกแบบนั้นใช่ผู้หญิงอีกกลุ่มไหมอะ” ชื่นจิตสะกิดพี่ชายและถาม
แล้วรอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

“ร้านฉันไม่ขายบริการทางเพศทุกชนิดยายเด็กอ้วน พวกที่เธอพูด

ถึงนั้นเขาทำหน้าที่เป็นเพื่อนคุยกับแขกเท่านั้น ไม่ได้ทำอาชีพเสริมอย่าง
ที่เธอคิดหรอก” กิตติพจน์ยกนิ้วชี้ขึ้นจิ้มหน้าผากญาติผู้น้องพลางอธิบาย
อย่างละเอียด

“เพื่อนคุย...คุยอย่างเดียวจริงๆ เหมอพี่ก๊ง หรือมีบางคนที่ยอม
ตามใจแขกมากกว่าคุยซะ” ชินจิตถามอย่างอยากรู้อยากเห็นเต็มที่

“ถ้าเป็นในเวลางาน พนักงานของพี่ไม่มีใครทำอาชีพนั้นแน่
ไม่ว่าจะเป็นนักร้องหรือพนักงานของที่นี่ เพราะมีกฎบังคับชัดเจนอยู่แล้ว
อีกอย่างรายได้ของพวกเขาก็มากพอ เลยไม่มีความจำเป็นต้องทำอาชีพ
เสริมเหมือนอย่างที่เธอคิดหรอกยายตัวกลม”

ออสก้าไนต์คลับของเขาเน้นบริการนักท่องเที่ยวหนุ่มอารมณ์
เหงา ขำรัก หรือต้องการได้รับคำปลอบโยนหาความสบายใจด้วยการ
พูดคุยกับพนักงานสาว ๆ หน้าตาสดสวยเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ถ้า
เป็นในช่วงเวลาหลังเลิกงานจากสถานบันเทิงของเขาไปแล้วก็เป็น
อีกเรื่องหนึ่งที่เขาไม่สามารถบังคับใจใครได้

“ตกลงว่าเราจะยืนคุยกันอยู่ตรงนี้ใช่ไหมคะเนี่ย” มัทนาท้วง
ถามขึ้นอย่างอดไม่ได้ หลังจากยืนฟังทุกคนสนทนากันเจี๊ยบๆ อยู่ครู่ใหญ่

“โอ๊ะ! ขอโทษที่ครับ มัวแต่ยืนคุยกันเพลิน เสิญทุกคนทางด้านนี้
เลยครับ”

หนุ่มลูกครึ่งเดินนำสามสาวตรงไปยังห้องส่วนตัวที่ถูกกั้นด้วย
กระจกชนิดพิเศษที่มองจากภายในจะเห็นบรรยากาศภายนอกได้ทั่ว
ทุกมุม ในขณะที่มองจากภายนอกจะไม่เห็นด้านใน

“เรากับเพื่อนนั่งในห้องนี้ดีกว่า อยากรู้บรรยากาศข้างนอก
ก็มองได้จากในห้องนี้ ไม่ต้องออกไปเดินเล่นพำนให้แขกเข้าใจผิด”
กิตติพจน์เอ่ยกับน้องสาว

“โอ้โห...อย่างนี้น้องสาวพี่ก็ไม่ได้เกิดนะสิ นั่งข้างนอกเผื่อขึ้นจะ
ไปเดินสะดุดตามหาเศรษฐีเข้าสักคน เผื่อเขาตกหลุมรักน้องพี่เหมือน

ในนิยายมั่งอะไรมั่งอะพี่กุ๊้ง” ชื่นจิตแสวงล้อเลียนพี่ชายหน้าระรื่น

“ตื่นได้แล้วยายตัวกลม อวบระยะสุดท้ายอย่างเราไม่ใช่แค่เตะตา
เศรษฐีหรือก อย่างนี้เตะโตงจนเขาไม่กล้าเข้าใกล้ซะมากกว่า แถม
นาร้อยไร่จะมีใครมองหรือเปล่าก็ไม่รู้เรานะ” กิติพจน์ทำหน้าแค้นแสวงว่า
น้องสาว

“แรงอะ จำไว้เลยนะ ถ้าเขามีแฟนเมื่อไหร่เขาจะพามาอวด
ตัวเองคนแรกเลยคอยดู”

“หึๆ แล้วจะคอยดู” กิติพจน์หัวเราะเบาๆ ก่อนจะหันไปมอง
สองสาวพร้อมกับเอ่ย “เอาเป็นว่าพวกน้องๆ อยากได้อะไรก็โทร. สั่ง
เคาน์เตอร์ได้เลย เบอร์โทรอยู่ข้างโทรศัพท์นั่นแหละ ส่วนเมนูเดียวพี่ให้
พนักงานเอาเข้ามาให้ อยากกินอะไรก็สั่งกันตามสบายไม่ต้องเกรงใจ
เดียวพี่ให้ยายเด็กอ้วนนี้ล้างจานใช้นี่พี่เอง”

เขาพยักพยิตไปทางญาติผู้น้องก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปทำงาน
ของตนเองต่อ ทิ้งให้ทั้งสามได้อยู่คุยกันตามสบาย

“ค่อยยังชั่วหน่อย พลอยนี่กว่าจะต้องนั่งกระอักกระอ่วนอยู่
ข้างนอกนั่นเสียอีก” พลอยบุษย์ถอนหายใจแรงพร้อมกับลุกจากโซฟา
และเดินไปยืนติดกระจกฝั่งหนึ่งซึ่งมองเห็นบรรยากาศภายนอกได้
อย่างชัดเจน ขณะที่ประตูห้องซึ่งเธอยื่นหันหลังให้อยู่ถูกเปิดเข้ามาโดย
พนักงานสาวหุ่นอวบอัด เจ้าหล่อนนำเมนูเข้ามาวางบนโต๊ะด้วยท่าทาง
นอบน้อม ก่อนจะออกไปอย่างรวดเร็ว

“เอ๊ะ! นั่นมันคุณงยงยุทธ์นี่นา” พลอยบุษย์ทำตาโตเมื่อเห็น
ชายคนหนึ่งกำลังโอบกอดและทำท่าเจ้าชู้ใส่พนักงานหุ่นนำพัดคนหนึ่ง
ที่ด้านนอก

“ไหนๆ เธอจำคนผิดหรือเปล่าอะพลอย” มัทนารีบลุกขึ้นจาก
โซฟาอย่างรวดเร็วพร้อมกับก้าวเข้าไปยืนข้างเพื่อนที่ยืนจ้องมองคน
ด้านนอกเขม็ง

“นั่นไง นั่งโต๊ะหลังฝรั่งหนุ่มสาวคู่นั้นนะ เธอเห็นไหมมัท” พลอยบุษย์พยายามชี้ให้เพื่อนมอง

“ไหน...เออ ใช้คุณยงยุทธจริงๆ ด้วย ตายห่า ไหนพี่เมย์บอกว่า สามี่แกไม่เคยทำตัวเหลวไหลไง คู่มือคุณสามี่พี่แกสิ หนุบหนับๆ อยู่ที่หน้าอกแม่น้องนางคนนั้นไม่ห่าง อย่างนี้ไม่เรียกว่าเหลวไหลเหอเนี่ย” มัทนาอ้าปาก มองผู้ชายที่ชื่อยงยุทธอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง ก่อนจะหันไปมองขึ้นจิตที่นั่งมองเมนูอาหารอย่างตั้งอกตั้งใจ

“นี่นั่งขึ้น ไม่คิดจะมาช่วยกันดูมั้งหรือไง เอาแต่มองรายการอาหารอยู่นั่นแหละ” มัทนาร้องเสียงแหลม

“อื้อย...จะไปสนใจทำไม ฉันเห็นจนเบื่อแล้วละ ตั้งแต่ครั้งแรกที่ พี่กุงพาฉันมาเที่ยวที่นี่ ฉันก็เห็นหมอนี่ทำท่าทางแบบนี้มาตลอดนั่นแหละ อีนั่งพี่เมย์แกกลับหูหลับตาเชื่อผัวตะพึดตะพือไปเองนะสิ”

ขึ้นจิตทำหน้าเบ้ ไม่ละสายตาจากรายการอาหารในเมนู พร้อมกับเล่าเรื่องของคนด้านนอกให้เพื่อนฟังต่อ “อื้อหมอนี่นะปากว่าตาขยิบ ตัวจริงเสียงจริงเลยละพวกแก ฉันรู้แต่ชี้เกียจไปเล่าให้พี่เมย์เขาเกลียดเอานะ”

ยงยุทธเป็นสามี่เมธียา เพื่อนสาวขาเมาที่ในออฟฟิศคนหนึ่ง ที่คอยสอดส่ายสายตาส่องสามี่เพื่อนฝูงที่ทำตัวออกนอกกลุ่มนอกทาง คอยยุยงให้สามี่ภรรยาเขาทะเลาะเบาะแว้งกันในขณะที่เจ้าหล่อนก็ชอบเยินยอปอปั้นสรรเสริญสามี่ตัวเองให้เพื่อนๆ ฟังว่าดีอย่างนั้น ดีอย่างนี้ โดยไม่ลืมหูลืมตา และที่สำคัญยงยุทธนี่ก็รู้จักระมัดระวังตัว ทำตัวดีต่อหน้าคนเป็นภรรยาชนิดหน้าอย่างหลังอย่างจนเมธียาตามไม่ทัน สถานที่เที่ยวของยงยุทธก็มีระดับชนิดที่แขกชาวไทยไม่ค่อยเข้า จึงเบาใจได้ในระดับหนึ่งว่าหูดของเมธียาจะไม่สอดส่ายมาเห็น

“อื้อโห...พี่แกร้ายจริงๆ ให้ตายสิ” มัทนาเอ่ย

“อยู่เป็นสาวโสดอย่างพวกเรานะดีแล้วละ เชื่อฉันเถอะนั่งมัท”

ชินจิตกล่าว

“อืม...ฉันก็เห็นด้วย ดูอย่างฉันสิ ตอนมีเงินแฟนก็ทำตัวน่ารักดี แต่พอเงินไม่มีก็ตีจากไปหน้าตาเฉย พวกผู้ชายมีแต่หน่วยๆ ทั้งนั้นเลยเนอะ” พลอยบุษย์สนับสนุนขึ้นมาจากทันที

“ไอ้ เพราะฉะนั้นตอนนี้เราสั่งอะไรมากินเลี้ยงฉลองให้ความโสดของพวกเราหน่อยดีกว่า”

ชินจิตคิดว่าโทรศัพท์ขึ้นมากดหมายเลขติดต่อไปยังพนักงานเพื่อสั่งอาหารและเครื่องดื่มทันที พร้อมกับไล่อายการที่เธอเล็งไว้หลายรายการ และเพราะความทุกข์ที่สั่งสมในใจ หลังจากบริการนำอาหารและเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ พลอยบุษย์ก็เพลินไปกับเครื่องดื่มรสชาติอร่อยโดยไม่รู้เลยว่าจำนวนแอลกอฮอล์ที่ผสมอยู่ในแก้วนั้นมีมากพอจะทำให้เธอเมาได้อย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันเจ้าของไนต์คลับหนุ่มก็กำลังให้การต้อนรับลูกค้าที่ติดดื่มคึกคักอย่าง ฮัน แจฮยอน อยู่ในห้องใกล้ๆ นั่นเอง

“พวกแกสองคนเมามากแล้วนะเนี่ย” มัทนาซึ่งอยู่ในอาคารมิน แต่ยังมีสติมากกว่าเพื่อนพยายามห้ามปรามไม่ให้สองสาวดื่มต่อ แต่ความดื้อทำให้ทั้งคู่ยังคงยืนยันจะขอให้เพื่อนอยู่ต่อ

“ช้านับรถกลับไม่ไหวแล้วแน่ๆ พลอย ไฉ่มัท คีนี่ร้านอนค่างที่นี้กันเลียดีกว่าเนอะ” ชินจิตเอ่ยชวนเสียงยานคาง

“จะบ้าหรือชีน จะมาค่างอะไรในไนต์คลับอี” คนมีสติมากที่สุดในกลุ่มแย้ง

“ด้ายสิ ช้านบนของที่นี่เป็นห้องนอนกับห้องรับรองเพื่อนฝูงของพี่กู้งค์” ชินจิตลากเสียง

“ถ้าอย่างนั้นเราก็นอนมันที่นี่เลยเนอะ ชีนให้ชีนขับกลับตอนนี้ มีหวังไปเจอยมบาลกันทั้งหมดนี่แน่ๆ” พลอยบุษย์ซึ่งมากกว่าเพื่อนเอ่ยสนับสนุนความคิดของชินจิต ขณะที่มัทนาได้แต่สั่นศีรษะ เพราะถ้าเป็นในเวลาปกติ กุสตรียอย่างพลอยบุษย์ไม่มีทางพูดว่าจะค้างคืนที่อื่น

แบบนั้นแน่

“แต่พรุ่งนี้พวกเราต้องไปทำงานนะ” มัทนาพยายามยกเหตุผลขึ้นมาแย้ง

“แกเมานักกว่าพวกข้าฯซะอีกมัท พรุ่งนี้มันวันอาทิตย์ วันหยุดต่างหากเล่า” พลอยบุษย์ปรี๊ดตามองเพื่อนพร้อมกับเอ่ยกลั้วหัวเราะ

“เอาละๆ ถ้าแกไม่อยากรอนอนที่นี่ก็มาयरไร เดี่ยวข้าฯนอนนอนพักให้หายเมา แล้วเราค่อยกลับบ้านกันเนอะ” ชื่นจิตสรุป

“ถ้าอย่างนั้นเราขึ้นไปอาบน้ำให้สรงเมากันก่อนดีกว่าไหม ใ้ชื่นข้างบนมีห้องพักรั้ใหม่ แกโทร. ไปขอกุญแจจากพี่กุ้งมาสิ” มัทนาแนะนำ

“เออก็ดีเหมือนกันเนอะ เดี่ยวข้าฯโทร. บอกพี่กุ้งให้ใครเอากุญแจห้องมาให้ดีกว่า” ชื่นจิตเอ่ยพลางหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาต่อสายหาภคิพนธ์รออีกครู่ใหญ่ๆ พนักงานก็นำกุญแจห้องมายื่นให้ พวกเธอก็พากันลุกขึ้นเดินโซเซ โดยมีพนักงานช่วยประคองขึ้นบันไดไปยังส่วนห้องพักรับรองเพื่อนพ้องของเจ้าของไนต์คลับซึ่งอยู่ชั้นสอง ทั้งที่ความจริงสามสาวน่าจะขึ้นไปพักที่ห้องของชื่นจิตที่ชั้นสาม แต่เพราะความเมาทำให้ไม่มีใครอยากขึ้นไปอีกชั้นจึงลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าจะพักรั้ในห้องรับรองเพียงไม่กี่ชั่วโมง ก่อนจะเดินทางกลับบ้านหลังสรงเมา

มัทนาประคองพลอยบุษย์เข้าไปในห้องอย่างทุลักทุเลพอสมควร ทำให้เธอแทบจะหมดแรงไปเหมือนกัน ขณะที่ชื่นจิตเดินโซเซเข้าไปโง่ค่ออาเจียนอย่างเอาเป็นเอาตายในห้องน้ำ

“กินกันจนเมาปลิ้นเลยจริงๆ พวกแก” มัทนาบ่นพลางล้วงกระเป๋าหาโทรศัพท์มือถือของตัวเอง แต่ไม่พบจึงพยายามทบทวนความทรงจำและนึกขึ้นได้ว่าลืมไว้ที่โต๊ะด้านล่าง เธอก็งัดดลินใจกลับลงไปเพียงลำพังแต่บังเอิญได้เจอเทวู้า พนักงานสาวที่เธอสนิทสนมจึงแวะทักทายพูดคุยกันเ็นระหว่างที่อีกฝ่ายกำลังร่ว่าง เพื่อเก็บข้อมูลไปเขียนนวนิยาย งาน

อดิเรกที่สร้างรายได้เสริมให้ตัวเอง

มัณฑนาเพลินอยู่กับเรื่องราวต่างๆ ที่สาวรุ่นน้องชนมาเล่าจนลืมเพื่อนอีกสองคนที่นอนอยู่ด้านบนไปเลย เพราะไม่คิดว่าจะมีอันตรายใดๆ เกิดกับทั้งคู่ มัณฑนาจึงไม่รู้สึกรังเกียจเป็นห่วง ดังนั้นเมื่อเทปชักชวนไปตะลุยราตรีเพื่อเก็บเกี่ยวข้อมูลต่อ เธอจึงไม่ปฏิเสธโดยไม่รู้ตัวหลังจากชื่นจิตโก่งคออาเจียนจนหมดไส้หมดพุงแล้วจะทิ้งเพื่อนที่เมาหลับอยู่บนเตียงออกไปนอนที่ห้องของตัวเองหน้าตาเฉย

“เอิ๊ก!” สาวร่างอวบเรอเสียงดังขณะเดินโผล่ออกจากห้องน้ำด้วยอาการปวดศีรษะ “นี่มันห้องใครละเนี่ย มาวเหยยแล้วนั่งขึ้นเอ๊ยเข้าห้องผิดได้ยังไงเนี่ย” ชื่นจิตเดินเซออกจากห้องพร้อมกับปิดไฟหน้าตาเฉย เนื่องจากเมากะทั่งลืมนึกว่าตัวเองไม่ได้อยู่คนเดียว พลอยบุษย์ที่อยู่ในสภาพเมามาวยจึงอยู่ห้องเพียงลำพัง

3

นางฟ้านิรนาม

เวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงที่สองหนุ่มต่างพูดคุยและดื่มกินกันจนต่างฝ่ายต่างอยู่ในอาการมึน กิตติพจน์เสนอให้นักธุรกิจหนุ่มพักค้างคืนกับเขา ซึ่ง ฮัน แจฮยอน ก็ไม่คิดที่จะปฏิเสธน้ำใจบุตรชายเลขาฯ คิม เนื่องจากเขาเองก็ดื่มเข้าไปมากพอสมควรจึงรู้สึกมึนศีรษะนิดหน่อยเจ้าของไนต์คลับยื่นกุญแจห้องให้และจะทำหน้าที่เจ้าบ้านที่ดีพาเขาขึ้นไปส่งเองถ้าพนักงานไม่มาเชิญออกไปพบลูกค้าข้างนอกเสียก่อน

“คุณไปดูลูกค้าเถอะฮอสก้า ผมขึ้นไปเองได้ไม่ต้องเป็นห่วง” แจฮยอนเอ่ย

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมให้ลูกน้องเดินไปส่งคุณที่หน้าห้องก็แล้วกันครับ” กิตติพจน์กล่าวขึ้นอย่างรู้สึกผิดเล็กน้อย

“ไม่ต้องหรอกน่าฮอสก้า รับรองผมไม่หลงห้องแน่ๆ” เขาทูลกุญแจห้องขึ้นสู่ระดับสายตาวรร่วมกับอมยิ้มล้อเลียนเจ้าของไนต์คลับ

“ถ้าอย่างนั้นผมต้องขอตัวก่อนนะครับ ฮันนิยองฮี ชุมเชโย” ร่างสูงโค้งตัวต่ำพร้อมกล่าววาทรีสวัสดิ์เป็นภาษาบ้านเกิดของบิดา

“ฮันนิยองฮี ชุมเชโยฮอสก้า พบกันพรุ่งนี้เช้า” คนอวูโสกล่าวก้มศีรษะตอบ ก่อนจะหมุนตัวเดินตรงไปยังบันไดเพื่อขึ้นสู่ชั้นบน

แจฮยอนก้าวไปตามบันไดโค้งที่ทอดสู่ชั้นสอง โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่า

กุญแจในมือเป็นของห้องไหน แต่มั่นใจว่าไม่หลงห้องแน่ เพราะชั้นสองมีห้องแค่สามห้อง ดังนั้นเขาก็แค่ลองไขประตูแต่ละห้อง ถ้าไขห้องไหนได้ก็นอนห้องนั้น เขาสอดลูกกุญแจที่ลูกบิดประตูห้องแรกใกล้บันได เปิดประตูออกแล้วเดินเข้าไปข้างในโดยไม่สนใจความมืดภายในห้อง

ความง่วงทำให้เขาไม่คิดทำความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้าถูกถอดออกที่ละชิ้นกระทั่งเนื้อตัวแข็งแรงแปลือยเปล่า ร่างกายนอนลงกลางเตียงโดยไม่รู้เลยว่าที่พื้นข้างเตียงมีร่างละมุนของหญิงสาวนอนอยู่ และที่เจ้าหล่อนอยู่ในสภาพนั้นก็เพราะดินตกลงมาจากเตียงก่อนที่ชายหนุ่มจะเข้ามาเพียงไม่กี่นาทีนั่นเอง

อากาศที่เย็นจัดเพราะเครื่องปรับอากาศทำให้พลอยบุษย์ที่นอนชดอยู่ข้างเตียงรู้สึกหนาว เธอรู้สึกตัวตื่นมาด้วยสติที่พอจะมีเหลืออยู่บ้าง ก่อนเกาะขอบเตียงแล้วปีนขึ้นไปนอนบนเบาะนุ่ม แทรกตัวเข้าใต้ผ้าห่มผืนหนาและหลับไปในทันที

ร่างนุ่มนวลที่เบียดกระเซะและแขนที่กอดลำตัวปลุกเสื่อหลับให้ลืมตาตื่นขึ้นด้วยความประหลาดใจ แสงจันทร์รำไรทำให้เขามองไปหน้าของหญิงสาวข้างกายไม่ชัดเท่าไรนัก เธอถอดเขาไว้หวิวมๆ แจยยอนขมวดคิ้วพลาญยกคิ้วระชั้นมองสำรวจไปทั่วเรือนกายเพรียวผ่านๆ อย่างครุ่นคิด และคิดว่านี่คืออกินันทนจากการจากบุตรชายของคิม จุน จึงยิ้มมุมปากก่อนจะขยับตัวขึ้นทาบทับร่างละมุนที่กำลังหลับใหลทันที

พลอยบุษย์รู้สึกคล้ายกำลังล่องลอยอยู่ท่ามกลางบุยุเมฆในห้วงแห่งความฝัน ร่างบางสะท้อนยามเขยื้อนตัวสัมผัสกับบางสิ่งที่อยู่ภายใต้ละอองเมฆ เธอไม่รู้ว่าเจ้าตัวประหลาดนั้นคือสิ่งใด รู้แต่ว่ามันกำลังได้ไปตามเนื้อตัวของเธอ ไล่เรื่อยไปตามใบหู คลอเคลียอยู่ที่บริเวณซอกคอและเลื้อยลงมาที่ทรงอกจนเธอเผลอครึ่งแผ่ว ร่างกายบิดไปมาเพื่อเรียกร้องโดยไม่รู้ตัว

ฝ่ามือใหญ่จับได้บัวงามอย่างทะนุถนอมก่อนจะประคองและชิมอย่างห้าวหาญด้วยลีลาของนักรักชั้นครู แจษยอนตวัดปลายลิ้นไล่เลียเรียกเสียงครางกระเส้าจากริมฝีปากอím

การกระทำของเขาทำให้พลอยบุษย์รู้สึกเคลิบเคลิ้มเหมือนล่องลอยอยู่ในความฝันสุดวามหวิที่ไม่เคยพบพาน ความเมาทำให้สติสัมปชัญญะของเธอหลุดลอยไม่สามารถแยกแยะระหว่างความฝันกับความเป็นจริงได้ เธอปรือตามองดวงตาคู่คมซึ่งเหลือบมองตอบทั้งที่ริมฝีปากของเขายังต็มคำอ่อกวบของเธอ ขณะที่บางสิ่งบางอย่างขยับเขยื้อนบดเบียดกับหน้าท้องราบแบนสร้างความรู้สึกวามหวมจนเธอเปลอครางผะแผ่ว ก่อนที่ริมฝีปากหนานุ่มจะเข้าบดริมฝีปากปากอímไว้ประสบการณ์ของเธออย่างซ้ำของ

พลอยบุษย์ซึ่งกำลังอยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่นเปลอไผลให้ความร่วมมือเปิดทางให้ร่างแกร่งแนบชิดอย่างไร้สติ สมองของเธอเหมือนหยุดสั่งการ มีเพียงร่างกายเท่านั้นที่เคลื่อนไหวไปกับความรุ่มร้อนที่กำลังโถมตีร่างกายของเธอพาให้รู้สึกปวดหนึบบริเวณท้องน้อย สัญชาตญาณบางอย่างเรียกร้องให้มีการเติมเต็มดับพิษแห่งความทรมานที่เป็นอยู่ ฝ่ามือเรียวยกขึ้นไล่ไปตามแผ่นหลังบึกบึนลงต่ำไปสู่สะโพกสออบ แล้วขยี้ก้นแน่นโดยไม่รู้ตัว

หญิงสาวถอนสะอื้นเมื่อริมฝีปากเป็นอิสระ เปลอครางเสียงหวานผะแผ่วสร้างคามพึงพอใจให้เจ้าของริมฝีปากขึ้นที่กำลังชื่นชมเนื่อนวลแจษยอนเคลื่อนไหวลงต่ำสัมผัสสร้างบางไปทั่วทุกตารางนิ้ว เขาแยกเรียวขาออกแล้วเข้าลímลอมความหวานของปทุมสวรรค์อย่างอี๊กเข้ม

ความซ้ำของของแจษยอนทำให้พลอยบุษย์มีนงไปกับสัมผัสที่ไม่ใช่เพียงทฤษฎีที่เคยคุยกันเล่นๆ กับมัทนาและชินจิต เธอเคลิ้มไปกับการปรนเปรอของชายหนุ่มอย่างไม่กลัวเกรงทั้งที่เขาคือประสบการณ์แรก เพราะคือกเเทลที่เธอต็มเข้าไปเป็นจำนวนมากทำให้พลอยบุษย์

หลงลืมความเหมาะสมและเริ่มตอบสนองสัมผัสนั้นอย่างอาหญาญ
นิ้วยาวที่กำลังหยอกล้อเรือนกายบอบบางที่ไม่เคยมีชายใดเคยกล้ากราย
แรงให้ร่างละมุนดินรนาททางปลดปล่อย

ผีเสื้อน้อยกางปีกโฉบบินเข้าสู่กองเพลิงแห่งต้นหาอย่างไม่รู้
ชะตากรรม เจ้าของร่างงดงามเบียดตัวเข้าหาอีกฝ่ายอย่างเรียกร้อง
สร้างรอยยิ้มบนริมฝีปากพยัคฆ์หนุ่ม

หญิงสาวได้เรือนกายทำให้เขารู้สึกภาคภูมิใจที่สามารถปรนเปรอ
ให้ความสุขเธอได้อย่างถึงใจ เสียงครางกระเส้าของเจ้าหล่อนกระตุ้นให้
เขาเร่งโถมตัวเข้าหา และเพราะมั่นใจว่าหญิงสาวที่ออสก้าจัดหาไว้ให้
ต้องเคยผ่านเรื่องทำนองนี้มาแล้วอย่างโชกโชน แจสยอนจึงไม่คิดจะ
บันยะบันยังอารมณ์พิศواسเลยแม้แต่น้อย

“ผมต้องการคุณเดี๋ยวนี้คนสวย”

“อืม...”

พลอยบุษย์ได้ยินเสียงของเขาแต่จับใจความไม่ได้ว่าเขาพูดว่าอะไร
สิ่งแปลกปลอมบางอย่างพยายามจะแทรกเข้าสู่ร่างกายของเธอผ่าน
ช่องทางที่ยังไม่เคยมีสิ่งใดย่างกรายเข้าไป สัญชาตญาณปกป้องตัวเอง
ของเธอทำงานทันทีที่ความเจ็บมาเยือน แม้ความรู้สึกบางอย่างจะ
เรียกร้องให้เธอเปิดรับ แต่ร่างกายกลับพยายามต่อต้านโดยอัตโนมัติ

“ไม่เอาน่าเด็กน้อย ผมไม่ยอมให้คุณผลัดใส่ผมตอนนี้แน่ อย่า
กลัวไปเลย ไว้ใจผมเถอะคนเก่ง”

แจสยอนไม่ใส่ใจท่าทีปิดป้องของหญิงสาว ยังคงเดินหน้าเต็ม
เชื้อไฟพิศواسไม่หยุด ทั้งริมฝีปากและฝ่ามือช่วยกันปรนเปรอจนอีกฝ่าย
ไร้แรงต้านทาน จากนั้นจึงพุ่งเข้าสู่ความร้อนอย่างรวดเร็วและรุนแรง

“กรี๊ด!” พลอยบุษย์กรี๊ดร้องสุดเสียงเมื่อเจ็บที่กึ่งกลางกาย
ดวงตาคู่สวยเบิกกว้าง เธอพยายามดิ้นรนกระเถิบตัวหนีความคับแน่น
ที่แทรกเข้ามาอย่างไม่ยอมให้ตั้งตัว พลอยบุษย์เจ็บจนกลืนน้ำตาไม่อยู่

อีกทั้งยังไม่สามารถยับยั้งตัวหนีความเจ็บปวดนั้นได้

อาการของหญิงสาวได้ร่างสร้างความตกใจให้พยัคฆ์หนุ่มอย่างมาก เขาเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายราวพบสิ่งมหัศจรรย์อันดับหนึ่งของโลก เป็นไปได้อย่างไรที่เธอยังเป็นพรหมจารี

ให้ตายสิ! ออสกำหาผู้หญิงบริสุทธิ์อย่างนี้มาให้เขาได้จากที่ไหน

แจสซียอนแทบจะถอดถอนความอลังการออกทันทีที่รับรู้ถึงความเจ็บปวดแสนสาหัสของหญิงสาวซึ่งเขาประเคนให้เธออย่างไร้ความปราณี

ความสงสารบุกเข้าจู่โจมหัวใจพยัคฆ์หนุ่มอย่างรวดเร็วเมื่อได้ยินเสียงสะอื้นให้กับการกระถดตัวถอยหนีอย่างเสียขวัญของลูกกวางตัวน้อยได้ร่าง เขามองเธออย่างเวทนา แต่หากเขาถอดถอนกายออกไปในเวลานี้ คนที่ต้องเจ็บปวดก็คือหญิงสาว ความทรงจำเลวร้ายจะบันทึกเธอไปตลอดชีวิต พยัคฆ์หนุ่มจึงเลือกที่จะหยุดนิ่งอยู่ในความคับแน่นนั้นพร้อมกับเริ่มต้นปลอบประโลมหญิงสาวเบาๆ

“ผมขอโทษ ผมไม่รู้ว่ามันจะเป็นแบบนี้ คุณทำใจให้สบายเถอะนะ ผมสัญญาว่าต่อไปจะถนอมไม่ให้คุณเจ็บไปกว่านี้อีกแน่นอน เชื่อผมนะ...ได้โปรดปล่อยตัวตามสบาย แล้วปล่อยทุกอย่างให้เป็นหน้าที่ของผมนะคนดี” แจสซียอนเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ก่อนจะก้มลงจูบปากปลอบประโลมแทนคำขอโทษอย่างอ่อนหวาน พร้อมกับเล้าโลมร่างบางด้วยฝ่ามือเร้าร้อน ขยับตัวอย่างเชื่องช้าเรียกร้องขอความเชื่อมั่นจากหญิงสาวอีกครั้ง กระทั่งได้รับการตอบรับอย่างน่าเอ็นดูจากอีกฝ่าย เมื่อเขายอมเลื่อนริมฝีปากไปสัมผัสจุดอ่อนไหวบริเวณซอกคอ หญิงสาวก็ครางกระเส้าสร้างคามพึงพอใจให้นักธุรกิจหนุ่มมากมาย

พยัคฆ์หนุ่มเริ่มขยับตัวอย่างเชื่องช้า วิงวอนขอให้เธอร่วมเดินทางไปสู่ความฝันแสนหวาน ณ สุดปลายสายรุ้งอย่างอดทน ความไร้เดียงสาของดอกไม้บอบบางได้ร่างทำให้เขาแทบคลั่ง สาบานได้ว่าเธอคือผู้หญิงคนแรกที่เขาแทบไม่เห็นหน้าตาเธอเป็นเช่นไร แต่สิ่งที่เขายืนยันได้คือ

ความนุ่มละมุนที่ได้สัมผัส ออกรอบคัปชีนุ่มนจนเขาแทบบ้า สารภาพ
อย่างไม่ละอายว่าไม่เคยพึงใจหน้าอกสาวคนไหนเท่าอกของผู้หญิงคนนี้
เลยให้ตายดี

ความนุ่มเต็มไม้เต็มมือชวนให้ฝ่ามือร้อนพอง फैนอย่างเมามัน
ความหวานที่ได้พิสูจน์ด้วยริมฝีปากเร่ร่ำให้สะโพกเกร่งขยับเร็วขึ้น
อย่างคึกคะนอง ชักนำคนด้อยประสบการณ์ให้กรีดร้องครวญครางไปกับ
ความวาบววมเกินคำบรรยายไปจนสุดปลายทางแห่งสายรุ้ง ร่วงบาง
หยัดเกร็ง เล็บจิกแผ่นหลังกว้างเพื่อลดทอนความทรมานชานเสียวที่เกิด
จากฝ่ามือพยัคฆ์หนุ่มที่รีบเร่งจ้งหะขยับตัวตามเธอไปติดๆ กายเกร่ง
กระตุกเกร็ง เขาครางกระเส้าอย่างสุขสม ขณะที่มือเรียวเล็กกดรัดร่าง
กำยำไว้แน่นเหมือนตอรับการเข้ามาของสิ่งมีชีวิตนับล้านที่แย่งกันว่าย
เข้าสู่ทางแห่งการมีชีวิต

“คุณมีความสุขเหมือนผมหรือเปล่าอี ซอนซา” แจฮยอนกระซิบ
ที่ริมไบหนุ่มของหญิงสาวเบาๆ ขณะที่เธอแทบไร้แรงขยับริมฝีปาก สถิต
ที่ยังเลื่อนรางเพราะฤทธิ์น้ำเมาบวกกับความอ่อนล้าจากศึกรัก ทำให้
หญิงสาวผล็อยหลับไปในทันทีที่ร่างกายเต็มอ้อมไปด้วยความสุขสม

เจ็ดชั่วโมงต่อมา

ดวงตาที่ประดับด้วยแพขนตาสีดำยาวงอนค่อยๆ กะพริบปรับ
รับแสงแรกของวัน พลอยบุษย์ขยับตัวลุกขึ้นนั่ง พิงหลังกับหัวเตียง
ซึ่งทำจากไม้สักเนื้อดีพร้อมทั้งรู้สึกปวดศีรษะเล็กน้อย เธอกวาดตามอง
รอบตัวอย่างมีนัยง ฝ่าม่านสีครีมผืนหนาที่แต่งระบายด้านบนด้วยผ้า
สีเขียวพิมพ์ลายเข้ากับผนังห้องสีควันนุหรืออ่อนๆ หญิงสาววางเท้าลงบน
พื้นจะย่นขึ้น แต่อาการเจ็บหน่วงที่ท้องน้อยทำให้เธอแทบทรุด และเมื่อ
เห็นร่างกายเปล่าเปลือยก็ตกใจจนหัวใจแทบหยุดเต้น

“ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้”

น้ำตาเอ่อคลอจวนเจียนจะไหล ความตกใจทำให้เธอรีบคว้าผ้าห่ม ขึ้นคลุมตัวแล้วนั่งลงบนที่นอน เสียงน้ำกระทบพื้นหลังบานประตูทำให้ เธอรู้ได้ทันทีว่าคนที่อยู่ข้างในต้องเป็นคนที่ทำร้ายเธออย่างแน่นอน หญิงสาวทำอะไรไม่ถูก รีบกวาดสายตามองหาเสื้อผ้าที่เธอสวมมาและ รีบก้มเก็บเสื้อผ้าที่เกลื่อนอยู่ที่ปลายเตียง พร้อมกับจัดแจงสวมมือไม้สั้น

เกิดอะไรขึ้นกับเธอ! เมื่อคืนเธอดื่มอยู่กับชินจิตและมัทนา แล้ว ทำไมถึงเกิดเหตุการณ์แบบนี้ได้ ใครกันที่ทำกับเธอแบบนี้! หรือว่าจะเป็น กิติพจน์ คุณพระคุณเจ้าช่วย! นี่เธอถูกใครข่มขืนก็ยังไม่รู้ ความตกใจ และความเสียใจถาโถมเข้าใส่จนเธอแทบหมดแรง แต่เพราะความกลัว ทำให้เธอร้อนรนหาทางหนี ในขณะที่ไอ้วายร้ายนั้นยังอยู่ในห้องน้ำ... เธอจะต้องรีบไปจากที่นี่

พลอยบุษย์เปิดประตูและรีบวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต แม้จะเจ็บ หนองท้องน้อยแค่ไหนก็ตาม เพราะมัวแต่คิดจะหนี เธอจึงไม่ทันระวัง ทำให้วังชนร่างสูงของใครบางคน

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับคุณพลอยบุษย์” กิติพจน์คว้าร่างเปรี้ยว ที่วิ่งถลาเข้ามาชนเขาเต็มแรงไว้ไม่ให้เธอเสียหลักล้มไป

“พี่กู่!” เธอเงยหน้าขึ้นมองพี่ชายเพื่อนด้วยความตกใจ หัวใจเธอ เต้นแรง หญิงสาวหันไปมองข้างหลัง

ไม่ใช่กิติพจน์! แล้วไอ้ชั่วนั้นมันเป็นใคร นี่เธอถูกใครข่มขืนก็ยังไม่รู้เลยใช่ไหม...พลอยบุษย์

“เป็นอะไรไปครับคุณพลอย ใครทำอะไรคุณหรือเปล่า ทำไมถึง ร้องให้ตามบอแบบนี้ี้ แล้วนี่ยายขึ้นยังไม่ตื่นอีกหรือครับ” กิติพจน์ ขมวดคิ้วมองใบหน้าของน้ำตาของพลอยบุษย์ด้วยความสงสัย

“พลอยไม่ได้เป็นอะไรค่ะ แค่วาดหัวมากเท่านั้นเอง” เธอปาดน้ำตา และรีบส่ายหน้าปฏิเสธ จะให้ใครรู้เรื่องนี้ไม่ได้เป็นอันขาด เธอจะลืมมัน ให้หมด และไม่อยากรู้ด้วยว่าไอ้วายร้ายนั้นมันเป็นใคร เธอเกลียด

และขยะแขยงมันจนไม่อยากจะจดจำ

“คงแสบก๊ละสิ เมื่อคืนดื่มกันหนักจนขับรถกลับบ้านไม่ไหวเลยนิ ยายขึ้นก็คงยังนอนไม่ตื่นสินะครับ เด็กอ้วนนั้นเมาที่ไรหลับยาวทุกทีสิน่า ไม่เหมือนคุณมัท ขานั่นตระเวนไปเที่ยวกับเทญ่าป่านนี้ยังไม่กลับมาเลย”

“ถ้าอย่างนั้นพลอยขอตัวกลับบ้านก่อนนะคะพี่กุ่ม ฝากบอกขึ้นกับมัทด้วยว่าพลอยจะไปรอที่ห้อง”

ใบหน้าสวยซีดเผือด พลอยบุษย์ลำดับเหตุการณ์ด้วยความปวดร้าว เธอกับขึ้นจิตเมามากจนต้องนอนค้างที่คลับของกิติพจน์ แต่เธอไม่รู้วาทำไมขึ้นจิตถึงไม่ได้นอนกับเธอ ในขณะที่มัทหนาไปตระเวนราตรีกับเทญ่า แล้วผู้ชายปริศนาคนนั้นคือใคร เขาเข้ามาอย่า้อเธอได้อย่างไร เธอไม่รู้อะไรสักอย่าง

พลอยบุษย์ซมซานกลับมานอนร้องให้อยู่บนเตียง สงสารตัวเองจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งทำร้ายหัวใจของเธอมากกว่าพิษรักจากนิลนาทร้อยเท่า เธอจมอยู่กับน้ำตาและเสียงสะท้อนของตัวเองตั้งแต่เช้าเจดเย็น เพราะเศร้าใจยิ่งกว่าคราวถูกอดีตคนรักบอกลาเสียอีก

แม้จะผ่านคืนเลวร้ายของชีวิตมาเกือบครบสัปดาห์แล้ว แต่ความเสียดายตัวยังทำให้พลอยบุษย์ทุกข์ใจ เป็นผลให้เธอเหม่อลอยบ่อยๆ หน้าตาที่เคยเศร้ายิ่งหม่นหมองมากขึ้นกว่าเดิมจนขึ้นจิตกับมัทนาสังเกตได้และรู้สึกไม่สบายใจไปด้วย เมื่อพลอยบุษย์รู้ตัวจึงพยายามข่มความรู้สึกเพื่อไม่ให้เพื่อนกังวลใจไปกับเรื่องของเธอ

ร้านกาแฟบรรยากาศโรแมนติกภายในห้างฯ ใหญ่ใจกลางเมือง
เมืองพัทยา คือสถานที่ที่สาวกานันดพบกับนิลนาท คลิปวิดีโอที่ค้นส้นึ้ยแอบบันทึกและส่งให้เธอเมื่อวานสร้างความหงุดหงิดให้เธอมาก ไม่ใช่ว่าเธอรักนิลนาทจนเกิดอาการหึงหวง แต่เพราะเธอเกลียดพลอยบุษย์จน

ไม่อาจทนเห็นผู้หญิงคนนั้นมีความสุขได้ต่างหาก เธอจึงแย่งผู้ชายคนนี้มาจากหญิงสาว และเธอจะให้โอกาสเขาอีกเพียงครั้งเดียว นิลนาทจำเป็นต้องเลือกระหว่างเธอกับอดีตคนรักของเขา ถ้ามีสาวิกาจะต้องไม่มีพลอยบุษย์ เธอไม่ยอมแพ้ผู้หญิงคนนั้นอีกครั้งอย่างแน่นอน

“สวัสดิ์คะนาท มารอกี้นานหรือเปล่าคะ” เธอเอ่ยเสียงหวานพร้อมกับส่งยิ้มให้คนรักของตน

“นานกว่านี้ผมก็รอคุณได้เสมอครับ วิกกี้”

นิลนาทส่งสายตาวานซึ่งมองหล่อนอย่างเสแสร้ง ถึงสาวิกาจะสร้างความรำคาญให้เขาแค่ไหน แต่เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพแล้ว เขาจำเป็นต้องตามใจหล่อน ถ้าหล่อนไม่ใช่น้องสาวของประธานบริษัท และมีเงินมากพอจะช่วยเขาจ่ายค่ารักษามารดาแล้วละก็ อย่าหวังว่าเขาจะเดินทางจากชลบุรีเพื่อมาพบหล่อนทันทีที่ออกคำสั่งแบบนั้นเลย

“คุณน่ารักกับที่เสมอเลยนะคะนาท” เธอยิ้มพร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้ที่คนรักเลื่อนให้

“ว่าแต่คุณมีธุระสำคัญอะไรหรือครับถึงให้ผมมาหาด่วนขนาดนี้ หรือว่าคิดถึงผมจนทนไม่ไหวอี...” เขาต้องแสร้งทำเป็นรู้ทันพลางกระเช้าหล่อนด้วยรอยยิ้ม

“ก็คิดถึงคุณจริงๆ นั่นแหละค่ะ แต่ที่ต้องขอให้คุณมาพบก็เพราะอยากรักษาน้ำคุณผู้จัดการต่างหากล่ะคะ ไม่อยากไปไวยวายใส่คุณที่โครงการฯ ซะเอง” เธอยังคงยิ้มพลางหยิบโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นมากดหาคลิป จากนั้นจึงวางมันลงบนโต๊ะแล้วเลื่อนไปตรงหน้าคนรัก ทั้งที่ริมฝีปากยังยิ้มแยมแต่นัยน์ตาจ้องเขาเขม็ง

“อะไรครับ” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว หลုပ်ตามองโทรศัพท์ราคาแพงตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจ

“เปิดดูสิคะ ก็ได้คลิปกี่มาเมื่อวานเองนะ” เธอยังคงยิ้มเหมือนไม่รู้สิกรู้สา แต่ในใจกำลังเดือดปุดเลยทีเดียว

นิลนาทเงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวอย่างไม่เข้าใจ แต่ยอมคว่ำโทรศัพท์เครื่องนั้นขึ้นมาถือไว้พร้อมกับเปิดคลิปวิดีโอ ใบหน้าเขาแดงก่ำเมื่อได้ดูวิดีโอคลิปดังกล่าว เริ่มเข้าใจว่าอะไรคือต้นเหตุที่ทำให้สาวिकासั่งให้เขา มาพบเธอในวันนี้

“ไม่ใช่อย่างที่คิดหรือวิกกี ตอนนี้อยู่กับพลอยเป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้น เขาไม่มีทางกลับมาคืนดีกับผมแน่” เขาวางโทรศัพท์ของเธอลงบนโต๊ะ แล้วคว่ำมือสาวिकासั่งมากุมไว้พร้อมกับส่งสายตาวิงวอน

“ก็ให้โอกาสคุณเลือกคะแนนสิ ถึงก็จะรักคุณมากแค่ไหน แต่ถ้าคุณไม่ได้รักก็ คบกันต่อไปก็คงไม่มีประโยชน์ ก็ไม่อยากจะกลายเป็นคนหวาดระแวงตามหึงหวงคุณเหมือนนางร้ายในนิยาย ถ้าคุณตัดใจจากพลอยบุษย์ไม่ขาด จะกลับไปคบกับหล่อนอีกก็เชิญตามสบาย ก็จะถือว่าเรื่องระหว่างเราไม่เคยเกิดขึ้น” นางแบบสาวอ้ำถึงความรักทั้งที่เธอไม่เคยมีให้เขาอย่างใจเย็น แม้ความจริงจะอยากเซ่นฆ่าทั้งเขาและหญิงสาวในคลิปให้ตายตกไปตามกันก็ตาม ความจริงเธอใช้อำนาจของพี่ชายไล่พลอยบุษย์ออกจากงานเองก็ได้ แต่มันไม่ใช่เธอ นิลนาทต่างหากที่สมควรเป็นฝ่ายเลิก ถ้าเขาเลือกจะรังืออดีตคนรักไว้ในตำแหน่งเลขฯ อนาคตในหน้าที่การงานของเขาก็จบลงทันที แน่نونว่าเธอมั่นใจว่านิลนาทไม่ใช่คนโง่ และสำหรับพลอยบุษย์ อะไรจะเจ็บปวดเท่ากับการโดนคนที่เคยรักทำร้ายซ้ำแล้วซ้ำเล่า อย่างนี้ต่างหากถึงจะสะใจเธอ

“ไม่นะครับ ผมกับพลอยเลิกกันเด็ดขาดแล้วจริงๆ” เขารับปฏิเสธอย่างรวดเร็ว เขาเดินมาไกลเกินกว่าจะยอมปล่อยให้สาวิกาลงมือไป

“เด็ดขาด? แต่ก็คิดว่าคุณยังมีเยื่อใยกับพลอยบุษย์มากเกินไปเกินกว่าคำว่า ‘เด็ดขาด’ ที่คุณหลอกก๊นะคะแนน แต่ก็เอาเถอะค่ะ ถ้าคุณไล่พลอยบุษย์ออก ก็จะถือว่าเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น แต่ถ้าไม่เราก็คงเลิกกันนะคะแนน ก็ไม่อยากจะรู้สึกเหมือนเป็นคนโง่อีกแล้ว” เธอยิ้มมุมปากพร้อมกับสบตานิลนาทนิดหนึ่งด้วยแววตาเยือกเย็น ดึงมือออกจากมือของเขา

ก่อนจะลุกขึ้นอย่างใจเย็น

“เดี๋ยวก่อนครับก็” เขาจับมือเธียวที่เอื้อมมาหยิบโทรศัพท์พร้อมกับรับคำ แม้จะรู้สึกหนักอึ้งในใจแค่ไหนก็ตาม “ตกลงครับ ผมจะกลับไปจัดการเรื่องพลอยเอง คุณจะได้เลิกหวาดระแวงเรื่องของผมกับเธอสักที”

“ดีค่ะ ก็จ้ะรอฟังข่าวจากคุณที่บ้าน หวังว่าพี่ปราบคงไม่ต้องเปลี่ยนแปลงคำสั่งที่กำลังเตรียมจะเลื่อนตำแหน่งให้คุณหรอคะนะจ๊ะ นาท เพราะจริงๆ แล้วก็ไม่อยากเห็นคุณผิตหัวงเลยนะจ๊ะคนดี” เธอยิ้มเย็นให้เขาอีกครั้งพร้อมกับดึงมือหยาบออกจากมือตัวเอง ก่อนจะหมุนตัวหันหลังให้เขาและก้าวออกจากร้านไปโดยไม่หันกลับไปมองชายหนุ่มอีก

นิลนาทหงุดหงิดกับทางเลือกที่สาววิกาหยิบยื่นให้ ทั้งที่เธออ่อนรู้อยู่เต็มอกว่าเขาจำเป็นต้องเลือกตำแหน่งหน้าที่ นั้นเท่ากับสาวกิปิบังคับให้เขาเป็นฝ่ายลงมือทำร้ายพลอยบุษย์ ทั้งที่แค่เธอเอยกับพี่ชาย ปราบดา ก็ไม่มีวันขัดใจน้องสาวแน่นอน แต่เธอก็เลือกที่จะให้เขาจัดการเรื่องทุกอย่างด้วยตัวเอง

“ผมขอโทษนะพลอย ผมจำเป็นต้องทำ” เขาพิมพ์ด้วยความเจ็บปวดใจที่ต้องทำร้ายพลอยบุษย์อีกครั้ง เขารู้ว่าอดีตคนรักกำลังลำบาก แต่หากเขาไม่ทำ คนที่จะเป็นฝ่ายลำบากก็คือตัวเขาเอง

เช้าวันแรกของสัปดาห์

พลอยบุษย์ส่งสายตาปรามมัทนาทันทีเมื่อเมริยาเดินยิ้มเข้ามา ทักทายเพื่อนร่วมงานที่หล่อนสนิทและเริ่มจับกลุ่มเมาท์เรื่องสามีของแต่ละคน เจ็ดโมงสี่สิบห้าเป็นเวลาทำงานของต้อมเมาท์ของสาวออฟฟิศ แต่เมื่อถึงเวลาทำงานทุกคนต่างตั้งอกตั้งใจทำหน้าที่ของตัวเอง แม้บางครั้งจะมีแอบอุ้ไปเมาท์กันต่อบ้างก็ตาม

“นี่ๆ ฉันได้ข่าวมาว่าคุณวิกก็ทะเลาะกับผู้จัดการของเรามากใหญ่เลยรู้ไหม” เมธียาเริ่มเปิดเรื่องมาทันที

“เรื่องอะไรหรือพี่เมย์” วาสนาพนักงานฝ่ายขายถามอย่างอยากรู้ อยากเห็น

“ก็เรื่องหึงหวงนั่นแหละ คุณวิกก็เอาจับได้ว่าเจ้านายเรายังตัดถ่านไฟเก่าแฉะๆ ออฟฟิศนี้ไม่ขาดนะสิ” เมธียาทำเสียงแหลมและส่ายยืมยัยหัน พลางทำเลื่องมอของพลอยบุษย์

“นี่พี่เมย์...จะพูดอะไรถึงใครก็คิดสักนิดก่อนนะ ไม่ใช่มีปากเหมือนมีตุ๊ด นี่ก็จะชี้ตรงไหนก็ชี้ ไม่สนใจว่าใครเขาจะเดือดร้อน” มัทนารีบโผล่ขึ้นก่อนด้วยความห่มั่นไส้สาวรุ่นพี่ โดยไม่สนใจเสียงห้ามปรามของพลอยบุษย์ที่พยายามดึงแขนตัวเองเอาไว้

“ไม่เอาน่ามัท อย่ามีเรื่องกับเขาเลยนะ” พลอยบุษย์พยายามห้ามเพื่อน แม้ใบหน้าเธอจะเริ่มแดงเพราะความโกรธตั้งแต่ได้ยินประโยคกระทบกระเทียบบจากเมธียาแล้วก็ตาม แต่เพราะไม่อยากมีปากเสียงกับเพื่อนร่วมงานตั้งแต่เข้าตู่แบบนี่จึงควบคุมอารมณ์ตัวเองไว้ ต่างจากมัทนาที่จุดเดือดต่ำกว่าเธอทำให้ไม่สามารถยับยั้งชั่งใจ ถึงได้ตอบโต้เมธียาตั้งแต่อีกฝ่ายยังไม่ทันได้บอกว่าใครเสียด้วยซ้ำ

“ตายนังมัท...นี่แกว่าฉันมีปากเหมือนมีตุ๊ดอย่างนั้นหรือ” เมธียาส่งเสียงสืบแปดหลอดพร้อมกับจิกตาสู่มัทนาอย่างเกรี้ยวกราด

“แล้วมันจริงหรือเปล่าละ เรื่องชาวบ้านนะรู้ดีนัก ระวังไว้ตัวที่บ้านตัวเองไว้มั้งก็ตินะ มัวแต่มายุ่งอยู่กับเรื่องของคนอื่นจนลืมระวังตัวตัวเองเสียจะหาว่านังมัทมันรู้มันเห็นมาแล้วไม่ยอมเล่าสู่กันฟังนะ” มัทนาไล่ไม่ยั้ง

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ”

น้ำเสียงดุแสดงอำนาจของนิลนาททำให้สาวๆ ชะงักและหุบมุนตัวไปมองคนเป็นนาย หน้าเพื่อนสนิท

“นี่ที่ทำงานนะไม่ใช่ตลาดสด พวกคุณจะทำอะไรกันก็ให้มีสามัญสำนึกกันซะบ้าง ไม่ใช่จะใช้แต่อารมณ์โดยไม่นึกถึงความเสียหายของบริษัท” นิลนาทดูลูกน้องด้วยน้ำเสียงเคร่ง

“มีทนา เมธียา ตามผมเข้าไปในห้องเดี๋ยวนี้น” นิลนาทสั่งเสียงเข้ม พร้อมกับกวาดสายตามองพนักงานทุกคนอย่างคาดโทษ

“คะบอส”

เมื่อทั้งคู่รับคำนิลนาทก็เดินหายเข้าไปในห้องทำงานของตนเอง ทั้งให้ลูกน้องยืนหน้าเสียและรีบแยกย้ายกันกลับไปทำหน้าที่ของตัวเอง เหลือเพียงคู่อริทั้งสองที่ถึงแม้จะยอมเลิกโต้เถียงกันหลังถูกเจ้านายตะคอกใส่ แต่ก็ยังไม่วายส่งสายตาอาฆาตใส่กัน ก่อนจะต่างคนต่างเดินตามกันเข้าไปในห้องทำงานของนิลนาท

และในเวลาบ่ายโมงของวันเดียวกัน ภายในห้องประชุมพลอยบุษย์ ยืนเอกสารสำคัญที่เธอจัดเตรียมไว้เป็นอย่างดีให้นิลนาทซึ่งนั่งเป็นประธานการประชุมอยู่ที่หัวโต๊ะ การประชุมนี้มีหัวหน้าแผนกต่างๆ เข้าร่วมประชุมด้วย ศันสนีย์หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์เป็นอีกหนึ่งคนที่เข้าร่วมประชุม เธอไม่รู้ว่านิลนาทมีอะไรสำคัญถึงต้องเรียกหัวหน้าแผนกทุกแผนกเข้าประชุมโดยไม่ได้นัดหมายล่วงหน้า

“ที่ผมต้องเรียกทุกคนเข้าประชุมพร้อมกันในวันนี้ก็เพราะเกิดเรื่องบางอย่างที่ผมไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นในสำนักงานของเรา ทุกคนรู้ใช่ไหมครับว่าสองวันก่อนเราได้ยื่นซองประมูลที่ดินโครงการใหม่ซึ่งผมเองก็คาดไม่ถึงว่าคนในของเราจะเป็นคนนำความลับเรื่องเงินประมูลของบริษัทไปเปิดเผยกับบริษัทคู่แข่ง ทำให้เราแพ้การประมูลในครั้งนี้”

ทันทีที่นิลนาทเอ่ยจบ เสียงฮือฮาของผู้ร่วมประชุมก็ดังเอ็ดอึง ต่างคนต่างมองหน้ากันอย่างสงสัยใคร่รู้

“แล้วคุณนิลนาทก็ทราบแล้วด้วยว่าใครเป็นหนอนบ่อนได้ถึงได้เรียกพวกเราเข้าประชุมพร้อมกันแบบนี้” ศันสนีย์เอ่ยขึ้นพลางเหลือบตา

มองพลอยบุษย์

สีหน้าของนิลนาทเครียดจนทุกคนสังเกตเห็นได้ ชายหนุ่มกัดฟันแน่น พลังหลังบิดาตำมมือตัวเองเหมือนไม่อยากจะเอ่ยปาก แต่เพียงครู่เดียว ก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับถอนหายใจแรง เขาหันไปมองพลอยบุษย์ด้วย แววตาคิดหวัง ทั้งที่ใจกำลังปวดหนึบกับสายตาไม่เข้าใจของอดีตคนรัก

“ผมให้คันสนี่คันออฟฟิศของเราทุกชอกทุกมุม รวมทั้งตรวจสอบ คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กและพีซีทุกเครื่อง ผมผิดหวังจริงๆ พลอย ไม่นึกว่า คุณจะเลือกทางออกด้วยการทำลายบริษัทของเรา”

เขาหลับตาเพราะไม่อาจสูดดวงตากลมโตที่ฉายแววตกใจของ อดีตคนรักได้ ในขณะที่ทุกคนก็ฮือฮาอย่างคาดไม่ถึง พร้อมกับจ้องมอง พลอยบุษย์เป็นตาเดียว

“ไม่จริง! คุณใส่ร้ายฉัน ฉันไม่เคยทำเรื่องแบบนั้น ไม่มีวันทำ!” พลอยบุษย์ปฏิเสธเสียงหลงด้วยความตกใจ

“ฮึ...คนทำผิดที่ไหนจะยอมรับว่าตัวเองทำละคะคุณพลอยบุษย์ หลักฐานของเรามัดตัวคุณแน่นขนาดนี้ ต่อให้คุณปฏิเสธยังไงก็คงฟัง ไม่ขึ้นแล้วละคะ” คันสนี่เสะเยิ้ม มองใบหน้าที่ซีดเผือดของพลอยบุษย์ อย่างสาแก่ใจ

“ไม่จริง ฉันไม่ได้ทำ พวกคุณใส่ร้ายฉัน ฉันไม่ได้ทำ” เธอสิ้น ศีรษะอย่างแรงพลังปฏิเสธด้วยประโยคเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า ใบหน้า ซีดเผือด

ทุจริต...หนอนบ่อนไส้...ทำลายบริษัท ไม่! เธอไม่ผิด เธอถูก ใส่ร้าย

สายตากล่าวหาทุกคู่ที่จ้องเธอเขม็งเหล่านั้نهاทำให้เธอรู้สึกเหมือน ถูกสาป ร่างกายแข็งเป็นหิน เนื้อตัวเย็นเฉียบ แขนขาเริ่มอ่อนแรง

“ผมเสียใจครับพลอย หลักฐานมันมัดตัวคุณจนผมไม่สามารถ ช่วยคุณได้จริงๆ” นิลนาทกล่าวโดยไม่กล้าสบตาอดีตคนรัก

“คนเลว! ฉันมันโง่ที่เคยหลงลมปากของคุณ นิลนาท คุณใส่ร้ายฉัน คุณทำแบบนี้ทำไมอะ” พลอยบุษย์ตวาดใส่อดีตคนรักอย่างเกรี้ยวกราด ยิ่งเขาเลวร้ายมากแค่ไหน เธอก็ยิ่งรู้สึกแสบมากขึ้นเท่านั้น ความรู้ที่ได้ร่ำเรียนมามากมายไม่สามารถช่วยให้เธอดูคนเป็นเลยจริงๆ เธอเคยรักผู้ชายคนนี้ได้ยังไง

“อย่าโยนความผิดให้คนอื่นอีกเลยคะคุณพลอยบุษย์ หลักฐานมัดตัวคุณถึงขนาดนี้ ทางที่ดีคุณควรพิจารณาตัวเอง แล้วรีบเก็บของออกไปจากบริษัทซะจะดีกว่า อย่าให้ผู้จัดการต้องลำบากใจมากไปกว่านี้เลยคะ” ศันสนีย์เอ่ย

“ฉันไม่ผิด ทำไมฉันต้องเป็นฝ่ายไปด้วย ฉันจะฟ้องพวกคุณ ฉันไม่ยอมปล่อยให้พวกคุณใส่ร้ายฉันแบบนี้แน่” พลอยบุษย์กล่าวเสียงลั่นโกรธจนน้ำตาไหล

“นี่คะทุกท่าน หลักฐานที่ฉันกับคุณนาทมี ทุกท่านลองพิจารณาดูสิคะว่าเราใส่ร้ายคุณพลอยบุษย์อย่างที่เราพยายามแก้ตัวจริงหรือเปล่า” ศันสนีย์ลุกขึ้นยืนพร้อมกับยื่นเอกสารที่เธอกับนิลนาทช่วยกันปลอมแปลงขึ้นมาอย่างแนบเนียนให้ทุกคนในที่ประชุม

“ดูสิคะคุณพลอยบุษย์ หลักฐานพวกนี้อาจทำให้คุณเลิกพยายามแก้ตัวเสียที” ประธานสัมพันธ์สาวยื่นเอกสารชุดสุดท้ายในมือให้พลอยบุษย์

พลอยบุษย์กระซอกเอกสารจากมือศันสนีย์มาตรวจสอบ เอกสารการโอนเงินของบริษัทคู่แข่งที่ระบุเลขที่บัญชีและชื่อของเธอ กับสำเนาเอกสารสมุดบัญชีธนาคารของเธอซึ่งมียอดเงินเข้าเมื่อสองวันก่อน โดยที่เธอไม่รู้เรื่อง เพราะปกติเธอจะอัปเดตสมุดบัญชีแค่เดือนละครั้งเท่านั้น

สมุดบัญชีเล่มนี้เธอฝากไว้กับอดีตคนรัก และยังอยู่ที่ผู้ชายคนนั้นจนทุกวันนี้...

“ไม่จริง เป็นไปไม่ได้”

เธอไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองกับหลักฐานที่ถูกสร้างขึ้น คาดไม่ถึงว่านิลนาทจะกล้าทำกับเธอแบบนี้ เขาทำเพื่ออะไร...เธอไปทำอะไรให้เขาอย่างนั้นหรือ ทำไมต้องทำร้ายกันถึงขนาดนี้

“แต่มันก็เป็นไปแล้ว คุณคงนึกไม่ถึงว่าเราจะจับทุจริตของคุณได้เร็วขนาดนี้สินะ” ศันสนีย์เบะปาก มองพลอยบุษย์อย่างสาแก่ใจ “ฉันว่าคุณยอมลาออกไปเองดี” เกอะนะคะคุณพลอยบุษย์ เราไม่อยากทำลายอนาคตของคุณด้วยการไล่ออก แต่ถ้าคุณยังดันทุรังจะสู้ทั้งที่พวกเรามีหลักฐานขนาดนี้ เรื่องมันคงไม่หยุดแค่นี้แน่ คุณปราบดาจะต้องไม่ยอมปล่อยให้คุณทำลายชื่อเสียงของเดอะซิตีทาวเวอร์ง่าย ๆ หรือ...จริงไหมคะคุณเลขา”

แน่นอน เธอรู้ว่าคนจนไม่มีทางสู้กับอำนาจเงินของคนรวยได้อยู่แล้ว ถ้าเกิดการฟ้องร้องเป็นคดีความ ชื่อเสียงของเดอะซิตีทาวเวอร์จะต้องกระทบกระเทือน ปราบดาไม่มีทางเห็นเลขาฯ อย่างเธอสำคัญกว่าชื่อเสียงบริษัท และสุดท้ายเธอก็ต้องเป็นฝ่ายผิดแต่เพียงผู้เดียว

“พวกคุณแน่มาก สักวันคนเลวๆ อย่างพวกคุณจะต้องได้รับโทษ ฉันมั่นใจว่าวันนั้นจะมาถึงในไม่ช้าแน่”

น้ำตาแห่งความคับแค้นใจไหลลงตามสองข้างแก้ม แวตาเกรี้ยวกราดมองนิลนาทกับศันสนีย์อย่างโกรธแค้น ก่อนเธอจะยกมือขึ้นปาดน้ำตา จากนั้นจึงเดินออกจากสถานการณ์เลวร้ายนั้นทันที

“เกิดอะไรขึ้นพลอย ใครทำอะไรเธออะ” มัทนาตกใจเมื่อเห็นน้ำตาบนใบหน้าของพลอยบุษย์

“มัท...พวกเขาใส่ร้ายพลอย มัทเชื่อพลอยไหม” เธอร้องไห้พร้อมกับโผเข้ากอดเพื่อนสาวทั้งน้ำตา

“เรื่องอะไรกันพลอย มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ บอกมัทสิ” มัทนา

ถามอย่างตลก

“เขาหาว่าพลอยทุจริต นินทาใส่ร้ายพลอย เขาใส่ร้ายพลอย”
เธอเอ่ยเสียงละเอียดยิ่งขึ้น

“คุณนาทจะใส่ร้ายคนรักเก่าอย่างเธอเพื่ออะไรจะพลอย ทำผิดก็ควรยอมรับผิดสิ ไม่ใช่โยนบาปให้คนอื่นแบบนั้น หลักฐานมันชัดเจนขนาดนั้น เธอยังกล้าปรัปราคาคุณนาทอีกอย่างนั้นหรือ” ศันสนีย์เดินตามเลขาฯ สาวออกมาจากห้องประชุมเพื่อเย้ยหยันหล่อนต่ออย่างมีความสุข

“คุณพูดอะไรซะ พลอยไม่มีทางทำเรื่องเลวๆ อย่างนั้นแน่” มัทนาเถียงแทนเพื่อนเสียงแข็ง

“ไม่มีทางแล้วหลักฐานพวกนี้มันหมายความว่ายังไงอี้มัทนา เธอลองบอกฉันหน่อยสิ” ศันสนีย์ยื่นหลักฐานในมือให้มัทนาซึ่งรีบรับไปกวาดตาอ่านก่อนจะหน้าซีดอย่างนึกไม่ถึง

“ไม่มีทาง พลอยไม่มีวันทำเรื่องพวกนี้แน่” เธอปฏิเสธ แต่เสียงไม่หนักแน่นเหมือนเดิมจนเพื่อนรู้สึกได้

“มัทก็ไม่ใช่พลอยใช่ไหม” พลอยบุษย์มองเพื่อนด้วยสายตาผิดหวัง

“ไม่นะพลอย มัทเชื่อพลอย” มัทนาพยายามจะอธิบาย

“ไม่จริง...มัทเองก็ไม่เชื่อพลอย” เธอสิ้นศรัทธาด้วยความปวดใจ ร่วงเปรี้ยวชวนเซเล็กน้อย พลังถอยทีละก้าวก่อนจะรีบวิ่งพรวดพรวดออกไปโดยไม่ฟังเสียงร้องเรียกของมัทนา ขณะที่ศันสนีย์แยมยิ้มร้ายกาจและมองตามหญิงสาวไปอย่างมีความสุข

“เดี๋ยวพลอย อย่าเพิ่งไป” มัทनावิ่งตามเพื่อนสาวออกมาทันทีที่หน้าบริษัท เธอจุดมือพลอยบุษย์และจับไว้แน่นไม่ให้เพื่อนสะบัดหนีได้

“ปล่อยพลอยนะมัท พลอยรู้ว่ามัทก็ไม่มั่นใจว่าพลอยไม่ผิด สายตาลังเลของมัทมันบอกพลอยแบบนั้น” พลอยบุษย์ปาดน้ำตาและมองหน้า

เพื่อนอย่างผิดหวัง

“พลอยดูถูกมัทเกินไปแล้วนะ มัทก็แค่คิดไม่ถึงว่าหลักฐานพวกนั้นมันจะมัดตัวพลอยขนาดนี้ต่างหาก ทำไมล่ะพลอย ทำไมถึงไม่เข้าใจมัทบ้าง” มัทนากล่าวพลางมองเพื่อนด้วยความเสียใจเช่นกัน

“มัทเชื่อพลอยจริงๆ เหรอ มัทเชื่อจริงๆ ใช่ไหมว่าพลอยไม่ได้ทำอย่างที่พวกเขาพูด” พลอยบุษย์ถามเสียงสละอื่น

“มัทเชื่อพลอย แต่หลักฐานพวกนั้นมันผูกมัดพลอยจนมัทไม่รู้จะช่วยยังไงต่างหาก คนพวกนั้นทำร้ายพลอยแบบนี้ทำไมกัน” มัทนาบีบมือเพื่อนเพื่อให้กำลังใจ พลางคิดอย่างไม่เข้าใจว่านิลนากับคັນสนีย์ทำแบบนี้เพื่ออะไร

“พลอยไม่รู้มัท พลอยไม่รู้อะไรเลยจริงๆ” เธอรู้สึกมืดแปดด้านกับปัญหาที่รุมเร้า เพิ่งซึ่งในคำว่าเคราะห์ซ้ำกรรมชดกันนี้เอง

ซีนิจิตรบ่วงตามเพื่อนออกมาทันทีที่รู้เรื่องทั้งหมด ในเวลาที่เกิดเหตุเธอไปเข้าห้องน้ำจึงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพลอยบุษย์ จนเมื่อกลับมาที่โต๊ะและได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์ของเมรียากับเหล่าเพื่อนร่วมงานและรู้เรื่องทั้งหมดจากปากคັນสนีย์ เธอจึงรีบวิ่งตามมัทนากับพลอยบุษย์ออกมาอย่างรวดเร็ว

“ใจเย็นๆ นะพลอย ซีนีเชื่อว่าพลอยบริสุทธิ์ เราจะช่วยกันหาหลักฐานมาแก้ต่างให้พลอยเอง” ซีนิจิตปลอบเพื่อนอย่างเห็นใจ

“ขอบใจนะซีนี ขอบใจที่เชื่อพลอย” พลอยบุษย์ปาดน้ำตาอีกครั้ง พลางมองเพื่อนอย่างซาบซึ้งใจ

“พลอยกลับไปรอมัทที่ห้องก่อนนะ อย่าเพิ่งคิดอะไรมาก มัทกับซีนีจะช่วยพลอยพิสูจน์ความบริสุทธิ์ให้ได้” มัทนาเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง มองเพื่อนด้วยสายตามั่นคง

พลอยบุษย์เฝ้าวางกอดมัทนากับซีนิจิตและร้องไห้ให้ความโศกเศร้าของตัวเอง เธอรู้ดีว่าคงไม่สามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองได้ใน

เวลาที่ทุกคนกำลังมองเธอด้วยคติแบบนี้ กว่าทุกอย่างจะเปิดเผยเธอก็คงถูกไล่ออกจากงานไปแล้ว ปัญหาทุกอย่างมันรู้มร้เธอเหลือเกิน